

Bona diada de Sant Jordi

ORACIÓ AL SENYOR SANT JORDI

Senyor Sant Jordi
patró,
cavaller sense por,
guarda'ns sempre
del crim
de la guerra civil.
Allibera'ns dels nostres
pecats
d'avarícia i d'enveja,
del drac
de la ira i de l'odi
entre germans,
de tot altre mal.
Ajuda'ns a merèixer
la pau
I salva la parla
de la gent
catalana.

Amén.

SALVADOR ESPRIU

Sant Jordi (1893).
Agapit Vallmitjana.
Basílica de Santa
Maria de Montserrat,
cambri.

(Foto: Agustí Codinach)

Editorial

El llibre d'un futur ja present

La diada de Sant Jordi torna a posar en primer pla els llibres i les roses. Una síntesi cultural i poètica molt ben assolida. Però, podríem preguntar-nos: com serà el llibre en el futur immediat? El filòsof Josep Maria Esquirol ha escrit que, avui, més que de civilització de la imatge, caldria parlar de «civilització de la pantalla». Avui, per informar-se, per formar-se, per gaudir, per jugar o, simplement, per evadir-se, molts passen moltes hores al dia davant de la pantalla de l'ordinador, del televisor, de la petita pantalla del telèfon mòbil i, els més joves, de la *play station*. Des de la sala de casa o des de la taula del treball, el món ens apareix pla i més petit. Això, certament, configura una manera nova de situar-se i de percebre la realitat. Amb tot, molts opinen també que les noves tecnologies mai no podran substituir l'encís del llibre, que hom pot portar a la butxaca, fullejar sota un pi, subratllar, tornar a llegir en el punt que desitgi... Certament, és molt diferent llegir en suport paper que llegir sobre una pantalla. A més, per a tots, l'atenció llargues hores davant de la pantalla il·luminada —les pantalles TFT dels ordinadors convencionals— cansa la vista. I encara cal no oblidar que avui moltes persones al món no poden entrar en les noves tecnologies per motius econòmics. D'altres, especialment les més grans, volgutament, s'han mantingut «analfabets» i, a l'hora de llegir, ni han entrat en la cultura de la pantalla. Així, la bretxa digital entre generacions o pobles és una dura realitat.

Però el món del llibre i de la lectura també està canviant. Imaginen un aparell de les mides d'un llibre convencional, de butxaca, amb el cos de lletra que hom triï, que permeti «passar full», buscar el punt o la paraula que hom desitja, interrompre amb senzillesa, subratllar i, fins i tot, escoltar a partir d'un punt determinat si hom es cansa de llegir. Això no és

ciència-ficció. La tinta electrònica o el paper electrònic és una tecnologia que permet crear pantalles planes, tan primes com un paper i amb una flexibilitat que permeti que es pugui enrotllar. Aquestes pantalles, de moment, només poden representar informació en blanc i negre i encara no permeten visualitzar imatges en moviment, però en no necessitar retroil·luminació i disposar d'una major brillantor que les pantalles TFT convencionals, s'hi assoleix una visualització des de qualsevol angle, fins i tot amb la llum del sol. A més, s'aconsegueix un estalvi d'energia considerable, ja que no cal voltatge per aconseguir mantenir la imatge en pantalla un cop representada.

La diferència i el gran avantatge d'aquesta tecnologia és que, tal com un paper, no projecta llum als ulls, i és la llum natural de l'ambient la que fa que puguem veure el que hi ha escrit. Això, per ell mateix, no sembla gaire important, però, en realitat, és el punt central de la diferència amb una pantalla d'ordinador. I sobre aquest suport electrònic, es podran fer tot tipus de lectures, tenint l'artefacte a les mans o sobre la taula com hom té un llibre convencional. Avui dia ja es poden visualitzar llibres electrònics que es comercialitzen als Estats Units que, com en el cas del Kindle, tenen un accés continu a les botigues de llibres des de qualsevol lloc on hi hagi cobertura de mòbil i de manera gratuïta, només pagant pels llibres i no per la connexió, que aviat poden arribar a Europa quan se superin els convenis amb proveïdors cel·lulars i d'altres aspectes.

Els cristians reconeixem la legítima autonomia de les ciències i estem oberts als seus avenços. I tot i que, probablement, el llibre convencional no desapareixerà del nostre escenari abans que nosaltres, ben segur que haurem de conviure amb aquest nou tipus de llibre i que en gaudirem també dels avantatges. Que sant Jordi ens hi ajudi.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, M. José Camps, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 111,30 €

Gibraltar i Portugal: 111,30 €

Resta d'Europa: 181,70 €

Amèrica i Àfrica: 217,06 €

Àsia i Oceania: 290,38 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Més feliç que els feliços és qui pot fer feliç la gent»

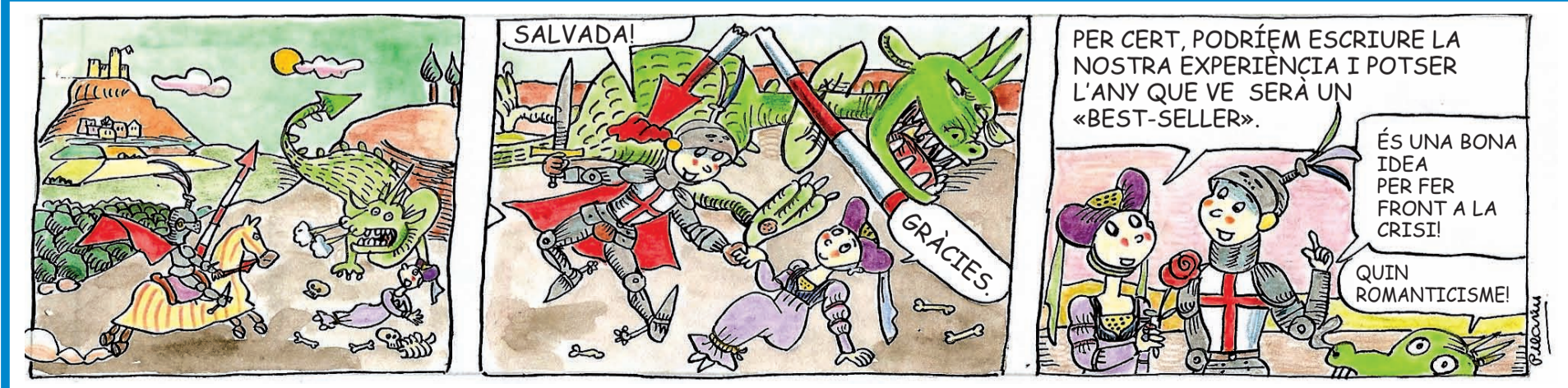
(Alexandre Dumas, pare. Novel·lista i dramaturg francès. 1802-1870)

S'han escrit centenars de tractats sobre la felicitat i com aconseguir-la. I pràcticament tots coincideixen que la felicitat «integral» no és sinònim de posseir dons materials abundants, ni d'estar envoltats per la fama ni d'ostentar trofeus i condecoracions. No hi ha felicitat integral si no s'explica, sobretot, amb l'íntima satisfacció de l'ànima, de l'esperit, del cor. Per això va dir l'estadista i escriptor italià Massimo Taparelli, marquès d'Azeglio (1798-1866): «La providència, en la seva saviesa, va

disposar que per ser feliç no n'hi ha prou d'estar ple de milions, càrrecs i honors: va voler que calgués la satisfacció del cor, del qual només la providència té la clau.» I d'un intèrpret profund de la «vida», el novel·lista rus Lleó Tolstói (1828-1910), són aquestes dues reflexions: «El secret de la felicitat no consisteix a fer sempre el que es vol, sinó a voler sempre el que es fa» i «No hi ha més que una manera de ser feliços: viure per als altres».

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

PERSONALITATS DEL MÓN RELIGIÓS, CULTURAL I DEL PERIODISME ENS PARLEN DELS LLIBRES QUE ELS HAN DEIXAT EMPREMTA

El darrer llibre que més t'ha marcat

ADOLFO NICOLÁS, s.j.

No és una experiència freqüent per a mi llegir un llibre i continuar referint-m'hi com a font d'inspiració tres anys després. Això és exactament el que m'està passant amb el llibre de Karen Armstrong: *La gran transformació*. El subtítol és prou indicatiu: *El mundo en el tiempo de Buda, Sócrates, Confucio y Jeremías*. No cal estar d'acord amb totes les tesis del llibre per detectar-ne la inspiració que el guia i sentir-se profundament provocat per l'anàlisi i la visió que emergeixen del llibre. Encara més quan aquesta visió coincideix en gran part amb la visió que ha orientat la meua vida de cristià i de jesuïta. El fet que els Savis de quatre grans cultures (Xina, Índia, Israel i Grècia) coincidissin a descobrir que les solucions externes als grans problemes humans mai no arriben al fons i que cal buscar «el camí interior» no pot sinó tocar el cor d'algué educat en l'escola de sant Ignasi de Loiola.

Prepòsit general dels Jesuïtes
Autor de «El horizonte de la esperanza. La vida religiosa hoy» (Ediciones Sígueme, 1978)

LAIA DE AHUMADA

Un dels llibres que considero molt interessant és *La ola es el mar*, de Willigis Jäger (Desclée De Brouwer, 2002). El seu autor és benedictí i mestre zen. Dirigeix un centre internacional dedicat als camins espirituals a Alemanya. Aquest llibre posa paraules a les meves intuïcions. Intenta donar resposta a les preguntes vitals i ho fa des de la visió i el llenguatge del món actual, que es troba ja molt més enllà de les religions, però amb una gran set d'espiritualitat. És un llibre agosarat que sorprèn i qüestiona perquè des dels camins de la mística d'Orient i d'Occident reinterpreta temes del cristianisme. És un llibre que va més enllà de les creences per abocar-nos al nostre ésser essencial i al seu desig inesgotable de transcendència.

Doctora en Filologia Catalana i escriptora
Autora de «Monges» (Fragmenta, 2008) i «Paraules des del silenci» (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2005)

ARMAND PUIG

He llegit la *Teologia de Pau, l'apòstol*, de James D. G. Dunn (edició anglesa, Eerdmans). La presentació de la teologia de Pau és completa i plena d'intuïcions i perspectives. Encara que es tracti d'un llibre d'investigació, és una obra molt ben escrita, amb un llenguatge lluminós i gens enfarfegat. M'ha agradat especialment el tractament que l'autor fa dels grans temes paulins: la justificació, la cristologia, l'eclesiològia. Pau és el primer teòleg cristià, i dialoga amb les Escriptures jueves (les seves!) i amb la cultura grecoromana de la seva època, sempre atent a presentar el missatge de Crist en la seva riquesa i impacte

extraordinaris. Si bé es tracta d'un llibre gruixut, és recomanable per als qui vulguin aprofundir en la figura senyera de l'apòstol Pau.

Degà-president de la Facultat de Teologia de Catalunya
Autor de «Jesús, un perfil biogràfic» (Proa, 2004) i, juntament amb Francesc Torralba, de «La força de la feblesa» (Proa, 2008)

FRANCESC TORRALBA

El darrer llibre que ha captivat la meua atenció és *La filosofia perenne. Una interpretació dels grans místics d'Orient i Occident*, d'Aldous Huxley, publicat per Pagès Editors (2008). El conegut escriptor anglès, autor de la cèlebre novel·la *Un món feliç* (1932), cerca aquells valors comuns i perennement vàlids que es desprenen de les grans tradicions religioses i espirituals de la humanitat. Amb una voluntat ecumènica i interreligiosa, respectant el fons dogmàtic de cada religió, identifica una sèrie de valors que són determinants per construir un món en pau, just i solidari. Heus aquí un llibre especialment interessant de rellegir en un context global i intercultural com el que ens ha tocat viure.

Director de la Càtedra Ethos de la Universitat Ramon Llull.
Autor de «La seducció» (Pagès Editors, 2009) i «Sosegarse en un mundo sin sosiego» (Plataforma Editorial, 2009)

MARTA NIN

Es tracta d'un llibre que he traduït de l'italià al català i que acaba de publicar Ciutat Nova amb el títol *Eren temps de guerra... d'Igino Giordani*, amb una introducció de Chiara Lubich. L'edició catalana està prologada per l'abat de Montserrat, P. Josep Maria Soler. El text relata el naixement de l'espiritualitat de la unitat que va fer brollar el Moviment dels Focolars fundat per la italiana Chiara Lubich (1920-2008). M'ha captivat que durant la Segona Guerra Mundial, mentre tot s'esfondrava, aquesta jove de Trento copsés amb el cor que Déu és Amor i es donés tota a Ell amb el desig de fer realitat la pregària de Jesús: «Que tots siguin u» (Jn 17,21). D'aquest desig va sorgir un moviment que avui aplega milions de persones per a la construcció d'un món on regni la fraternitat.

Traductora, periodista i escriptora.
Corresponsal de «Catalunya Cristiana» a Roma
Autora de «Dones en camí» (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2007)

DAVID JOU

Dels llibres que he llegit recentment, m'ha impressionat especialment *Mística. Plenitud de vida*, el primer volum de l'Opera Omnia de Raimon Panikkar (Fragmenta editorial, Barcelona, 2009). Tot i que ja en coneixia algunes parts, poder llegir el conjunt d'aquests textos ha

estat un gran plaer, una festa intel·lectual. Les tres parts del volum —*La nova innocència, Contemplació, L'experiència mística*— aborden, des de la ben coneguda obertura de mires, amplitud de coneixements i seducció expositiva de l'autor, temes tan atractius com el paper de l'acció i la contemplació en l'experiència religiosa i el diàleg intercultural, les característiques dels llenguatges místics, i la profunditat de l'experiència a Orient i Occident. En definitiva, una invitació a la mística com a plenitud vital oberta a tothom que s'esforci per viure intensament, més que no pas com a singularitat especial de figures molt especials.

Catedràtic de física a la UAB i poeta
Autor de «Déu, cosmos, caos. Horitzons del diàleg entre ciència i religió» (Columna, 2008) i «Reescribiendo el Génesis. De la gloria de Dios al sabotaje del Universo» (Destino, 2009)

NÚRIA CALDUCH-BENAGES, m.n.

Un dels últims llibres que he llegit i que m'ha agradat molt ha estat: *Desterradas hijas de Eva. Protagonismo y marginación de la mujer en el cristianismo primitivo*, de Fernando Rivas (Madrid: San Pablo - Universidad de Comillas, 2008). L'autor parteix de la tesi que en el cristianisme primitiu, quant a la dona, es passa d'un gran protagonisme inicial a un moment d'inflexió posterior, que donarà lloc a una progressiva marginació de la dona en molts espais eclesials. El seu estudi, d'una banda, fa memòria de Perpètua, Felicitat, Blandina, Alexandra, Sincrètica, Teodora, Paula, Marcel·la, Melània la Vella i la Jove, Olímpia o Pulquèria, dones que lluitaren per seguir Jesucrist en circumstàncies difícils en molts casos; d'altra banda, descobreix funcions que elles realitzaren i espais que ocuparen en l'Església primitiva, cosa que pot servir-nos d'orientació de cara a la nostra realitat actual.

Professora d'Antic Testament de la Pontifícia Universitat Gregoriana, Roma. Autora de «El perfume del evangelio. Jesús se encuentra con las mujeres» (Verbo Divino, 2008) i de «Dammi, Signore, il tuo sguardo. Riflessioni bibliche sulla vita consacrata» (Editrice Rogate, 2008)

TERESA LOSADA, f.m.m.

El darrer llibre que més m'ha marcat és *Introducción a las teologías de las religiones*, de Paul F. Knitter (Verbo Divino, Navarra 2007). M'agrada l'orientació concreta que presenta l'autor: es basa en la teologia de l'alliberament per aplicar-la al model pluralista del diàleg interreligiós que ha d'incloure tant l'altre religió com l'altre sofrent. És un estudi actualitzat i complet de les diverses postures adoptades per teologies sobre les religions i a més ofereix un resum de les principals tendències existents dins del debat de la teologia cristiana. M'agrada l'enfocament pràctic que es dona al diàleg interreligiós de forma que contribueix a la salvació i al benestar de la humanitat sofrent i del planeta a partir d'un compromís comú de totes les tradicions religioses amb el benestar

humà i ecològic. El regne de Déu ocupa el centre del missatge de Jesús i aquest Regne insta totes les persones a preocupar-se les unes de les altres i de la creació.

*Directora del Centre Bayt Al-Thaqafa
Coautora de «Fonamentalisme i actitud crítica en l'experiència religiosa» (Claret, 2003)*

GIOVANNI MARIA VIAN

Un gran llibre de dues historiadores italianes feministes (*Due in una carne. Chiesa e sessualità nella storia*, Editori Laterza) és el que més m'ha impactat darrerament. Una obra que espero que es tradueixi aviat a Espanya. En poc més de tres-centes pàgines, Margherita Pelaja i Lucetta Scaraffia reconstrueixen —amb erudició i facilitat— la història de la sexualitat en la tradició cristiana, des dels orígens fins avui. A més del tema, és molt interessant el fet que les autores l'escriuin des de punts de vista diferents: laic per part de Pelaja, catòlic per part de Scaraffia. El sorprenent resultat desmenteix una imatge difosa però inconsistent: que l'Església és enemiga del sexe. Ben al contrari, com demostra el llibre: amb alts i baixos, ha estat justament el cristianisme el que sempre ha valorat la sexualitat.

*Director de «L'Osservatore Romano»
Autor de «Bibliotheca divina. Filologia e storia dei testi cristiani» (traducció espanyola, Ediciones Cristiandad, 2006)*

LUCÍA CARAM, o.p.

Coloquios nocturnos en Jerusalén de Carlo Maria Martini y Georg Sporschill. Perquè vaig entrar en sintonia immediatament amb el cardenal Martini. En cada resposta transparenta esperit evangèlic al cent per cent. Perquè és un home molt lliure per respondre fins i tot a temes que en l'Església es consideren tabú, i que per això mateix no se'ls dona resposta: el diàleg interreligiós, la sexualitat, la importància d'escoltar els joves i de comptar amb ells, el celibat, la reforma que necessita avui l'Església, a nivell personal i institucional. Cal actualitzar el llenguatge i ell ho fa. La seva convicció que «l'Església ha de tenir el valor de reformar-se» és una invitació a viure en la veritat, per servir millor el món d'avui. Em va cridar molt l'atenció que el cardenal confessés alguna cosa de la seva pregària, tan senzill i evident com demanar-li al Senyor: «Per què no ens ofereixes idees millors?, per què no ens fas més forts en l'amor i més valents per afrontar els problemes actuals?, per què tenim tants pocs capellans?» Martini ens fa respirar i sentir-nos en comunió amb l'Església de Jesús.

Teòloga i escriptora. Autora de «Celebramos la Vida: contemplando y predicando» (Desclée De Brouwer 2008) i «Malgrat tot, és possible creure» (Claret, 2006)

FRANCESC ROSAURA

Ángeles en el trabajo, de Ramon Ollé, Editorial Empresa Activa (2007). No és una novetat, però últimament he llegit aquest volum per preparar una entrevista sobre la crisi econòmica i l'ètica empresarial. I això m'ha permès descobrir un llibre engrescador sobre els valors en el món de l'empresa. A través de la imatge dels àngels, l'autor repassa les aptituds que un líder ha de desenvolupar i ens recorda la importància de conservar els valors com a pauta en la direcció de les empreses i les persones. El llibre està farcit de situacions i anècdotes reals fruit de la seva llarga experiència en la direcció d'empreses. Durant 22 anys Ramon Ollé va ser directiu de la multinacional japonesa Seiko Epson, de la qual va ser president a Europa. Enginyer de telecomunicacions, és llicenciat en Teologia i actualment és president executiu de la Business Engineering School de La Salle.

*Periodista i director de «Signes dels temps» (TV3)
Coautor del llibre «Espectacles per a nois i noies a Catalunya» (Fundació Torre del Palau, 2008)*

FRANCESC ROMEU

El traductor. La historia de un nativo del desierto de Darfur, de Daoud Hari. (Tendencias Editores, Urano, Barcelona, 2008). Tothom està d'acord a reconèixer que l'inventor del nou reporterisme és el periodista polonès Ryszard Kapuscinski i que, pel que fa a l'Àfrica, el seu millor llibre és *Ébano* (Anagrama, 2003). Tot i que ell tenia una excel·lent i acurada descriptiva, sempre serà la veu d'un nouvingut europeu. Però ara Daoud Hari sí que escriu en primera persona. Ell és fill d'una família de pastors de la regió sudanesa del Darfur que ha vist morir tota la seva família en mans de la guerrilla i que ha hagut de fugir cap als campaments de refugiats al Txad. Allà, com que és un xicot espavilat i coneix molt bé els idiomes, comença a fer de traductor per als periodistes i per als enviats de l'ONU, per la qual cosa ha de tornar a revivir la brutalitat de la guerra civil i la situació desesperant dels camps de refugiats. Ell ho qualifica d'autèntic «genocidi». Jugant-se la vida en moltes situacions ara ha escrit la seva crònica personal del que s'ha qualificat com «la crisi humanitària més greu del món actual». Llegireu història actual de primera mà i veureu com la vida humana no té el mateix valor a tot arreu.

*Rector de la Parròquia de Sant Francesc d'Assís
Professor de Periodisme a la Facultat de Comunicació
Blanquerna de la Universitat Ramon Llull. Autor de «Què pensa Joan Carrera» (Dèria, 2009) i de «Tertúlia de capellans» (amb Enric Canet i Jaume Reixach) (Viena, 2005)*

DANIEL ARASA

El llibre llegit durant les darreres setmanes que més m'ha marcat és el titulat *Adopció*, subtítulat *Al encuentro con la vida*, de María Ángeles Fernández. Aborda el tema de l'adopció d'infants explicat per una persona que sent la vocació de mare, i tot ell traspua el sentit de cercar, desitjar, esperar, enquadrat en una profunda il·lusió i amor. Ve a mostrar com els fills adoptats poden ser tan estimats com els biològics i a evidenciar com per l'amor es pot renèixer. En l'adopció, d'altra banda, no només rep coses bones l'infant adoptat, sinó també els que l'adopten. Tot i que no es presenta com una posició contrària a l'avortament, el clam a favor de la vida en certa forma ja ho és, a la vegada que es presenta l'adopció com un camí davant de situacions difícils.

President del Grup d'Entitats Catalanes (GEC) de la Família. Autor d'«Entre la cruz y la República» (Styria, 2008) i de «Por la Gracia de Franco» (Robinbook, 2005)

SÍLVIA CÓPPULO

El hombre en busca de sentido, de Viktor E. Frankl. El Dr. Viktor Frankl (1905-1997) és un dels psicoterapeutes més famosos del segle passat i l'últim de la generació de l'Escola de Viena. D'estudiant va estar en contacte amb Freud i va ser alumne d'Adler. El 1942 ell i la seva família van ser internats al camp de concentració de Theresienstadt. Aquest llibre no és un relat de la vida (externa) d'un camp de concentració, sinó de la recerca (interna) del sentit de la vida que duu a terme el mateix Dr. Frankl. I de com, en algun espai interior, hi ha una illa de llibertat i autonomia personal on cap element extern —per dur que sigui— no pot arribar si es continua tenint fe i esperança en el futur. Altrament, estariem condemnats, perquè des de fora aconseguirien el nostre «aniquilament» físic i mental. Vaig llegir aquest llibre fa cinc anys aproximadament. Sovint, en rellegeixo alguns fragments.

Escriu Frankl: «Ens cal un canvi radical en la nostra actitud cap a la vida. Hem d'aprendre des de nosaltres mateixos i, després, ensenyar als desesperats que en realitat no importa que no esperem res de la vida, sinó si la vida espera alguna cosa de nosaltres. Cal que ens deixem de fer preguntes sobre el significat de la vida i, en comptes d'això, pensar en nosaltres com en éssers a qui la vida els qüestiona contínuament i sense parar. La nostra resposta ha d'estar feta no de paraules ni de meditació, sinó d'una conducta i una actuació rectes. En última instància, viure significa assumir la respon-

(Continua a la pàgina 6)

LES CANÇONS D'INFANTS

cantades per infants i amb orquestra.
Cançoners, cassetts i CD.

Claret, Abacus,
cases de discos i
llibreries.

SANTA MARTA SERVEIS ASSISTENCIALS

Assistència en postoperatoris, malalts crònics, malalts temporals.

Companyia a gent gran, ajuda a domicili, desplaçament a la consulta mèdica.

Cura de nadons.

Servei a les clíniques i domicilis particulars sense cap limitació d'horari.

Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, vetlladores/ors.

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

Roca

www.roca.com

Inspired by water | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | | |

sabilitat de trobar la resposta correcta als problemes que la vida ens planteja i complir les feines que la vida assigna a cada individu.»

Periodista llienciada en Psicologia i màster en Comunicació i Humanitats. Directora d'ECOS. Autora amb Mercè Dedeu de «La família empresària Castells o com gestionar la comunicació i els conflictes amb èxit en les empreses familiars» (L'Esfera dels Llibres, 2006)

TERESA FORCADES, o.s.b.

El darrer llibre que més m'ha marcat dels que he llegit en català ha estat *La transparència de l'invisible*, de la mare carmelita Cristina Kaufmann (ed. Claret, 2007). El llibre és un recull pòstum en dos volums de textos que l'autora va elaborar al llarg de la seva vida per a ocasions molt diverses. La manera que té l'autora de descriure les seves vivències i de reflexionar sobre elles és mistagògica: condueix a Déu. S'adreça al fons de qui la llegeix amb preguntes interpel·ladores que no tenen respostes prefabricades. Cristina Kaufmann va ser tota la seva vida una cercadora de Déu, tenia el sant neguit dels qui han entrellucat l'Amor més gran i ja no podia deixar d'anhelar-lo amb tota l'ànima alhora que, com el seu llibre demostra a bastament, vivia amb els peus ben arrelats a la terra i mirava amb una gran lucidesa tant la pròpia persona com la nostra societat actual.

Metgessa i teòloga. Autora de «La teologia feminista en la història» (Fragmenta, 2007) i d'«Els crims de les grans companyies farmacèutiques» (Quaderns de Cristianisme i Justícia, 2006)

JOSEP MARIA BALLARÍN

A mesura que et fas vell et vas quedant amb mitja dotzena curta de llibres i pels altres ja no t'hi amoïnes. Després de llegir un conte esgarrifós de la Ruth Lessing, em vaig arrapar a la poesia socràtica de Plató, que m'he llegit tants cops. Tanmateix el capellà té la sort de poder parlar de l'Evangeli a missa. I més encara en un poble com el meu, Gósol, on la missa té més semblança amb el sopar de Dijous Sant que en una catedral.

Capellà i escriptor. Autor de «La flor de l'esperança» (L'Albí, 2009) i de «Santa Maria, pa cada dia» (Planeta, 1996)

JOSEP MASSOT, o.s.b.

Per ofici i per afició llegeixo constantment llibres i em costa de triar-ne algun dels molts que tinc o he tingut sobre la taula aquests darrers dies. Potser podria destacar la tesi doctoral de Mercè Morales Montoya, *La Generalitat de Josep Irla i l'exili polític català*, publicada en una versió reduïda —però que així i tot té gairebé 1.050 pàgines— per l'Editorial Base el desembre de 2008. No es tracta d'un llibre de lectura fàcil perquè conté una documentació immensa, resumida al text i donada parcialment a les abundoses notes i als apèndixs finals. Resulta, però, essencial per conèixer la complexitat de la vida política de Catalunya —sobretot la viscuda a l'exili, però també la clandestini-

na de l'interior— entre el 1939 i el 1948, uns anys que comprenen l'ocupació de França pels alemanys, l'afusellament del president Companys i la presidència de Josep Irla, amb tots els problemes que va comportar arreu.

Director de Publicacions de l'Abadia de Montserrat. Autor de «Menorca dins el domini mediterrani (1936-1939)» (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 2009)

JOSEP CUNÍ

És molt difícil per a mi parlar d'un llibre. O d'una cançó o una pel·lícula. Mai no he estat capaç de parlar d'unitats d'entre les coses que m'han motivat o que m'interessen tant personalment com professionalment. És com quan em diuen quina entrevista de les moltes que he fet m'ha convençut més o a qui que encara no hagi entrevistat m'agradaria fer-ho. Depèn. Ara bé, si voleu un llibre dels molts que m'han deixat petja, us puc parlar de *Mirall trencat*, de Mercè Rodoreda. El considero una novel·la completa i del més alt nivell, tant per trama i teixit argumental com pel nivell lingüístic i capacitat simbòlica mantenint sempre un ritme i un interès dignes de les millors novel·les universals de tots els temps. *Mirall trencat* sempre m'ha semblat superior a *La plaça del diamant*, l'èxit de la qual atribueixo més al repàs que fa de les circumstàncies polítiques i socials que emmarquen la figura de la Colometa i dels seus atzars, que no pas de la cons-trucció global de la novel·la. No oblidem en quines condicions polítiques, culturals i literàries s'edita i quina consciència social té el públic que l'accepta fins a mitificar-la.

Periodista i director d'«Els Matins» de TV3. Autor de «La ràdio que triomfa» (Pòrtic, 1999)

claret

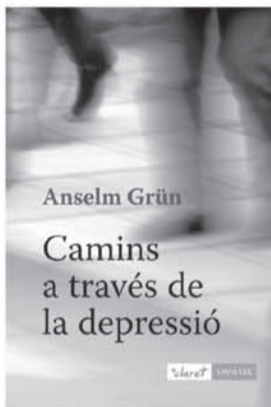
Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat
www.claret.cat

Francesc Torralba
Ah, sí?
Com parlar de Déu als infants

L'infant és un forjador de preguntes inquietants. És descarat, innocent; fa preguntes i no s'accontenta amb qualsevol resposta. Plantejat en forma de diàleg, aquest llibre serà molt útil als pares i mares que s'atreveixen a parlar de Déu als fills.

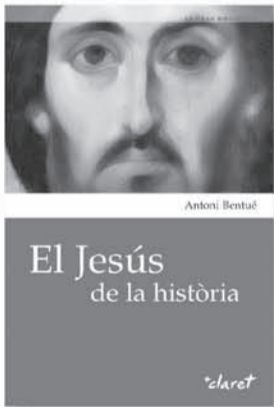
156 pàg. 12,50 €

Anselm Grün
Camins a través de la depressió

Anselm Grün està convençut que el camí espiritual pot ajudar a tractar la depressió. La pregària té poders curatius, i pot contribuir, reforçant les teràpies mèdiques i psicològiques, que les persones que pateixen depressió se'n puguin sortir.

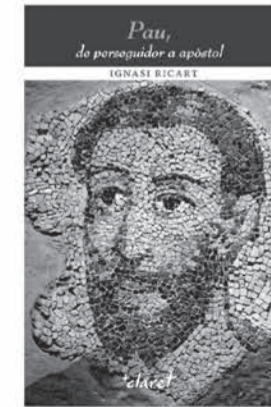
158 pàg. 13,00 €

Antoni Bantué
El Jesús de la història

L'autor planteja l'impacte de Jesús dins la història, a partir sobretot de dos fets: el conflicte que ell suscità i que culminà en la condemna a mort; i l'enigma històric pel qual, un cop mort Jesús, va arrelar el primer cristianisme.

228 pàg. 18,00 €

Ignasi Ricart
Pau, de perseguidor a apòstol

Els textos de sant Pau traspuen la frescor dels orígens de l'Església, però també ens ajuden a traduir el missatge de Jesús al nostre món.

32 pàg. 4,00 €

Sant Jordi a la Llibreria Claret

Autors que signaran els seus llibres a la Llibreria Claret de Barcelona:

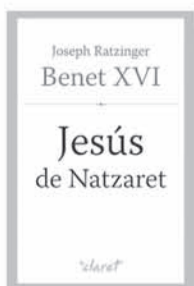
- 11.00h Hilari Ragner
Mecanoscrit sobre els monjos de Montserrat
- 12.00h Tina Perayre
El caballo de Miguel
- 12.00h Susana Frouchtman,
Mi cáncer y yo
- 13.00h Josep M. Ballarín
La flor de l'esperança
- 16.00h Francesc Torralba
Ah, sí? Com parlar de Déu als infants
- 17.30h Picanyol
Descobrim la Bíblia (DVD)
- 18.00h Jaume Sanllorente
Somriures de Bombai
- 18.30h Sefa Amell
Maria de Natzaret

(Aquesta llista està subjecta a possibles modificacions d'última hora. Consulteu la nostra web: www.claret.cat)

Visiteu-nos a la Llibreria (Llúria, 5) o a les parades de Plaça Urquinaona i de Rambla de Catalunya, 40

Roger de Llúria, 5 – 08010 Barcelona

Idees per Sant Jordi

església en el món

Vaticà

Benet XVI llança la «batalla pacífica» davant de la crisi global

■ Pronuncia el missatge de Pasqua davant de 200.000 pelegrins

Zenit

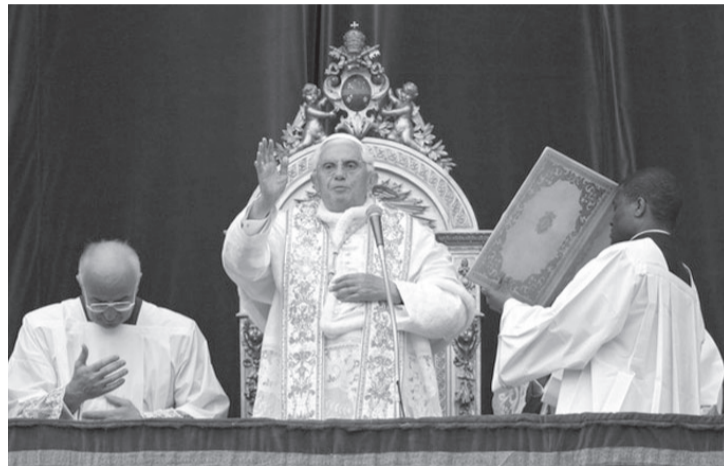
Ciutat del Vaticà

Benet XVI va llançar el diumenge de Pasqua la «batalla pacífica» que sorgeix de la resurrecció de Jesús per afrontar la crisi global caracteritzada pels conflictes, la manca d'aliments i el daltabaix financer. Va ser la consigna que va deixar en el missatge de Pasqua, pronunciat des del balcó de la façana de la basílica de Sant Pere del Vaticà davant d'uns dos-cents mil pelegrins. El Pontífex va explicar que tot i que, «per la Pasqua, Crist ha extirpat l'arrel del mal, necessita homes i dones que l'ajudin sempre i en tot lloc a refermar la seva victòria amb les mateixes armes: les armes de la justícia i de la veritat, de la misericòrdia, del perdó i de l'amor».

Aquest missatge, va dir, és particularment necessari a l'Àfrica, ja que «pateix enormement per conflictes cruels i interminables, sovint oblidats, que laceren i ensangonen diverses de les seves naci-

ons». Segons va denunciar, un nombre «cada cop més gran dels seus fills i filles» acaben sent víctimes de la fam, la pobresa i la malaltia». El Pontífex va aclarir que aquest missatge el repetirà a Terra Santa, on visitarà Jordània, Israel i els territoris palestins, del 8 al 15 de maig. «La difícil, però indispensable reconciliació, que és premissa per a un futur de seguretat comuna i de convivència pacífica, només es farà realitat amb els esforços renovats, perseverants i sincers per a la solució del conflicte israeliano-palestí», va assegurar.

«En un temps de manca global d'aliments, de daltabaix financer, de pobres antigues i noves, de canvis climàtics preocupants, de violències i misèries que obliguen moltes persones a abandonar la seva terra buscant una supervivència

El Papa va impartir la benedicció «urbi et orbi».

menys incerta, de terrorisme sempre amenaçant, de por creixent davant d'un futur problemàtic, és urgent descobrir novament perspectives capaces de fer tornar l'esperança».

El Papa va considerar que l'anunci de la Pasqua deixa veure les zones fosques del «materialisme» i del «nihilisme», que sembla que s'estenen en les societats modernes. Va recollir «una de les preguntes que més angoixen l'existència de l'home»: «Què hi ha després de la mort?» La celebració de la Pasqua, va respondre, «ens permet respondre aquest enigma afirmant que la mort no té l'última paraula, perquè al final és la Vida la que triomfa». La resurrecció de Jesús, va assegurar, «no és una teoria, sinó una realitat històrica revelada per l'home Jesucrist mitjançant la seva «pasqua», el seu «pas», que ha obert una «via nova» entre la terra i el Cel». «No és un mite ni un somni, no és una visió ni una utopia, no és una faula, sinó un esdeveniment únic i irrepetible: Jesús de Natzaret, fill de Maria, que en el crepuscle del divendres va ser baixat de la creu i sepultat, ha sortit vencedor de la tomba», va subratllar.

El Bisbe de Roma va assenyalar que

«l'anunci de la resurrecció il·lumina les zones fosques del món en què vivim», «aquella visió del món que no aconseguix transcendir el que és constatable experimentalment, i s'abat desconsolada en un sentiment del no-res, que seria la fita definitiva de l'existència humana». En efecte, va assegurar, «si Crist no hagués ressuscitat, el «buit» acabaria guanyant. Si traiem Crist i la seva resurrecció, no hi ha sortida per a l'home, i tota la seva esperança seria il·lusòria». Amb la resurrecció de Crist, va subratllar, «ja no és el no-res el que ho envolta tot, sinó la presència amorosa de Déu». Ara bé, encara que és veritat que la mort ja no té poder sobre l'home i el món, tot i això «queden encara molts, massa signes del seu antic domini».

Cinc adults batejats

Malgrat les dificultats que viu l'Església, de la qual al-

guns n'anuncien l'enfonsament, Benet XVI va assegurar, a la Vetlla Pasqual, que, gràcies a la resurrecció de Jesús, queda fora de la gravetat de la mort. El Papa va batejar a la basílica vaticana cinc adults: dos homes italians i tres dones de la Xina, Itàlia i els Estats Units. En l'homília, el Pontífex va constatar com «mentre que al capdavant s'hauria d'enfonsar, l'Església entona el cant d'acció de gràcies dels salvats». «Es troba sobre les aigües de la mort de la història i, això no obstant, ja ha ressuscitat», va subratllar en una basílica de Sant Pere del Vaticà totalment plena.

«Cantant, s'agafa a la mà del Senyor, que la manté sobre les aigües. I sap que, amb això, queda subjecta, fora de l'abast de la força de gravetat de la mort i del mal, sostinguda i atreta per la nova força de gravetat de Déu, de la veritat i de l'amor.» «Ara per ara es troba entre aquests dos camps de gravitació. Però des que Crist ha ressuscitat, la gravitació de l'amor és més forta que la de l'odi; la força de gravetat de la vida és més forta que la de la mort», va explicar. I va afegir: «La mà salvadora del Senyor ens subjecta, i així podem cantar des d'ara el cant dels salvats, el cant nou dels ressuscitats: al·leluia!»

Any Paulí

Agustí Borrell

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

Creure, esperar, estimar

«Subsisteixen la fe, l'esperança i l'amor» (1 Corintis 13,13)

Què vol dir viure com a cristians? Quines són les normes o les lleis que han de seguir els qui creuen en Jesús? Hem tingut i tenim encara molta tendència a pensar en el cristianisme com un conjunt de manaments que s'han de complir. L'apòstol Pau s'esforça més aviat a mostrar que el temps dels preceptes ha quedat enrere, i que ara estem cridats a viure com a persones lliures i responsables, i a tenir amb Déu una relació de fills i no pas de servents. Ara bé, és cert que ell no es cansa tampoc de mostrar que ser creient té unes conseqüències concretes, i que cal practicar el bé, la bondat, l'amor, la solidaritat, etc.

Una de les formes millors que té Pau per expressar com ha de viure el cristià són les tres actituds fonamentals que després han rebut en la tradició espiritual el nom de «virtuts teològals»: la fe, l'esperança i l'amor. En parla ja a la pàgina més antiga del Nou Testament, l'inici de la primera

carta als Tessalonicencs; allí felicita els destinataris pel seu comportament i els diu: «Contínuament recordem davant de Déu, el nostre Pare, la vostra fe activa, el vostre amor incansable i la vostra esperança constant en nostre Senyor Jesucrist» (1 Tessalonicencs 1,2-3).

Després, en diverses ocasions, al llarg de les seves cartes parla de cada una d'aquestes tres columnes de la vida del cristià i exhorta contínuament els seus lectors a posar-les en pràctica. La fe és allò que defineix el qui ha posat tota la seva confiança en Déu. L'esperança ens obre a un futur de plenitud i ens permet de viure amb serenitat i amb constància. L'amor és el resum de tot el que cal fer: «Estimar és la plenitud de la Llei» (Romans 13,10). Segons sant Pau, doncs, el cristià és el qui viu amb fe, esperança i amor. Sabent això sí, que «l'amor és el més gran» (1 Corintis 13,13) i que «no passarà mai» (1 Corintis 13,8).

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

PETITS PELEGRINATGES

LOURDES

DEL 8 AL 10
DE MAIG

SANTA TERESA DE JESÚS AMB ESTADA A FÀTIMA

DEL 14 AL 20 DE SETEMBRE

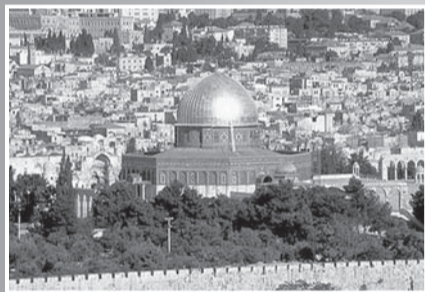
SANT IGNASI DE LOIOLA I SANT FRANCESC XAVIER

DEL 7 A L'11 D'OCTUBRE

GRANS PELEGRINATGES 2009

TERRA SANTA

DE L'1 AL 8
DE JUNY

DEL 24 AL 31
D'AGOST

ROMA, CLOENDA ANY SANT PAU

PRESIDIT PEL CARDENAL
LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

DEL 24 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

COMPARTIREM L'EUCARISTIA
AMB COMUNITATS CATÒLIQUES

JAPÓ

DEL 10 AL 22 D'AGOST

CROÀCIA I MEDJUGORJE

DEL 28 DE SETEMBRE
AL 6 D'OCTUBRE

BULGÀRIA

2a QUINZENA
D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 28 DE DESEMBRE AL
4 DE GENER DEL 2010

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 • FAX 934 092 775 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

VATICÀ

El Pontífex uneix el dolor del món al dolor de Crist en el Via Crucis

■ Especialment, recorda les víctimes del terratrèmol dels Abruços

Zenit

Ciutat del Vaticà

Benet XVI va unir el dolor del món, en especial el de les víctimes del terratrèmol d'Itàlia, al dolor de Crist, en el multitudinari Via Crucis que va presidir la nit del Divendres Sant, al Colosseu. El Papa va pronunciar una meditació i al final es va allunyar del text que havia preparat per exhortar: «Resem amb tots els afligits; resem sobretot per tots els que pateixen a la terra de L'Aquila, colpejada pel terratrèmol.» «Resem també perquè, en aquesta nit fosca, se'ls aparegui l'estrella de l'esperança, la llum del Senyor ressuscitat», va desitjar.

En la seva mediació final, el Papa va convidar els milers de pelegrins dels cinc continents, amb espelmes a la mà, a aturar-se en la contemplació del rostre de Crist «desfigurat: és el rostre de l'home de dolors, que ha carregat sobre ell totes les nostres angoixes mortals». «El seu rostre es reflecteix en el de cada persona humiliada i ofesa, malalta o sofrent, sola, abandonada i menyspreada», va assegurar. I va subratllar: «En vessar la sang, Ell ens ha rescatat de l'esclavitud de la mort, ha trencat la soledat de les nostres llàgrimes, i ha entrat en totes les nostres penes i en totes les nostres angoixes.»

El Via Crucis va travessar l'interior del Colosseu, va continuar per davant de l'Arc de Titus i va acabar al turó del Palatí. El cardenal vicari de Roma, Agostino Vallini, va dur la creu en la primera i en l'última estació. El símbol dels cristians també va ser portat per un jove discapacitat, ajudat per un metge de l'Orde de Malta; una família romana, un malalt acompanyat per un *brancardier* i una monja; una noia asiàtica i dues monges índies, dos joves de Burkina Faso, i dos frares franciscans de la Custòdia de Terra Santa. En les meditacions del Via Crucis,

El cardenal Bertone va transmetre el missatge de suport de Benet XVI.

fetes per Mons. Thomas Menampampil, *s.d.b.*, arquebisbe de Guwahati, a l'Índia, va ressonar el patiment dels cristians que han patit persecució en aquest darrer any.

Benet XVI es va fer present el Divendres Sant al funeral per 205 de les gairebé 300 víctimes mortals del tràgic terratrèmol dels Abruços amb la presència del seu secretari d'Estat, el seu secretari personal, un missatge escrit i un donatiu i regals de Pasqua per als damnificats. «En aquestes hores dramàtiques, en què una immensa tragèdia ha assolat aquesta terra, em sento espiritualment present enmig vostre per compartir la vostra angoixa i implorar de Déu el repòs etern per als difunts, el restabliment ràpid per als ferits i per a tots l'ànim de continuar en l'esperança, sense defallir en el desànim», deia la missiva del Papa, llegida pel seu secretari, Mons. George Gäswein.

La multitudinària missa exequial va ser presidida pel cardenal Tarcisio Bertone, secretari d'Estat, amb la participació del president de la República, Giorgio Napolitano, i del primer ministre italià, Silvio Berlusconi, a la plaça d'armes de l'acadèmia militar de Copito, l'únic edifi-

ci d'aquest diminut poble a l'oest dels Abruços que no ha estat desallotjat. Els taüts de les víctimes, disposats en quatre fileres i entre els quals destacaven els fèretres blancs dels nens, presidien la cerimònia en què els colors de les ofrenes de flors contrastava amb la tristesa dels rostres, deformats pel dolor.

«En moments com aquests, com a font de llum i d'esperança queda la fe, que precisament en aquests dies

ens parla del patiment del Fill de Déu, que es va fer home per nosaltres», reconeixia el Papa en la seva carta. «Que la seva passió, mort i resurrecció siguin per a tots font de consol i que obrin el cor de cadascú a la contemplació d'aquella vida en què "no existirà més la mort, ni dol, ni

crits, ni sofriment. Perquè les coses d'abans han passat"», escrivia el Pontífex citant l'Apocalipsi. Segons explicava el Bisbe de Roma, davant de l'emergència que planteja aquest terratrèmol, «la Santa Seu té la intenció de fer el que li correspon, en unió amb les parròquies, els instituts religiosos i les associacions laïcals. Aquest és el moment del compromís, en sintonia amb els organismes de l'estat, que ja treballen lloablement. Només la solidaritat pot consentir superar proves tan doloroses».

Després de llegir el missatge papal, el seu secretari particular va revelar que a més dels olis beneïts el Dijous Sant, a la Missa Crismal, el Papa va enviar el calze per a la celebració eucarística exequial, com a homenatge i participació espiritual en aquests moments de dolor. Així mateix Benet XVI va enviar un donatiu especial per a les necessitats més urgents i ous de xocolata per als nens. En l'homília, el cardenal Bertone va reiterar que Benet XVI ha estat, des del primer moment al costat d'aquests germans i germanes dels Abruços. «El que ens manté units en aquesta hora de dolor és el consol que ens ve de la fe, aquest dolç alleujament que brolla de trobar el rostre de l'home de la Creu, aquesta proximitat amorosa amb tots els crucificats de la història que esperen la inauguració de la Jerusalem Celestial, on totes les coses troben la seva bellesa original i on totes les llàgrimes seran eixugades», va afirmar el cardenal Bertone.

Curset intensiu de formació interreligiosa

MONESTIR DE MONTSERRAT
Dies 22-26 de juny 2009

Organitzat pel DIM
(Diàleg Interreligiós Monàstic)
i per l'ISCREB
(Institut Superior de Ciències
Religioses de Barcelona)

TEMARI: DIÀLEG INTERRELIGIÓS I BUDISME ZEN.

Professors: P. Lluís Duch: monjo de Montserrat. Antropòleg. Professor convidat a la Facultat de Teologia de Catalunya.

Berta Menesses: mestra Zen (escola Zen Sanbo-Betània). Congregació filipense.

Allotjament: a l'hostatgeria del monestir, en habitacions individuals o dobles.

Matrícules: **ABANS DEL 15 DE JUNY.**

Import del curs: matrícula i estada completa: 275 euros. L'assistència a aquestes classes tindrà validesa de crèdit acadèmic per l'ISCREB.

INSCRIPCIÓ: GNA. GRISELDA COS
puiggracios2003@gmail.com
Tel. 937 445 030

IRAQ

Assassinats cinc cristians

Zenit / Kirkuk

Cinc cristians han estat assassinats en diverses ciutats iraquianes en les darreres setmanes. Així ho ha confirmat l'arquebisbe de Kirkuk, Mons. Louis Sako, a l'agència italiana Asianews. La primera víctima, un ancià de 71 anys, va ser assassinat per uns desconeguts que van assaltar casa seva per robar, a Kirkuk. La resta de les víctimes són dues germanes de mitjana edat i el propietari d'un restaurant a Bagdad, i un mecànic electricista assassinat a trets al seu despatx de Mossul. La preocupació més gran en aquests moments, explica Mons. Sako, és que la retirada de les tropes americanes creï un buit de segure-

tat que condueixi el país a una guerra civil. «Encara no s'ha vist una veritable reconciliació entre els diversos grups ètnics i religiosos. L'exèrcit i la policia encara no són capaços de mantenir l'ordre i la seguretat al país», assenyala el prelat. Fonts eclesiaístiques al país ja havien advertit fa dies que els cristians continuaven en el punt de mira d'«organitzacions criminals» que abans s'emparaven en Al Qaeda per cometre els seus atacs contra els cristians. Per a Mons. Sako, el problema és que aquesta violència continua empenyent els cristians a fugir del país, «en un èxode que sembla no acabar mai», cosa que encara augmenta més la inseguretat dels que decideixen quedar-se.

VATICÀ

«L'Eucaristia transforma el món», afirma el Pontífex

■ A la missa de la Cena del Senyor reflexiona sobre la consagració sacerdotal

Zenit

Ciutat del Vaticà

«L'Eucaristia mai no pot ser només una acció litúrgica», va advertir Benet XVI el Dijous Sant; exigeix, a més, amor «quotidià» i, d'aquesta manera, transforma el món. Durant la missa de la Cena del Senyor, que el Papa va presidir a la basílica de Sant Joan del Laterà, va convidar els creients a descobrir el que realment va passar fa més de dos mil anys, en aquella darrera trobada de Jesús amb els seus apòstols al Cenacle de Jerusalem. El Pontífex va rentar els peus a dotze sacerdots, segons el ritu previst per a la litúrgia del dia, tot recordant que Jesús, la vigília de la seva passió, va rentar els peus als seus apòstols i els va ordenar de fer el mateix. Durant el ritu els presents van ser convidats a fer un acte de caritat en suport de la comunitat catòlica de Gaza. La quantitat recollida va ser lliurada al Papa en el moment de la presentació de les ofrenes.

Benet XVI va dedicar l'homília a parlar del significat de la consagració sacerdotal. En una llarga i profunda homília, va explicar què vol dir ser «consagrat» o «apartat del món per lliurar-se a Déu»: «Consagrar quelcom o algú vol dir oferir aquella cosa o persona en propietat a Déu, treure-la de l'àmbit del que és nostre i posar-la en la seva atmosfera, de manera que ja no pertanyi més a les nostres coses, sinó que sigui totalment de Déu.» D'aquí que el sacerdot, per a la fe catòlica, consisteixi en «un canvi de propietat, un ésser tret del món i lliurat a Déu», però no com «una segregació»: «El sacerdot ve apartat de les connexions mundanes i lliurat a Déu, i precisament així, a partir de Déu, està disponible per als altres, per a tot-

hom.»

«Em consagro: aquesta paraula abismal, que ens deixa fer una ullada a la intimitat del cor de Jesucrist, sempre hauria de ser objecte de nou de la nostra reflexió. Hi ha inclòs tot el misteri de la nostra redempció. I allà hi ha inclòs també l'origen del sacerdoti a l'Església.» En la seva pregària abans de la passió, Jesús demana al Pare «que Déu mateix atregui els deixebles cap a ell, dins de la seva santedat. Demana que Ell els prengui per a ell mateix i com a propietat seva, perquè, a partir d'Ell, ells puguin dur a terme el servei sacerdotal per al món.»

El Bisbe de Roma va reafirmar la importància del contacte constant d'un sacerdot amb la Sagrada Escripura. I va interpel·lar els presents: «Estem veritablement envaïts per la paraula de Déu? És veritat que és l'aliment gràcies al qual vivim? La coneixem de debò? L'estimem? Ens ocupem interiorment d'aquesta paraula fins al punt que tingui realment una empremta a la nostra vida i modeli el nostre pensament?» «Sabem aprendre de Crist la recta humilitat, que correspon a la veritat del nostre ésser, i aquella obediència que se sotmet a la veritat, a la voluntat de Déu?», va afegir, tot exhortant els presents a «ser deixebles d'aquella veritat que es descobreix en la Paraula de Déu.»

Unir-se a Crist, va posar en relleu,

El Papa va rentar els peus a 12 sacerdots.

«suposa la renúncia. Comporta que no volem imposar el nostre camí o la nostra voluntat; que no desitgem ser això o allò, sinó que ens abandonem a Ell, allí i en la manera en què Ell vulgui servir-se de nosaltres». Així, va explicar, tanta importància adquireix el «sí» a Crist pronunciat el dia de l'ordenació sacerdotal, «com els petits "sís" i les petites renúncies». «Aquests "sís" de les petites passes, que units constitueixen el gran "sí", es podran realitzar sense amargor i sense autocompassió tan sols si Crist és veritablement el centre de la nostra vida. Si entrem en una familiaritat amb Ell. Llavors, experimentem enmig de les renúncies que, en un primer moment poden causar dolor, l'alegria creixent de l'amistat amb Ell, tots els petits i de vegades grans signes del seu amor, que ens ofereix contínuament.»

L'amor i la veritat de Crist, va afegir el Papa, són «exigents»: «Vol dir acceptar el caràcter exigent de la veritat; contraposar-se a la mentida tant en les coses grans com en les petites; acceptar la fatiga de la veritat, perquè la seva alegria més profunda està present en nosaltres.» «L'amor autèntic no està de rebaixes, pot ser també

molt exigent. Oposa resistència al mal, per dur l'home al bé autèntic. Si ens convertim una sola cosa amb Crist, aprenem a reconèixer-lo en els qui pateixen, en els pobres, en els petits d'aquest món», va assenyalar.

El Papa també va tenir un record personal del dia de la seva ordenació: «En la vigília de la meva ordenació sacerdotal, fa 58 anys, vaig obrir la Sagrada Escripura, perquè volia rebre encara una paraula del Senyor, per a aquell dia i per al meu futur camí de sacerdot. La meua mirada es va aturar en aquest pasatge: «Consagreu-los en la veritat; la teua paraula és veritat.» Llavors ho vaig saber: el Senyor està parlant de mi i m'està parlant a mi.»

L'Eucaristia, va explicar, «només és completa si l'àgape litúrgic esdevé amor quotidià. En el culte cristià, les

dues coses es transformen en una, ser afavorits pel Senyor en l'acte cultual i el conreu de l'amor pel que fa al proïsme». «Demanem en aquesta hora al Senyor —va exhortar als fidels— la gràcia d'aprendre a viure cada vegada millor el misteri de l'Eucaristia, de manera que comenci així la transformació del món.» En comentar el moment en què Jesús, durant l'últim Sopar, va partir el pa i el va donar als seus deixebles, va aclarir que «en el pa partit, el Senyor es reparteix a ell mateix». «El gest de participació al·ludeix misteriosament també a la seva mort, a l'amor fins a la mort. Ell es dona a ell mateix, que és l'autèntic "pa per a la vida del món".» «L'aliment que l'home necessita en el més pregon és la comunió amb Déu mateix —va subratllar. En agrair i beneir, Jesús transforma el pa, i ja no és pa terrenal el que dona, sinó la comunió amb ell mateix.»

«Aquesta transformació, però, vol ser l'inici de la transformació del món», va continuar dient. «Perquè arribi a ser un món de resurrecció, un món de Déu —va insistir. Sí, es tracta de transformació. De l'home nou i del món nou que comencen en el pa consagrat, transformat.»

Pelegrinatge a Roma presidit pel cardenal LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, arquebisbe metropolità de Barcelona, amb motiu de la cloenda de l'Any de Sant Pau

DEL 24 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

PER A MÉS INFORMACIÓ

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona,
Tel. 934 092 700
Fax 934 092 775

Convocat un Any Sacerdotal per al 19 de juny

Zenit / Ciutat del Vaticà

El Papa ha convocat un Any Sacerdotal, amb motiu del 150è aniversari de la mort del sant Rector d'Ars, a qui proclamarà patró de tots els sacerdots del món. El tema triat per a l'Any Sacerdotal és *Fidelitat de Crist, fidelitat del sacerdot*. Està previst que el Papa l'obri amb una celebració de vespres, el proper 19 de juny, solemnitat del Sagrat Cor de Jesús i jornada de santificació sacerdotal, en presència de la relíquia del Rector d'Ars portada pel bisbe de Belley-Ars, Mons. Guy Claude Bagnard. La cloenda se celebrarà just un any després, amb una trobada

mundial sacerdotal a la plaça de Sant Pere. Durant aquest Any Jubilar hi ha prevista la publicació d'un directori per als confessors i directors espirituals, així com un recull de textos del Papa sobre els temes essencials de la vida i de la missió sacerdotal a l'època actual. L'objectiu d'enguany és, segons va expressar el mateix Pontífex, «ajudar a percebre cada vegada més la importància del paper i de la missió del sacerdot a l'Església i a la societat contemporània». Un altre tema important en què es vol incidir és en la necessitat de potenciar la formació permanent dels sacerdots lligant-la a la dels seminaristes.

ESPANYA

Any Jubilar a Santo Domingo de la Calzada

Redacció

Santo Domingo de la Calzada

L'1 de maig s'obre l'Any Jubilar Calceatenc amb una solemne eucaristia, amb motiu del centenari de la mort de sant Domènec de la Calçada. Fins al 12 de maig de l'any 2010, data de cloenda, es calcula que prop d'un milió de pelegrins acudiran a Santo Domingo de la Calzada contemplant el lema que recorre aquest Any Jubilar: «Llum en el camí.»

Sant Domènec de la Calçada és l'impulsor del servei als pelegrins en el Camí de Sant Jaume i fundador de la ciutat a la qual dona nom. Amb aquest Jubileu es pretén proposar als fidels aquest sant com a exemple de virtuts cristianes, particularment de la caritat i solidaritat envers el pròxim i de l'esperança cristiana vivint la dimensió pelegrina de la fe. En segon lloc, intenta treure a la llum, mantenir i difondre el valuós patrimoni històric, artístic, cultural, religiós i humà, que ha generat al llarg de nou segles la devoció a sant Domènec i el seguiment del seu estil de vida i actitud d'acollida.

Al llarg de l'Any Jubilar es desenvoluparan diferents activitats litúrgicoreligioses (eucaristies solemnes, novenes, eucaristia jubilar i del pelegrí, celebració del sagrament de la Reconciliació, edició de materials litúrgics i oracionals per a la

Sant Domènec, impulsor de l'acollida als pelegrins.

peregrinació, edició de la biografia del sant), culturals (simposis, congressos, concerts, conferències, exposicions, etc.), socials (obres solidàries a la parròquia de Sant Domènec de la Calçada a Cañada Real, Madrid; amb les missions diocesanes a Benín i l'Equador, i amb Càritas de Terra Santa), peregrinacions i visites, i restauracions artístiques.

Segons la tradició, sant Domènec va

El galliner gòtic de la catedral.

viure 90 anys i la seva mort està documentada l'any 1109. La seva santedat està vinculada a l'acollida del pelegrí i a la fe feta caritat. Va introduir a l'Europa medieval un estil d'espiritualitat laica practicant la caritat i vivint l'Evangeli, la seva professió, a la seva feina, en allò que sabia fer. Al cap de pocs anys de la seva mort, el 1130, el Còdex Calixtí ja n'assenyala la tomba com a fita fonamental del Camí de Sant Jaume i lloc de parada obligada per al pelegrí.

L'espectacular miracle de la gallina que va cantar després d'haver estat rostida, pel qual un pelegrí acusat amb calúmnies i

condemnat a la forca és salvat, es difon per tota la ruta xacobeana i per Europa, i esdevé el miracle més famós i popular del Camí de Sant Jaume al llarg de l'edat mitjana. En record d'aquest succés, es mantenen un gall i una gallina vius, i sempre de color blanc, durant tot l'any, al bell galliner gòtic situat a la catedral de la ciutat. Molt aviat sant Domènec és invocat com a alliberador de captius i així se'l representa ja en la imatge més antiga que se'n conserva, del segle XII. Al seu

sepulcre acudeixen molts alliberats de captiveri per donar-li gràcies, sumant-se als pelegrins del Camí de Sant Jaume que en veneren la tomba.

La prova més clara de la grandesa i novetat de l'obra de sant Domènec és el seu permanent dinamisme en la història. Mostra irrefutable d'aquesta continuada presència històrica són l'hospital, la catedral i la mateixa ciutat, on convergeixen tres dimensions clau de l'obra de sant Domènec.

Més informació: www.jubileosantodomingo.es.

MISSES A FAVOR DE L'ESGLÉSIA MÉS NECESSITADA

En el món, la manutenció i el treball pastoral de milers de sacerdots depenen dels nostres benefactors. En agraïment al seu donatiu, ells ofereixen una Missa per les intencions que ens indiqui. Donem suport a qui ho dona tot per l'Església i pels demés. Ells no poden sols i nosaltres no podem sense ells. Mantinent a un sacerdot, ajudem a tota la comunitat.

Informació i donatius:

93 237 37 63

La Caixa 2100 1344 63 0200111817

Donatius deduïbles en la Declaració de la Renda.

Ajuda a l'Església Necessitada.

c/ Lluís Antúnez 24, 2º2ª - 08006 Barcelona. Tel: 93 237 37 63.

www.ain-es.org

Dessitjo que es celebrin Misses per les següents intencions:

.....

Envio..... € com Donatiu (Pot prendre com a referència el mateix estipendi que a la seva diòcesi)

Nom i Cognoms

Carrer

C.P..... Població

Província Tel.

Ayuda a la Iglesia Necessitada
¡Tú eres su esperanza!

ESPANYA

Cridats a la missió

■ Celebració de la Jornada per les Vocacions Natives

Redacció

Madrid

El 26 d'abril l'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol insta a celebrar la Jornada per les Vocacions Natives, amb el lema «Han estat cridats. Ajuda'ls!». L'Obra Pontifícia de Sant Pere Apòstol té com a objectiu contribuir al creixement del clergat local als països de missió i ajudar a la formació dels capellans i les religioses i religiosos, de forma que cap vocació no es perdi per manca de mitjans materials. La seva missió es concreta en tres línies d'actuació fonamentals: la concessió de subsidis anuals a favor de Seminaris Majors, Propedèutics i Menors dels països de missió per contribuir al sosteniment dels seminaristes; la construcció, ampliació i reestructuració dels Seminaris, i l'assistència econòmica als novicis i novícies del primer any de vida religiosa i concessió de beques extraordinàries per al manteniment dels seus centres de formació.

Els seminaristes majors als quals va ajudar l'Obra el 2008 van ser 30.371, gairebé tres mil més que l'any anterior; es van concedir ajudes a 430 Seminaris Majors, cosa que equivaldria a ajudar tots

Les vocacions natives necessiten ajuda per a la seva formació.

els Seminaris de cinc països com Espanya; es van destinar ajudes a 49.768 seminaristes menors, i es van atendre 5.569 novícies i 3.117 novicis de congregacions religioses, la major part a l'Àsia. Espanya va contribuir-hi amb 3.062.487,10 euros (el 16,3% del total mundial).

Mons. Francisco Pérez, arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela, i director

d'Obres Missionals Pontifícies (OMP) a Espanya, presenta la campanya d'enguany a la revista *Iluminare*. Mons. Pérez assenyala que «l'Església sempre ha donat molta importància als qui fan visible en l'Església i el món els trets característics de Jesús, verge, pobre i obediència. (...) Els consells evangèlics de pobresa, virginitat i obediència són una resposta i un repte davant les circumstàncies d'increença i de falta d'amor que actualment es donen respecte del sentit de la vida. No provoquen frustració en les persones que els viuen, sinó tot al con-

trari: són manifestacions d'autèntica llibertat».

El director d'OMP subratlla que «els consagrats no són persones estranyes a l'experiència humana, són persones que han descobert una crida d'especial consagració per amor a Crist i a la humanitat; no fugen de la societat com si el d'aquí no els importés. Trepitgen el terra de la realitat, però amb la mirada cap a dalt». En paraules de Mons. Pérez, «la missió

«Els consells evangèlics de pobresa, virginitat i obediència són una resposta i un repte»

no és un acte de pura generositat, sinó una obediència continuada que implica l'entrega d'un mateix perquè l'Evangelí de Crist es faci viu i present entre els éssers humans de qualsevol cultura i raça. Viure la missió implica sempre ser enviats, i tant el qui envia com el qui és enviat no ho fa per compte propi, sinó per la bona salut de la comunitat, que té com a punt de referència Jesucrist, enviat del Pare per fer la seva voluntat». Mons. Francisco Pérez finalitza la seva reflexió indicant que «els consells evangèlics són la vestimenta del missioner, i gràcies a ells es poden fer les condicions de la missió: atents als dissenys que vénen de Déu; desprendiment d'un mateix i dels seus béns, i la puresa de cor i la recititud d'intenció».

La GOAC reflexiona sobre la feina i el consum

Redacció / Madrid

La Germandat Obrera d'Acció Catòlica celebra el Dia de la GOAC, el 26 d'abril, sota el lema «Treballar i consumir, això és vida?». Es tracta d'un moment de trobada per compartir i celebrar la vida de la GOAC amb el món obrer. D'aquesta manera se'n pretén reafirmar el compromís de recuperar el sentit de la dignitat de la persona, de ser obrer i de ser fill i filla de Déu, d'emprar tots els esforços per aconseguir un sa benestar i contribuir a «tornar Crist als pobres, al món obrer». La GOAC denuncia que una societat consumista és aquella «on es veu raonable situar-se en la vida com si tot fos objecte de consum: triable, flexible, substituïble i prescindible. Així, com més capacitat d'elecció, més llibertat creiem tenir. Un dels pilars fonamentals del consumisme és la insatisfacció permanent que ha fet que s'estengui un mecanisme en la societat i en la nostra vida que ens indueix a moure'ns guiats pel principi de la satisfacció individual i a allunyar-nos de tot el que pot incomodar-nos, especialment del dolor i del patiment dels altres».

Des de la GOAC es posa en relleu que tot configura un tipus de persona i una

cultura, un model de vida social que provoca empobriment i deshumanització, i que devalua la passió per la justícia. Per això, afirma, «Jesucrist ens mostra que la persona troba la felicitat quan surt d'ella mateixa per servir l'altre, especialment per servir l'empobrit. Aquest servei es concreta en l'amor-justícia: amor que es realitza en la justícia i justícia que es fonamenta en l'amor. Per realitzar la nostra humanitat és fonamental recuperar el veritable sentit de la nostra llibertat. Llibertat que troba el seu sentit més pregon quan es posa al servei de l'amor i de la justícia. No som lliures per escollir allò que ens satisfà prescindint de tota la resta, som lliures per estimar practicant la justícia».

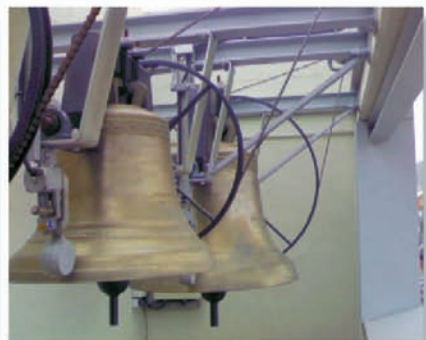
En aquest sentit, la Germandat Obrera d'Acció Catòlica defensa que «es pot viure d'una altra manera, amb un altre estil de vida on la persona es pugui desenvolupar plenament com a ésser humà i sigui el centre de tot, on la seva dignitat sigui respectada i no utilitzada com una "mercadèria" més, on la feina sigui també un procés creatiu, i no únicament productiu, ja que només així podrà ser assumit com un procés d'humanització i de sociabilitat que possibiliti que la persona es realitzi i es relacioni amb altres en llibertat i igualtat».

AUTOMATIZACIÓN Y RESTAURACIÓN DE CAMPANAS Y CAMPANARIOS

ILUMINACIÓN LED INTERIOR Y EXTERIOR

RELOJERÍA MONUMENTAL

ESCULTURAS MUSICALES

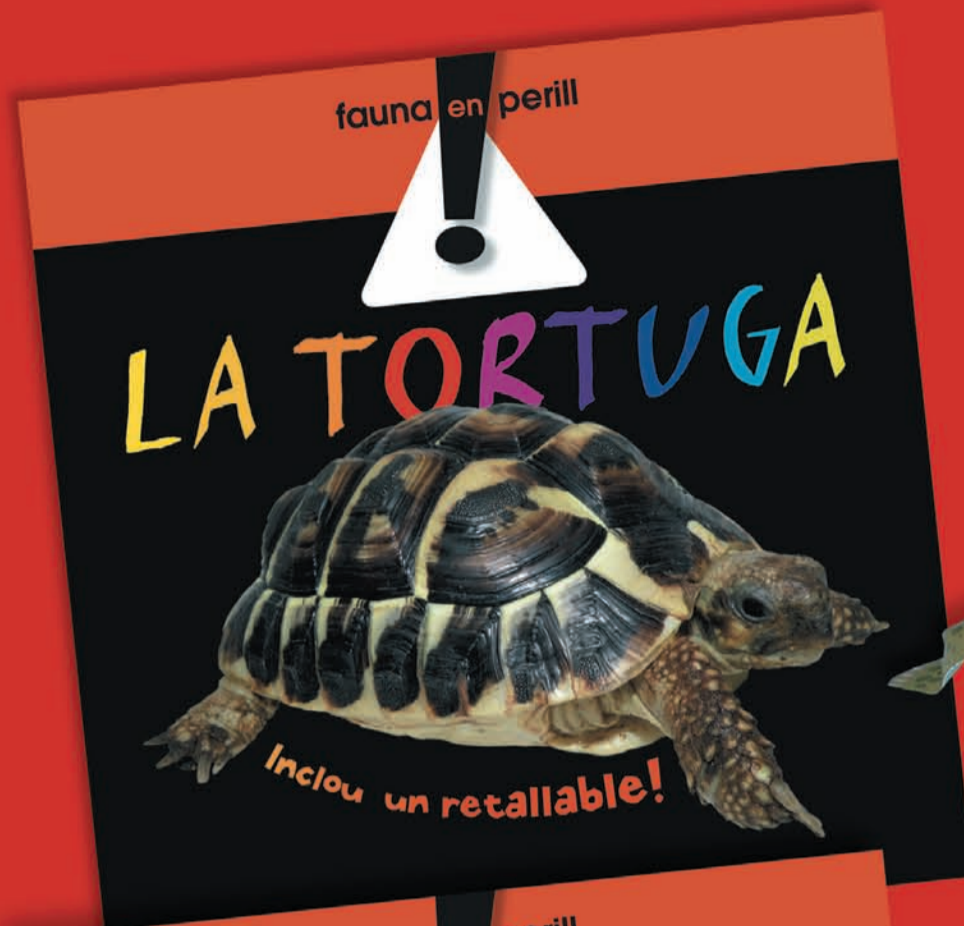
ERMEC, S.L.
C/ Francisc Telldó, 22
P. E. Granland, Badalona Sur
08918 Badalona
Barcelona (SPAIN)

Tel. (+34) 902 450 160
Fax (+34) 902 433 088
ermec@ermec.org
www.ermec.org

ERMEC, S.L. - MADRID
C/ Segasta, 8, 1ª Planta
28004 Madrid
SPAIN

bilbao@ermec.com
portugal@ermec.com

fauna en perill

Una col·lecció per conèixer
les espècies que cal protegir.

Combel
EDITORIAL

902 107 007

ràdio estel

*la ràdio amable
al seu servei*

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Salvar el diumenge

En el Parlament Europeu hi ha una iniciativa en curs per tal de protegir el diumenge com un dia de descans setmanal en la legislació dels Estats membres i comunitària de la Unió Europea. Es tracta d'una moció molt important i considero que cal fer-hi costat.

No hi ha dubte que la pèrdua del diumenge com a dia festiu i l'ampliació dels horaris comercials i dels dies festius que podrien obrir els comerços comportaria que augmentés el nombre de persones que haurien de dedicar aquells dies festius o aquelles hores al treball. Això faria que minvés la dedicació de moltes persones a la seva família especialment en les festes. També és ben previsible que en els matrimonis i les famílies en què treballi algun dels seus membres no sempre coincidirien ni els horaris ni sobretot els dies festius que un o l'altre hagi de treballar. Això dificultaria que tota la família pugui trobar-se reunida en alguns moments del dia i especialment en els dies festius.

Aquesta incidència negativa sobre la família té molta importància i convé valorar-la degudament per tal d'evitar un procés que pugui portar a una total liberalització dels

horaris comercials. Perquè el matrimoni i la família són institucions cabdals per al bé de les persones i de la societat mateixa. És per això que la Constitució espanyola «assegura la protecció social, econòmica i jurídica de la família».

La família necessita d'unes determinades condicions per formar-se i, sobretot, per estabilitzar-se en termes positius. Una d'aquestes condicions és el temps. Els membres de la família precisen del temps suficient per a conuiu i créixer en l'amor i l'ajut mutu. La nostra societat coneix molt bé quina és la importància que té el temps per construir la relació interpersonal que dóna sentit a la família.

El Concili Vaticà II ens recorda que «el Creador del món establí la societat conjugal com a origen i fonament de la societat humana. La família és, doncs, la cèl·lula primera i vital de la societat». La relació entre els membres de la família ha de ser d'acolliment cordial, d'encontre i de diàleg, de disponibilitat desinteressada, de servei generós i de solidaritat fecunda. Per això la promoció d'una autèntica relació, trobament

i comunió dels membres de la família esdevé un aprenentatge fonamental i insubstituïble de la vida social.

En una societat com la nostra on hi ha una tendència creixent a l'individualisme i on moltes persones, especialment infants i adolescents, sofreixen la soledat i la manca d'acolliment afectuós, convé potenciar el clima familiar, afavorint que els membres de la família es puguin trobar diàriament i puguin celebrar junts amb joia i fraternitat els diumenges i els dies festius.

El diumenge és per a tots els ciutadans un dia important de repòs, de joia i de solidaritat. Per als cristians, el diumenge és també el dia del Senyor, que està en perfecta harmonia amb el dia de l'home. El profit econòmic i el progrés tècnic fred i no sempre supeditat a un progrés autèntic de la persona humana i del bé comú no ens ha de fer perdre el valor riquíssim del diumenge, que té una llarguíssima tradició en la nostra cultura i que amb les seves múltiples manifestacions ha anat creant cultura i donant sentit i joia a la vida de les persones i de les famílies.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Efectes del matrimoni

Em toca reprendre els comentaris sobre el sagrament del matrimoni a la llum del Compendi del Catecisme de l'Església catòlica. Després d'haver-nos referit al consentiment matrimonial, ara ens cal considerar els efectes del matrimoni.

«Del matrimoni vàlid neix entre els cònjuges un vincle que, per la seva naturalesa, és perpetu i exclusiu; a més, en el matrimoni cristià els cònjuges són enfortits i d'alguna manera consagrats per un sagrament peculiar amb vista als deures i a la dignitat del seu estat.» Així s'expressa el Catecisme; per tant, són essencialment dos els efectes: l'aparició d'un vincle nou entre els esposos i la donació d'una gràcia específica.

El consentiment pel qual els esposos es donen i s'accepten mútuament és segellat per Déu mateix. Per tant, la institució estable que es crea té, també davant la societat, un reconeixement la força del qual li ve de la llei

divina. El pacte entre els esposos és integrat en l'aliança de Déu amb els homes, i per tant l'autèntic amor conjugal queda assumit dins l'amor diví.

Tot això és molt important per entendre que el vincle matrimonial és establert per Déu mateix, de manera que el matrimoni clos i consumat entre batejats mai no pot ser dissolt. Aquest vincle, que deriva de l'acte humà lliure dels esposos i de la consumació del matrimoni, és una realitat posteriorment irrevocable i dóna origen a una aliança garantida per la fidelitat de Déu. L'Església no té cap poder de pronunciar-se contra aquesta disposició de la saviesa divina. En tot cas podrà, després d'una seriosa investigació, declarar que mai no va haver-hi vincle ni, per tant, matrimoni, però no pot dissoldre el matrimoni autèntic. La perpetuïtat i l'exclusivitat són notes essencials del vincle matrimonial, ja que pertanyen a l'autèntic amor diví, del qual l'amor espousal n'és participació.

Amb gran pena hem de constatar com la plaga del divorci, tan estès a la nostra societat, destrueix la mateixa essència del matrimoni.

Davant d'aquestes afirmacions sembla més fàcil d'entendre la necessitat de la gràcia específica del matrimoni —el segon dels efectes—, que està destinada a perfeccionar l'amor dels esposos i a enfortir la seva unitat indissoluble. Per aquesta gràcia s'ajuden l'un a l'altre a santificar-se en la vida conjugal i en la procreació i educació dels fills. I la font d'aquesta gràcia no pot ser ningú més que Crist. Jesús es queda amb ells, els dóna la força de seguir-lo prenent la pròpia Creu, d'aixecar-se després de les caigudes, de perdonar-se mútuament, de portar les càrregues els uns als altres, i d'estimar-se amb un amor sobrenatural, delicat i fecund. Amb aquesta gràcia del sagrament podrà créixer cada dia més i més l'amor dels esposos en benefici de la unitat de les famílies i de la felicitat dels seus membres.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

opinió

Punt de vista

Jordi Porta Ribalta
President d'Òmnium Cultural

Llengua i literatura catalanes

El debat sobre el futur de la llengua i de la literatura catalana rebrota de tant en tant. És cert que la situació de la llengua catalana és singular. Es tracta d'una llengua parlada per més de vuit milions de persones la totalitat de les quals coneixen al mateix temps una llengua parlada per més de tres-cents milions de persones. Es tracta també d'una llengua que era desconeguda per la majoria del 15% dels estrangers que avui viuen a Catalunya abans d'arribar al nostre país, d'una llengua que ha estat històricament minoritzada per raons polítiques i n'ha estat prohibit l'ús públic durant dècades del segle passat, etc. A més, avui la societat globalitzada, amb els instruments moderns de creació i difusió dels missatges culturals a través de les noves tecnologies, tendeix a potenciar aquelles expressions culturals que disposen d'un mercat més ampli per tal de fer més rendibles les inversions. Per acabar-ho d'adobar, aquelles mesures de promoció i protecció de la producció cultural pròpia que prenen tots els estats del món, començant per França i Espanya, són mal vistes quan les prenen governs nacionals subestats, com és el cas de Catalunya.

Tot aquest panorama ha fet pensar a alguns que la mort de la llengua i literatura catalana està més que anunciada i, fins i tot, alguns recomanen de practicar-li l'eutanàsia.

Malgrat tot, el vigor de la nostra llengua i literatura és més esperançador del que molts diuen. Vet aquí algunes dades: a Catalunya es publiquen anualment uns vuit mil títols en llengua catalana; la producció literària catalana, segons el parer d'alguns experts internacionals, és superior, en quantitat i en qualitat, a d'altres literatures que disposen d'una demografia lingüística més eleva-

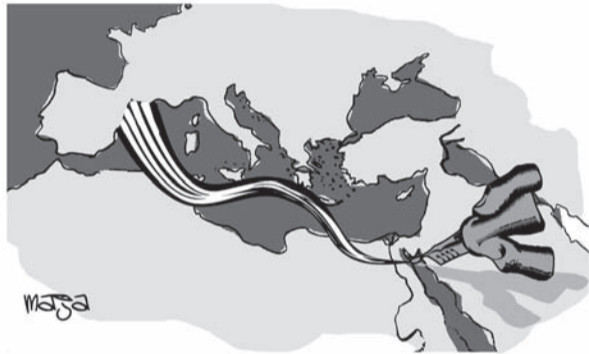
da. Arran de la Fira de Frankfurt, per exemple, hi ha novel·les com *Les veus del Pamano*, de Jaume Cabré, que s'han traduït a diversos idiomes i en alemany han superat el centenar de milers d'exemplars venuts. O la guanyadora del premi Sant Jordi de l'any 2004, *La ciutat invisible*, d'Emili Rosales, que ha estat traduïda a més de 15 llengües, entre d'elles el xinès. I a aquests dos autors hi podríem afegir Emili Teixidor, Julià de Jòdar, o Lluís-Anton Baulenas.

Paral·lelament a això, cal dir que els concursos de producció literària juvenil i infantil tenen una resposta multitudinària, com ha estat aquest any el premi Sambori Òmnium que inclou tots els països de parla catalana, o com ho és el concurs de lectura en veu alta que anualment s'organitza per educar la prosòdia, és a dir, la capacitat de dir bé les paraules.

Es evident que hi ha molta feina a fer i que tenim al davant reptes importants que exigeixen la voluntat de respondre-hi adequadament i de mantenir la vo-

luntat de potenciar una llengua que, a part de ser la pròpia del nostre país, forma part de la riquesa cultural de la humanitat.

L'ús del català en la vida quotidiana encara va a remolc del costum ja gairebé ancestral de dirigir-nos als altres en la llengua dominant. El principi de disponibilitat lingüística, és a dir, aquell que diu que a qualsevol lloc públic, institucional o empresarial, cal tenir la possibilitat de respondre en qualsevol de les dues llengües oficials del país, encara és una disposició que només es compleix parcialment. Així doncs, encara cal un esforç per arribar a la plena normalització de la llengua catalana en l'espai públic.

Saber escoltar

Testimonis de la resurrecció

José Luís Martín Descalzo, en un escrit sobre «La Pasqua del Senyor», explica que un investigador alemany necessitava un espai més ampli per al seu laboratori. Va llogar una casa adossada a un convent de monges carmelites. Estava molt content perquè el lloc era molt silenciós. Tot el dia hi regnava el silenci. Però el silenci era superat a l'hora de l'esbarjo de les monges. Esclataven rialles a desdir, rialles clares... Un clima molt alegre. Encara que el savi tanqués les portes i els finestrons, no s'ofegava pas el clima de goig. Un clima que el perseguia, que li arribava al fons de l'ànima.

L'investigador va començar a fer-se preguntes. Per què reien aquelles monges? De què reien? Les preguntes l'inquietaven. La curiositat científica el va dur a conèixer la vida d'aquelles religioses tan alegres i plenes de goig. Eren pobres, prescindien de moltes coses d'aquest món, pregaven, callaven, vivien agermanades... Què hi havia al fons dels seus ulls que els feia especialment brillants?

El savi no tenia fe. No comprenia de cap manera

l'alegria d'aquelles monges de clausura. Un dia, s'anima a parlar amb la priora i li donà aquestes raons: «Som esposes de Crist.» Però, el savi replicà: «Fa dos mil anys que morí.» El savi veié com el somriure de la religiosa esdevenia més gran. Ella li digué: «S'equivoca; el que passà fa dos mil anys fou que, vencent la mort, ressuscità.» «I, per això són felices?» «Sí. Nosaltres som testimonis de la seva resurrecció.»

L'articulista pregunta als lectors: quants cristians s'adonen que aquest és l'«ofici» que els fou encarregat el dia del seu baptisme? Per què els creients no «perseguiu» el món amb l'única arma de les nostres rialles, del nostre goig interior? Per què els cristians no se'ls distingeix per la brillantor dels seus ulls? Per què no surten onades de goig de les nostres eucaristies? Per què hi ha cristians que s'avorreixen de ser-ho, que diuen que l'Evangeli se'ls fa pesat i que la pregària els cansa?

I encara una darrera pregunta, la més important, que ens farà Crist el dia del judici: «Cristians, què n'heu fet, del vostre goig?»

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Terra Santa

Escric cap al vespre del dia de Pasqua. Estic cansat. En la predicació d'aquests dies m'he referit sovint als llocs on van passar aquests fets celebrats. Molta gent em comenta la meua estimació per Terra Santa. No ho nego pas. El país, el paisatge, la flora i la fauna, els monuments i les restes arqueològiques, són el cinquè evangeli que complementa els meus estudis bíblics. En els darrers viatges he visitat pocs llocs. Les pedres no són el que més estimo.

La Santa Mare Església va encarregar a l'orde franciscà la custòdia dels Llocs Sants, la protecció dels espais i dels pelegrins. Hi va haver un temps en què desplaçar-se per aquesta terra era perillós, per això, el franciscà corresponent esperava els pelegrins al port de Haifa i els conduïa, amb atenció i disciplina, pels diferents llocs. Això últim, la disciplina, ho dic perquè s'explica d'un prestigiós sant i fundador insigne que va tenir la gosadia d'obrar en algun moment amb iniciativa pròpia, i es va separar del grup, la qual cosa li va provocar que fos sancionat amb un tancament disciplinari.

Actualment els franciscans estan al servei de la comunitat local, les «pedres vives», una altra ocupació és ser guies de grups. Hi ha un aspecte que em sembla que s'ignora sovint. Quina diferència hi ha entre un frare-guia i un guia professional, com tants altres?

He tingut la sort de conèixer i ser amic de freres il·lustres. De vegades, els he esmentat en algun article. La seva amistat em permet gaudir amb ells a Terra Santa, ser rebut per altres sense cap recel i ser atès amablement. Crec que cap dels meus amics actualment no fa de guia de pelegrins. D'aquí el meu interès per saber com és un frare dedicat a aquest ministeri. No he fet gaires investigacions, prou però, per saber que el seu lliurament és la resposta a una vocació cristiana. Fan les explicacions com qualsevol altre, però hi afegeixen alguna cosa més. De vegades, pensava si això de peregrinar era una cosa tan emocionant com anar a una representació teatral de la Passió. N'hi ha molts que ploren de compassió sublim, però, finalitzada la sessió, no hi ha cap millora personal. He preguntat a més d'un: «Noteu cap canvi espiritual durant el pelegrinatge?» I m'han contestat que sí, que han conegut conversions veritables. Un em va dir: «De vegades, en la intimitat, enmig de consultes, quan estem sols, em demanen de confessar-se.» «Sempre prefereixo que ho facin amb un altre», em comenta. Sí, l'experiència espiritual és profunda i de gran profit per a molts.

Es tracta d'una vocació cristiana molt bonica i heroica. Nosaltres, els sacerdots d'aquí, actuem summergeïts en «plans de pastoral», en programes de renovació teològica, d'animació de la comunitat, etc. Ells no. El seu ministeri dura pocs dies. Quan acaba el pelegrinatge, el fidel se'n torna lluny i ja no en sap res. Deu haver donat fruit, però ell l'ignorarà. En aquest aspecte, la seva actitud em recorda la dels contemplatius. Intercedeixen, treballen, es lliuren, sense conèixer-ne els resultats.

Hi va haver un temps en què molts freres espanyols van acudir a la crida de Déu. Avui abunden més els d'altres nacionalitats. Si em llegeix algun jove que tingui inquietuds cristianes de servei, li proposo que faci una prova, que s'imbueixi a la terra de Jesús del seu missatge i que, després, el comuniqui a tothom. L'actitud del pelegrí és molt receptiva i, contagiar la fe, en aquestes circumstàncies, una fascinant aventura espiritual. Fascinant i satisfactòria.

Finestra a la vida

Victòria Molins,
s.t.j.

Roses, llibres i... mirades

Quan surti publicada aquesta columna serà una de les dates més boniques de casa nostra: Sant Jordi, el dia del llibre i de la rosa.

Però, ara mateix, escric lluny de la ciutat, en la soledat d'una casa d'oració i llegint els cants del Servent de Iahvè, d'Isaïes. Uns cants que, entre altres coses, parlen de la justícia de Déu —sovint ben diferent de la nostra— on el triomf no és del poderós, sinó del pobre i l'abatut.

Des de la finestra de la meua habitació veig un cel blau i serè, la gespa amb una catifa multicolor de flors blanques, blaves i grogues i els arbres estrenant primavera amb les seves fulles d'un verd renovat. Tot és bellesa i plenitud. Però jo no puc estar-me d'imaginar... El que veig des de la finestra de casa meua, a Barcelona, és ben diferent, i més encara quan surto al carrer i camino per alguns indrets del meu barri, contemplant el que veig i el que endevino darrere d'algunes mirades i d'algunes expressions.

I, sense oblidar aquestes imatges diàries, llegeixo: «El Senyor Déu m'ha donat una llengua de mestre perquè sàpiga sostenir els cansats amb una paraula d'ànim... Un matí i un altre em desvetlla l'orella perquè escolti com un deixeble...» (Is 50,4).

Aquesta és la tasca de l'Església, l'única que faria entenedora la seva missió. Potser ens manca a tots els que ens diem creients una actitud com la del profeta contemplant el seu poble que pateix i cercant la justícia de Déu. D'una banda, tenir una llengua de mestre, però només per sostenir els abatuts amb paraules d'ànim, no per «trencar la canya que s'esberla ni apagar la flama del ble que vacil·la» (Is 42,3). I de l'altra, tenir una orella de deixeble per escoltar un matí i un altre el crit del poble que cerca misericòrdia i no prohibicions.

Quan un matí i un altre, quan surto de casa i contemplo aquell pobre disminuït psíquic que se m'acosta amb el seu somriure només perquè l'acaroni i, de tant en tant, li doni una moneda; quan veig com endrecen una mica el caixer automàtic els quatre romanesos que cada nit hi dormen i potser passaran el dia cercant alguna butxaca al metro; quan rebo aquella dona que plora perquè té por que no li renovin el contracte del pis i no sap què fer per arribar a final de mes; quan veig com corren a amagar-se als portals del carrer Sant Ramon aquelles dones subsaharianes quan arriben els mossos d'esquadra, o aquell jove que «trapiçea» per poder aconseguir uns grams de coca que el saciïn de moment... Quan contemplo tot això i llegeixo algun document eclesial que suposadament ha d'arribar al poble penso que, a vegades, la meua Església està molt lluny de tenir una llengua de mestre per sostenir els febles, i una paraula de deixeble per desvetllar l'orella cada matí i contemplar el dolor del Servent de Iahvè en el poble. Avui, amb els carrers plens de l'alegria festiva del dia de Sant Jordi, tant de bo que sigui a prop dels qui gaudeixen d'amistats que els regalaran la rosa o el llibre i dels que passaran la diada amb unes quantes roses recorrent carrers, aprofitant l'avinentsa per aconseguir alguns quartos. Amb els uns i amb els altres, orelles obertes per donar a tots «bones notícies», la Bona Notícia del Regne. I això no es fa amb discursos ni amb protocols del G-20, sinó amb l'amor i la misericòrdia de deixeble, parant orella cada matí... encara que no arribem ni a P-20 (P de petits).

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

El segrestament de les bases

Sempre, però avui més que mai, els imperis mediàtics han concentrat els focus cap a les cúspides del poder. En l'àmbit polític, els governs campen al seu aire aliens a la societat que representen. Només es mostren sol·lícits en les conteses electorals o amb vista a liderar les enquestes d'opinió. En l'àmbit eclesial, la jerarquia copa la majoria de les primeres pàgines i les seves declaracions es concreten en titulars. El Vaticà II va recuperar el concepte d'Església com a poble de Déu per aprofundir en la unitat i treure la base eclesial del seu ostracisme. Aquesta concentració mediàtica en els quadres de govern té un preu inevitable: el segrestament de les bases, tot i que de vegades poden ser utilitzades com a arma llancívola contra l'autoritat.

La societat serveix per pagar impostos i per dipositar el vot a les urnes cada quatre anys. Els polítics temen les consultes. Tot ho han de decidir ells a rampells. En el seu programa electoral justifiquen totes les decisions que adopten. Les eleccions primàries no existeixen en gairebé cap partit i, quan es van intentar, van acabar com el rosari de l'aurora. La democràcia nord-americana, amb les seves llums i ombres, porta massa dècades d'avantatge perquè aquí la compreguem i, menys encara, la portem a la pràctica. Califòrnia, en la darrera consulta electoral, a més de triar president i altres càrrecs polítics, va votar 12 proposicions, una de les quals va anul·lar una sentència de la Cort Suprema que va declarar inconstitucional una llei determinada. Aquí, a Catalunya, tot i que disposem d'un Estatut sotmès a referèndum i que tenim llum verda de les dues càmeres espanyoles, presumiblement serà retallat i reduït a cendres pel Tribunal Constitucional, indubtablement polititzat. La societat no compta per a res. Val més no demanar-li l'opinió, per si de cas contradiu els governs. Això sí, la societat ha de complir amb totes les seves obligacions i, a la mínima, si això no passa ha de ser sancionada. Des de l'agost, el govern central incompleix de manera flagrant

l'Estatut i aquí no passa res. El sistema polític espanyol fa dependre més els càrrecs públics de l'aparell del partit que de la massa votant. Un parlamentari, a la pràctica, es deu més al seu cap de files que a les persones que l'han votat. Fins i tot, sovint els sindicats obeeixen més les consignes ideològiques que els interessos dels treballadors.

L'Església no observa els mateixos criteris que els sistemes polítics, però de vegades se'n nodreix. És raonable pensar que els mecanismes de la política repercuten i n'influencien les relacions internes, perquè no sempre els cristians, en la doble ciutadania, aconseguen promoure un doble funcionament. Les monarquies absolutistes han donat pas a les democràcies modernes. Aquest canvi té les seves repercussions. No resulta fàcil desproveir-se de les adherències històriques i deixar-se il·luminar per la llum de l'evangeli, on les dinàmiques de poder es dilueixen en actituds d'amor i de servei. Els dos primers capítols de la constitució *Lumen gentium* no ofereixen cap dubte de la línia conciliar: el misteri de l'Església i el poble de Déu. No es nega la jerarquia, però se la resitua en un context renovat. El problema no s'arregla contraposant per sistema la jerarquia a les bases. L'Església no pot prescindir ni de l'una ni de les altres. La forma d'exercir les seves activitats pastorals i de govern és molt important.

Aquesta fragmentació entre governants i societat o entre jerarquia eclesial i comunitats cristianes no és gens saludable. Es pot fragmentar per dalt, però també per baix. Quan tothom cavalca cap al mateix objectiu, quan hi ha complicitat en l'objectiu, quan se substitueix la confrontació per la confiança, quan ningú no abdica de les responsabilitats... el futur és a l'abast. No podem prescindir de l'autoritat, però els que l'ostenten tampoc no han d'excloure les bases a les quals serveixen. Fent servir el llenguatge bucòlic de Jesús, hem d'afirmar que no hi ha pastor sense ramat, ni ramat sense pastor. Sovint ho oblidem. Així ens va.

Zoom

Eduard Brufau

A començament del mes d'abril va caure la palmera més alta del claustre de la catedral de Barcelona sense provocar danys personals. Es tractava d'un exemplar d'uns 30 metres d'alçada que havia estat plantat l'any 1877. L'arbre ja havia quedat molt afectat per la ventada del mes de gener, però sembla que la pluja insistent de les darreres setmanes l'havia acabat d'afeblir. L'arquebisbat ja tenia previst tallar la palmera pel perill que representava, però l'Ajuntament no n'havia donat l'autorització.

La música del darrer adéu

Música per a funerals cerimònies religioses i laiques

aitemer.produccions
maite.mer@telefonica.net
Telf. 676.930.024

CARTES DEL LECTOR

■ Llei de la dependència

Llegeixo que els familiars de la Sra. Dolors Soler, de 101 anys, han demanat a Acció Social assistència domiciliària de dues hores setmanals; no és gaire pel fet que és per a una persona molt gran. Resulta que si vol que el Govern de la Generalitat li concedeixi una de les ajudes previstes en la llei de la dependència, s'haurà de esperar quatre anys, o sigui, quan aquesta anciana en tingui 105.

Conec un altre cas. «La llei de la dependència dona un cèntim al mes a una manresana per haver cuidat el seu marit tetraplègic.» Després de mesos de tràmits per aconseguir l'ajuda, la família rep una carta on els diuen que els donen un cèntim mensual. Podem viure tranquils? L'estat ens procurarà benestar?

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

■ Inexactitud històrica

Estic llegint el llibre, recomanat fa uns dies per *Catalunya Cristiana*, *Montserrat. Els misteris de la muntanya sagrada*, d'Antoni Batista, que és molt interessant. No obstant això, m'he adonat que a la plana 59 hi ha una falta de rigor històric quan explica que, anant de Poblet a Montserrat passant per Santes

Creus, Roger de Llúria està enterrat a la banyera de porfiri que hi ha a l'altar major de l'església d'aquest monestir, que ell mateix va portar de Mallorca. El mateix error es torna a repetir a la plana 61.

Certament, Roger de Llúria està enterrat a l'altar major, però a terra, amb una làpida que així ho assenyala. El que està enterrat a la banyera és el rei Pere II de Catalunya i III d'Aragó, dit el Gran, fill de Jaume I i Violant d'Hongria. Roger de Llúria, en signe de fidelitat al seu rei, va voler ser enterrat als peus del seu senyor. Per cert, si mai aneu a visitar el monestir de Santes Creus, el guia us dirà que la banyera és originària d'Egipte i no pas de Mallorca.

JAUME ARMENGOL CALVET
Sant Feliu de Llobregat

■ Creients catalans als seus patrons

Abril, el mes més volgut dels catalans, diades de Sant Jordi i la Moreneta, quan la primavera inquieta floreix amorosa entre les mans i l'esperit ales fa amb l'oreneta.

Veiem com el món nostre, vell de segles, amb el modernisme ens està descomponent; matrimonis de totes les sanes regles,

mares matant el fill amb rostre content, pares fets monstres d'un crim que creuen decent.

Enguany, dignes volguts patrons nostres el prec del poble creient heu d'escoltar, nou drac triturat del jovent els rostres fent de disbarats un conjunt de mostres, empolsant, malmetent el poble català.

Els fonaments de la sana cultura soterrant per la dreta i l'esquerra, d'Oliba, Verdaguer i altres la figura malmeten, vers un demà on la vida futura sembla que l'infern vulgui omplena la gerra.

Amb Sant Jordi i la Moreneta volem els catalans dir ja prou al drac; volem que el Cel regeneri la pleta fent de la fera un simple esparrac. L'Amor ho pot tot. Mai toca retreta.

Abril és despertar de primavera, l'Amor satura la nostra joventut i el vici mortal que avui ho reverbera amb nostres patrons volem tornar enrere. Al lloc del vici que hi floreixi la virtut.

Amb Sant Jordi i la Moreneta Catalunya sabrem fer reflorir, el roc de Montserrat, fortitud completa, l'Amor amb els creients saó repleta d'ansies d'un demà amb victoriós camí.

JOAN MAÑOSA ROCABRUNA
Sabadell

■ Els viatges del Papa

Ja Navarro-Valls va sortir en defensa de Joan Pau II quan s'aixecaven crítiques als seus viatges. Va afirmar que, mentre que els famosos viatgen amb un seguici nombrós i maletes incomptables, i porten des del cuiner fins a la perruquera i s'allotgen en hotels luxosos, aquest Papa s'instal·lava en allotjaments precaris d'institucions religioses, de vegades sense aigua calenta ni aire condicionat i se sotmetia als seus horaris altament matiners, a uns àpats pobres i amb un equipatge mínim. Les seves jornades esgotadores deixaven baldat Navarro-Valls, el qual necessitava dies per recuperar-se de l'evangelització maratoniana.

El mateix es pot dir de Benet XVI, els fruits del qual a la Jornada Mundial de la Joventut de Sydney no s'han fet esperar: els dos principals seminaris compten des de llavors amb quinze joves més, alhora que no pas pocs han decidit convertir-se a la religió catòlica.

CRISTINA TÉLLEZ
Barcelona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Ciència versus religió?

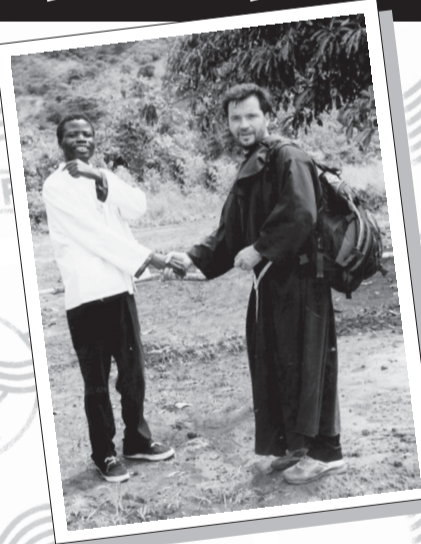
—Estic molt preocupada. El meu fill cursa tercer de secundària i té un professor que li omple el cap amb idees ben rares. Parlant amb el noi, fa poc que em va dir que li havien explicat que ara ja s'havia descobert la zona del cervell on es crea l'experiència religiosa i també que amb els avenços que s'han fet en els coneixements de l'evolució és impossible creure en la creació... Miro de convèncer-lo, però em costa molt.

—És bo que conversi amb el seu fill d'aquests temes davant de l'agressió ideològica que està sofrint per part d'aquest professor que s'està extralimitant en voler imposar la seva ideologia personal als seus joves alumnes. Probablement es tracta d'un mestre de la branca de les ciències naturals que, a més, vol fer classe de la seva filosofia particular desafiant la consciència creient de molts alumnes. D'entrada, cal parlar amb aquest professor i deixar-li ben clar que s'ha de limitar a ensenyar els continguts de la seva disciplina. Si tot això no funciona, i vostè pot fer-ho, canvii el seu fill de col·legi, en un centre on es respectin les conviccions religioses, ètiques i morals que els pares volen per a l'educació dels seus fills. I miri de raonar amb el seu fill. Llegeixi, informi's i si convé cerqui ajut en una persona competent que sens dubte trobarà. Cal dir que tota experiència humana passa per la mediació cognoscitiva del nostre sistema neurològic, la qual cosa no vol dir en absolut que sigui aquesta estructura neurològica la que generi o «creï» aquesta realitat. En el món de la neurobiologia i la neurologia, com en totes les disciplines científiques experimentals, hi ha especialistes que no són creients i altres que sí que ho són. Tant els uns com els altres són ben competents en la seva matèria, la qual cosa demostra que la fe o increença no se situa en el nivell de la ciència sinó en l'opció personal del científic. El que a un científic li sembla un entrebanc per acceptar Déu, per a un altre, és un camí per arribar-hi. No rau el problema en la ciència, sinó en alguns científics que volen instrumentalitzar-la al servei de la seva ideologia.

I pel que fa a l'evolució i creació, no hi ha cap incompatibilitat com s'ha recordat darrerament recordant Darwin. Li recomano (i ho recomano a tots els lectors interessats) que regali al seu fill uns documents que s'acaben d'editar i que són un material magnífic per veure en família i per aclarir moltes coses. Es tracta d'uns DVD titulats *El origen del hombre* (Goya Producciones). De la mà dels millors experts, els joves com el seu fill trobaran informació, formació i arguments que els seran de gran ajut per veure la raonabilitat de la fe cristiana i defensar-se d'arguments pseudocientífics.

- Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 217,06 €**
Àsia i Oceania: 290,38 €
Missioner **Missionera**
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
Adreça
Població Província C.P.

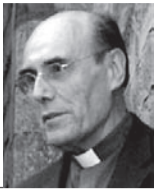
FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu Domiciliació bancària
Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 -Fax 934 092 820

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Els «noms» del do de l'Esperit Sant (1)

Pere Tena
bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El testimoni del Nou Testament

Tant als evangelis com als Fets dels Apòstols i a les cartes paulines hi ha una afirmació clara: els deixebles de Crist són destinataris del do de l'Esperit Sant, i això es realitza d'una manera esclatant el dia de Pentecosta, cinquanta dies després de Pasqua, quan els Apòstols i els altres deixebles estan reunits al Cenacle. Amb l'impuls de l'Esperit comença la predicació apostòlica, el testimoni de la resurrecció de Jesús, el Crist, per la fe i la salvació de tots els homes. Als oients de Pere que li demanen quina ha de ser la seva manera d'actuar per poder pertànyer a la comunitat dels salvats, la resposta és clara: «Convertiu-vos, feu-vos batejar en el nom de Jesús el Crist per obtenir el perdó dels pecats, i rebreu el do de l'Esperit Sant» (vegeu Fets 2,37-41). Es tracta, per tant, d'incorporar-se a la persona del Crist mort i ressuscitat i rebre d'ell el do de l'Esperit Sant. És el que ha passat amb els Apòstols: «A aquest Jesús Déu l'ha ressuscitat; tots nosaltres en som testimonis. La dreta de Déu l'ha enaltit, i ell ha rebut del pare l'Esperit Sant promès, i ara l'ha donat amb abundància; això és el que vosaltres ara veieu i sentiu» (Fets 2,32-33).

Joan Baptista havia predicat un baptisme de penitència per al perdó dels pecats, però preparant un baptisme en l'Esperit Sant. Aquest és el baptisme de Jesús.

D'altra banda, els evangelis no diuen mai que Joan bategés perquè els homes s'incorporessin a la seva persona, ni batejava en el seu nom; també això diferencia essencialment el baptisme de Joan del baptisme cristià.

El baptisme cristià, per tant, és incorporació del creient a la persona de Crist, a la seva mort i a la seva vida nova, i de Crist rep el do de l'Esperit. Pel baptisme, el cristià queda situat en la «nova creació», és alliberat del pecat i guiat per l'Esperit Sant.

La «Confirmació»?

Llegint aquests testimonis del Nou Testament, hom adverteix que es parla de baptisme, però no es parla explícitament del sagrament de la «Confirmació». D'on i com va sorgir aquest sagrament?

En primer lloc, cal fer notar que el nom de «confirmació» per al sagrament del do de l'Esperit Sant no el trobarem al Nou Testament. És un nom que va rebre en èpoques més tardanes; de fet, a Orient, en comptes de parlar de «confirmació» parlen de «myron», és a dir, l'oli perfumat que serveix per signar els batejats amb el «segell del do de l'Esperit Sant».

Vol dir això que al Nou Testament no hi consta cap gest especial per significar el do de l'Esperit Sant als

batejats en l'aigua? Aquest gest especial seria el signe sacramental que anomenem sagrament de la confirmació en l'actualitat.

En diferents ocasions trobem, en els Fets dels Apòstols, la pràctica de significar la donació de l'Esperit Sant, o un ministeri en l'Església, amb el gest de la imposició de les mans acompanyada de la pregària. Així succeeix en l'elecció dels set col·laboradors directes dels Apòstols, escollits d'entre els hel·lenistes (Fets 6,3-6); d'una manera encara més clara, en el cas dels batejats a Samaria; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els van imposar les mans, i ells rebieren l'Esperit Sant. Fou tan clara la relació entre la imposició de les mans i el do de l'Esperit, que un home dit Simó volgué «comprar» el poder d'imposar les mans i donar l'Esperit... (vegeu Fets 8,14-19). Més tard, en la visita de Pau a Efes, es va plantejar clarament la relació entre el baptisme de Joan i el baptisme cristià. La pregunta de Pau és significativa: «Ja va rebre l'esperit Sant, quan us va convertir a la fe?» Davant de la resposta negativa, Pau instrueix els homes d'Efes, que «es van fer batejar en el nom de Jesús, el Senyor, i quan Pau els imposà les mans vingué damunt d'ells l'Esperit Sant» (Fets 19,1-7). La imposició de les mans és aleshores el signe visible de la donació de l'Esperit Sant.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- Nascut a Trivolzio, nord d'Itàlia, l'any 1897**
- Metge i germà de Sant Joan de Déu**
- Va atendre malalts i pobres**
- Va morir a Milà l'any 1930**
- Canonitzat per Joan Pau II l'any 1989**

Aquest sant italià va tenir una infància difícil. Quan només tenia tres anys una tuberculosi se li va endur la mare, i quan en tenia deu el seu pare va morir d'accident. D'aquesta manera, completament orfe, va ser educat pels avis materns.

Sant Ricard Pampuri va mostrar des de jove la voluntat d'abraçar la vida religiosa. Concretament ell sempre havia volgut ser missioner, però li ho van desaconsellar perquè no tenia una salut prou forta. Tot i veure tancaada aquesta via el jove sant es va fer terciari franciscà, va ser membre de la Societat de Sant Vicenç de Paül i es va involucrar de ple en les activitats d'Acció Catòlica. Paral·lelament va fer els estudis de Medicina a la universitat de Pavia. A causa dels coneixements mèdics adquirits, durant la Primera Guerra Mundial va ser destinat com a sergent i metge en diversos hospitals de campanya, on va viure de

primera mà la tragèdia de la guerra. Un cop acabat el conflicte, sant Ricard Pampuri va exercir de metge a la regió de Milà, però atenent sempre les persones més pobres. En molts casos, si els pacients no li podien pagar res, ell els visitava de franc.

Seguint una crida religiosa profunda el nostre sant va entrar l'any 1928 a l'orde de Sant Joan de Déu. Com a santjoanista va dirigir una clínica dental que l'orde tenia a Brescia i que atenia persones sense recursos. Sant Ricard Pampuri, però, va emmalaltir al cap de poc temps i va morir de tuberculosi a l'edat de 33 anys.

Sant Ricard Pampuri

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic B; ferial I) **TEMPS DE PASQUA** (Salteri: setmana 3)

ABRIL

26. DIUMENGE

III de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 3,13-15.17-19 / Salm 4 / 1 Joan 2,1-5a / Lluc 24,35-48
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Isidor, b. i doctor; Anacleto, p. i mr.; Marcel·lí, p. i mr.; Pascasi, b.

27. DILLUNS

La Mare de Déu de Montserrat (S), Blanc. Lectures: Fets 1,12-14 / Salm 86 / Efesis 1,3-6.11-12 / Lluc 1,39-47
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Toribi de Mogrovejo, b.; beats Domènec i Gregori, prev.; Santes, Zita, vg.

28. DIMARTS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 7,51-8,1a / Salm 30 / Joan 30-35. Si es vol: *Sant Pere Chanel* (MLI), *Vermell*; *Sant Lluís M. Grignon de Montfort* (MLI), Blanc. Lleida: Aniversari ordenació episc. bisbe Joan Piris, Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Prudenci, b.; Cirí, mr.; beat Luquesi, rel.; Santes, Valèria, mr.

29. DIMECRES

Santa Caterina de Sena (F), Blanc. Lectures: 1

Joan 1,5-2,2 / Salm 102 / Mateu 11,25-30
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ramon de Fiter, ab.; Robert, prev.

30. DIJOUS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 8,26-40 / Salm 65 / Joan 6,44-51. Si es vol: *Sant Pius V* (MLI), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Josep-Benet Cottolengo, prev. i fund.; Amador, Pere i Lluís, mr.; Indaleci, b.; Santes, Sofia, vg. i mr.

MAIG

1. DIVENDRES

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 9,1-20 / Salm 116 / Joan 6,52-59. Si es vol: *Sant Josep, obrer* (MLI), Blanc.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Jeremies, prof.; Orenç, b.; Teodard, b.; Segimon, mr.; Aniol, mr.; Ricard Pampuri, rel.; Santes, Grata, viuda.

2. DISSABTE

Sant Atanasi (MO), Blanc. Lectures: Fets 9,31-42 / Salm 115 / Joan 6,60-69
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Segon, b. i mr.; Santes, Zoa, mr.

Comentari de la PARAULA

Enric Benavent Vallès Pare de família

Vèncer l'egoïsme

«Penediu-vos i convertiu-vos perquè siguin esborrats els vostres pecats». El clam que fa Pere a tot un poble ressona a l'interior del cor de cada persona. Penedir-se i canviar d'actitud quan hom ha fet malament alguna cosa és una de les conseqüències de la llei de l'amor que Jesús ens proposa. Segurament és la part més difícil. Estimar implica sortir d'un mateix per trobar l'altre. És un esforç que té recompensa, estimar fa feliç, d'entrada, a qui estima. Demanar perdó i voler canviar és la volta de cargol que Jesús ens demana.

Si estimar és sortir d'un mateix i posar en primer lloc l'altre, pecar és quedar-se tancat en si mateix i mirar-se el melic. Joan exhorta la comunitat a no pecar, però coneixent la realitat de les persones, a les quals ens agrada molt això de mirar només per nosaltres, ens recorda que tenim Jesucrist com a referència. Seguir Jesús vol dir estar disposat a estimar, a demanar perdó i a perdonar. Això és, en resum, el que Déu vol de nosaltres.

I això és el que Jesús ressuscitat recorda als seus deixebles. «Els obrí el cor perquè compreguessin les Escripures.» El missatge de Jesús s'adreça al cor de les persones. El seu patiment i la seva victòria sobre la mort ens conviden constantment a reconèixer la pròpia feblesa i a mostrar-nos disposats a canviar. Les vegades que calgui. Déu ens estima, amb les nostres contradiccions, i ens perdona cada vegada que decidim deixar de pensar només en nosaltres mateixos. Amb la seva victòria sobre la mort, Jesús ens convida a vèncer l'egoïsme tantes vegades com ens faci falta.

LECTURES BÍBLIQUES

Diumenge III de Pasqua

Lectura primera Ac 3,13-15.17-19

Vau matar el qui ens obre el camí de la vida, però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En aquells dies, Pere digué al poble: «El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob, Déu dels nostres pares, ha glorificat Jesús, el seu Servent, que vosaltres vau entregar i vau negar, quan Pilat creia que l'havia de deixar lliure. Ell era l'innocent i el sant, però vosaltres el vau negar i vau demanar a Pilat que us indultés un assassí, mentre matàveu el qui ens obre el camí de la vida. Però Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts. Nosaltres en som testimonis.

Ja sé, germans, que ni vosaltres ni els vostres dirigents no sabíeu què fèieu, però així Déu ha complert allò que havia anunciat per boca de tots els profetes: que el seu Messies havia de patir. Ara, doncs, penediu-vos i convertiu-vos, i seran esborrades les vostres culpes.»

Salm responsorial 4

Responeu-me quan us invoco,
oh Déu que em feu justícia.
M'heu eixamplat el cor en els perills.
compadiu-me i escolteu el meu prec.

R. Que sigui el nostre estendard
la claror de la vostra mirada, Senyor.

Sapigueu que el Senyor
m'ha fet favors meravellosos;
el Senyor m'escolta
sempre que l'invoco. **R.**

Molts exclamen:
«En qui trobarem el nostre goig?»

Josep M. Mas.

Que sigui el nostre estendard
la claror de la vostra mirada.» **R.**

M'adormo en pau
així que em fico al llit
i em sento en vós segur,
només en vós, Senyor. **R.**

Lectura segona 1 Jn 2,1-5a

*Ell és la víctima propiciatòria
pels nostres pecats i pels de tot el món*

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Fillets, us escric això perquè no pequeu. Però si algú pecava, recordeu que tenim a prop del Pare un defensor, Jesucrist, que és just. Ell mateix és la víctima propiciatòria pels nostres pecats. I no només pels nostres, sinó pels de tot el món. Per saber si coneixem Jesucrist, mireu si complim els seus manaments.

Els qui diuen que el coneixen, però de fet no compleixen els seus manaments, són mentiders, no diuen pas la veritat. Però els qui fan cas de la paraula de Jesucrist han arribat de debò a estimar Déu perfectament.

Al·leluia (cf. Lc 24,32)

*Jesús, Senyor nostre,
obriu-nos el sentit de les Escripures;
feu que s'abrusi el nostre cor quan vós ens parleu.*

Evangeli Lc 24,35-48

*Així ho diuen les Escripures: el Messies havia
de patir i de ressuscitar d'entre els morts
el tercer dia*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

En aquell temps, els deixebles contaven el que els havia passat pel camí, i com l'havien reconegut quan partia el pa.

Mentre parlaven d'això, Jesús mateix es presentà enmig d'ells i els digué: «La pau sigui amb vosaltres.» Ells, esglaiats, van creure que veien un esperit. Jesús els digué: «Per què us alarmeu? Per què us vénen al cor aquests dubtes? Mireu-me les mans i els peus: sóc jo mateix. Palpeu-me i mireu bé; els esperits no tenen carn i ossos com veieu que jo en tinc.» I mentre deia això, els ensenyava les mans i els peus.

Veient-los sorpresos, i que de tanta alegria encara no acabaven de creure-ho, els digué: «No teniu aquí res per a menjar?» Ells li donaren un tall de peix a la brasa, i se'l menjà davant d'ells. Després els digué: «Quan encara era amb vosaltres, us havia dit que s'havia de complir tot el que hi ha escrit de mi en el llibre de la Llei de Moisès, i en els dels Profetes i dels Salmos.» Llavors els obrí els ulls perquè compreguessin el sentit de les Escripures, i els digué: «Així ho diuen les Escripures: El Messies havia de patir i de ressuscitar d'entre els morts el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis.»

Barcelona

diòcesis

Una rosa per un somriure

■ L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes cerca voluntaris per Sant Jordi

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

«Vols regalar un somriure per Sant Jordi?» Aquesta és la pregunta que fa l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes a totes aquelles persones que vulguin dedicar un temps a fer felices els altres. Perquè d'això es tracta: de regalar felicitat. Ja fa vuit anys que l'Hospitalitat de Lourdes celebra Sant Jordi d'una manera especial. Com ens explica el president de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa, Rafael Ribalta, «és una oportunitat per acostar-nos a gent que està amb nosaltres, als nostres usuaris, a la gent que participa en les peregrinacions que fem al santuari de Lourdes. La rosa és l'excusa per poder visitar aquestes persones a casa seva, tenir-hi contacte, passar-hi una estona».

Un any més, l'Hospitalitat farà arribar una rosa a cada malalta que hagi participat en alguna de les dues peregrinacions de l'any 2008 (juny i setembre). L'Hospitalitat en fa una llista, es divideix en persones i barris i s'adjudiquen als diferents voluntaris. Per això, comenta Montse Climent, delegada de Barcelona de l'Hospitalitat, «busquem hospitalàries i hospitalaris que disposin d'unes hores per portar la rosa a cada malalta. La nostra il·lusió seria tenir molts voluntaris per poder fer aquest servei. Com que cada voluntari ha de repartir unes quatre roses i Barcelona és molt gran, no poden dedicar gaire temps a cada malalta. Ens agradaria tenir prou gent per tal que cada voluntari, en comptes d'estar 10 o 15 minuts amb la malalta, s'oblidés del rellotge... Si aconseguíssim més persones per repartir les roses, podríem oferir un servei més bo. Podem ar-

Rafael Ribalta i Montse Climent animen a col·laborar amb l'Hospitalitat.

ribar a repartir fins a 150 roses! Barcelona és una ciutat molt gran i les persones a les quals repartim les roses estan molt escampades pels barris i per això ens cal gent». I encara afegeix: «Necessitem sobretot hospitalaris homes, perquè a les malaltes els fa més il·lusió si qui els porta la rosa és un home...»

Montse Climent reconeix que el col·lectiu que més respon a la crida que fa l'Hospitalitat és el de gent molt jove i gent gran. I posa com a exemple les peregrinacions, on «tenim molts voluntaris escolars, uns 200, que fan que les nostres peregrinacions siguin ben alegres, animades, obertes i divertides... Hem de dir que la gent jove respon molt i molt bé».

Rafael Ribalta apunta que «l'experiència del primer any va ser molt positiva i ens va animar a continuar-la. Vam aconseguir arribar a gent que estava sola, que no rebia gaires visites... també va servir perquè persones que normalment no fan

Una imatge entranyable de la campanya de l'any passat.

aquest tipus d'experiències s'acostessin al món de la malaltia. Després de vuit anys, encara seguim!». En aquest sentit, Montse Climent posa en relleu que «la nostra finalitat és, a banda de lliurar una rosa, donar alegria, un somriure, una estona de felicitat, d'amistat, de companyia».

El president de l'Hospitalitat assenyala que «hi ha gent que espera aquest dia amb molta il·lusió, perquè són persones que estan soles i, per a elles, el contacte amb algú és molt important. Ja saben que s'acosta el dia de la rosa i que tindran la visita d'algú». Per això anima totes aquelles persones que vulguin col·laborar amb l'Hospitalitat per fer possible aquesta iniciativa: «Qui vulgui col·laborar només s'ha de posar en contacte amb nosaltres i li donarem la rosa i la persona a la qual l'ha de lliurar. Ha de tenir molt present que no només es tracta de donar una

rosa i prou, sinó que la protagonista és la persona a la qual es va a visitar.» A partir de l'any 2000, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes va començar a fer una sèrie d'actes per donar-se a conèixer a la societat i difondre la seva tasca social. Una

d'aquestes iniciatives és la campanya de Sant Jordi, com diu Rafael Ribalta: «Amb activitats com aquesta, el que mostrem és que uns voluntaris, a partir d'un missatge de fa 150 anys, continuen fent-lo vida avui dia. Tot el que fem procurem fer-ho amb moltíssima il·lusió, entusiasme i alegria, perquè pensem que és el que més necessita el malalt. Per això, quan portem la rosa

volem ser expressió, en certa manera, del que vivim a Lourdes a les peregrinacions i demostrar que també es pot viure a casa nostra. Amb la rosa fem una acció directa i ens assegurem que arribem a les persones a les quals volem arribar.»

«VOLS REGALAR UN SOMRIURE PER SANT JORDI?»

Si vols portar una rosa a un malalt i/o discapacitat a l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, te n'informarem: c/ Consell de Cent, 224, baixos, tel. 934 874 009, a/e: info@hospitalitat.org.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL
24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 775, c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

CURS MONOGRÀFIC

JONÀS, UN CANT D'OBERTURA ALS POBLES, UN CANT D'OBERTURA A LA CREACIÓ

Amb aquest enunciat la professora Teresa Solà farà un curs de 7 sessions al Centre d'Estudis Pastorals. Serà els **dimecres 29 d'abril, 6, 13, 20, 27 de maig, 3 i 10 de juny**, de les 7 a 2/4 del 9 del vespre.

Per a més informació, programes i inscripcions, podeu adreçar-vos a la secretaria del Centre, tel. 933 174 858 (Rivadeneira, 6, 3r - 08002 Barcelona).

XL anys del

CEP
Centre d'Estudis Pastorals
de les diòcesis catalanes

1968 - 2008

J.M. Bonet

VITRALLS des de 1923

Vitralls emplomats
Restauracions
Gravats a l'àcid
Vitralls amb formigó

Astúries, 6 - 08012 Barcelona
Tel. 932 182 399 - Fax 932 183 098

E-mail: info@vitrallsbonet.com
www.vitrallsbonet.com

BARCELONA

Simposi de la Fundació Claret sobre laïcitat i laïcisme

■ Es va plantejar la problemàtica de l'experiència religiosa en una societat laica i plural

Mònica García / Barcelona

L'ús de signes religiosos als llocs públics i a les escoles, la llei sobre llocs de culte, l'assignatura sobre la ciutadania, els «funerals d'Estat», el finançament de les institucions religioses per part de l'Estat... són qüestions que d'una manera o una altra bateguen en el dia a dia de la nostra societat moderna. «En el fons, però», va afirmar el provincial dels Claretians de Catalunya, Màxim Muñoz, «batega una pregunta més profunda: la religió, també la instituïda, és un bé per a la societat de forma que, a més de ser tolerada, ha de ser promoguda en l'esfera pública?».

Amb aquesta qüestió fonamental, la Fundació Claret va celebrar el 28 de març passat el XI Simposi *La religió en les societats modernes. Laïcitat i laïcisme*. Hi van participar el Dr. Marciano Vidal García, redemptorista, doctor en Teologia Moral per l'Acadèmia Alfonsiana de Roma i professor de l'Institut Superior de Ciències Morals de Madrid; el Dr. Fernando Vidal Fernández, professor de Sociologia de la Universitat Pontifícia de Comillas; Jordi López Camps, exdirector general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya; Carles Armengol, secretari general adjunt de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya; Marcel·lí Carreras, pedagog i excoordinador del Secretariat Interdiocesà de Pastoral de la Salut de la Tarraconense, i Oriol Domingo, responsable de la secció de Religió del diari *La Vanguardia*.

La sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret va acollir el centenar de persones que van participar en el Simposi i que el P. Màxim Muñoz va presentar. El provincial dels Claretians de Catalunya va plan-

tejar les diferents tradicions i sensibilitats en les relacions religió-Estat-Vaticà, religió-Estat-Conferència Episcopal, societat-estat i la importància de l'experiència personal i col·lectiva. Va posar en relleu les diferents àrees culturals dels EUA i d'Europa exemplificades en la presa de possessió de Barack Obama amb explícites referències a Déu i en el fet que fins i tot es pronunciés una pregària.

Per al P. Màxim Muñoz aquesta manera de tractar les religions i l'Estat és una mostra «d'acceptació pública i respectuosa de les religions». El claretà va recordar igualment les orientacions del Concili Vaticà II respecte de la llibertat de consciència i l'autonomia de les realitats terrenalles que «no troben un fàcil consens en les seves conseqüències pràctiques i generen conflictes interns entre estratègies sovint marcades per determinades orientacions polítiques no explícites». Segons

« Cal reconèixer que l'experiència religiosa té un valor molt positiu per a les persones i per a la societat »

el claretà, per avançar cap a solucions que permetin una aportació positiva de l'experiència religiosa en la nostra societat laica i plural, són necessàries tres conviccions bàsiques. En primer lloc, reconèixer que l'experiència

religiosa té un valor molt positiu per a les persones i per a la societat. Per això cal superar els prejudicis il·lustrats que les religions són fonamentalistes o arcaïques i episodis poc edificants que en cap cas no poden enfosquir autèntics valors humanitzadors com la llibertat, la responsabilitat o la consciència crítica. És necessari en segon lloc trobar una fórmula per la dimensió pública de la religió basada en el testimoniatge, i en la imposició. I finalment cal respectar la diversitat i reconèixer les dificultats que això comporta.

La primera ponència, *Laïcitat de l'Es-*

Marcel·lí Joan presenta Marciano Vidal, un dels ponents del simposi.

tat i presència pública dels cristians. Perspectives des de la teologia, va anar a càrrec del Dr. Marciano Vidal García. El sacerdot redemptorista va fer en primer lloc unes anotacions històriques respecte de la laïcitat de l'Estat. Així va definir «laïcitat» com la qualitat d'una realitat, en aquest cas la realitat de les relacions Estat-religió, i «laïcisme» com una postura en la forma de gestionar la laïcitat. Vidal va apuntar igualment que la primera vegada que es va fer servir el terme laic i en l'àmbit cristià va ser l'any 90 per Clemente en el sentit de «pertanyent al poble». Tanmateix no és fins a la dècada del 1950 quan la Real Academia de la Lengua Española introdueix el terme *laïcitat* al diccionari.

França, abanderada de la laïcitat, va començar a fer servir el terme *laïcité* als anys 1920. «La laïcitat és, doncs, una realitat recent i actual i cal, doncs, mantenir la ment oberta per poder resoldre-ho», va assenyalar el ponent. Entre els paradigmes històrics va prendre com a punt de partida les paraules de Jesús: «Doneu a Déu el que és de Déu i al Cèsar el que és del Cèsar», que el doctor de Teologia Moral va considerar «suficientment vàlid per considerar que en Jesús no està tancada la reflexió sinó que en planteja el nucli». Així les primitives comunitats cristianes vivien segons diferents opcions. El Concili Vaticà II, la *Gaudium et spes* o la carta pastoral de Joan Pau II als bisbes francesos evidencien la reflexió que s'està portant a terme per a una formulació diferent de les relacions Estat-religió. El papa Joan Pau

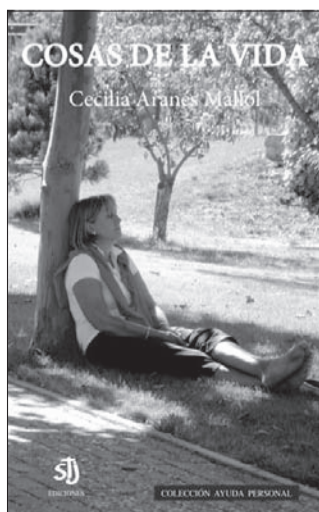
II va afirmar, en la carta als bisbes francesos, que alguns consideren com la «carta magna de la laïcitat», que el principi de la laïcitat pertany a la doctrina social de l'Església, va assenyalar Marciano Vidal.

Des d'un punt de vista sistemàtic el professor de l'Institut Superior de Ciències Morals de Madrid va lamentar-se que aquest principi de laïcitat encara no hagi penetrat en la majoria dels espanyols i va

afirmar que, fins i tot «hi ha documents de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) referents a la laïcitat que són acceptats a contracor "perquè ho ha dit Benet XVI o Joan Pau II"». Com gestionar la laïcitat?, es va preguntar Marciano Vidal. Va enumerar aleshores els tres paradigmes existents avui. El de la religió civil entès com el prototipus nord-americà: l'estat no té una religió però posa els mitjans per a la professió de les diferents creences. El prototipus del laïcisme «tal

com ho ha fet la República Francesa en algun moment i que ha culminat amb la total separació de l'Església i de l'Estat». No obstant això no hi ha més remei que establir relacions per la magnitud d'ambdós, va afegir el conferenciant. I finalment el paradigma d'un estat aconfessional, plasmat en la Constitució espanyola. «Tanmateix avui cap d'aquests tres models no funciona prou bé i teòricament no són vàlids. Per tant, busquem una nova forma de laïcitat». En aquest punt el doctor en Teologia Moral va ressaltar les propostes noves del president francès Nicolas Sarkozy per a una nova laïcitat oberta, positiva i incloent.

Finalment Marciano Vidal va expressar la seva opinió pel que fa a la presència pública dels cristians en una societat oficialment no cristiana. Va proposar una nova socialització del fet cristià, «perquè totes les religions, i sobretot la cristiana, han de ser presència pública i interactuar en la societat». El canvi de paradigma que aquesta socialització requereix és, però, complexa, va prosseguir el professor, perquè «no es poden reduir els interlocutors a la CEE o al Papa, sinó que també s'han de tenir en compte els religiosos, comunitats, creients...; de la mateixa manera l'interlocutor del poder polític hauria de ser més complex, perquè es redueix a interlocutors no representatius». I per últim Marciano Vidal va citar els *Escrits a Diognet* per il·luminar la cerca de com els cristians han de fer-se presents en la societat: «Els cristians obeeixen les lleis establertes, però amb les seves vides depassen les lleis.»

Cosas de la vida

CECÍLIA ARANÉS MALLOL

Recordant nou anys de sentiments i emocions a Catalunya Cristiana

Ediciones STJ
Reserveu-lo ja al
tel. 934 909 987

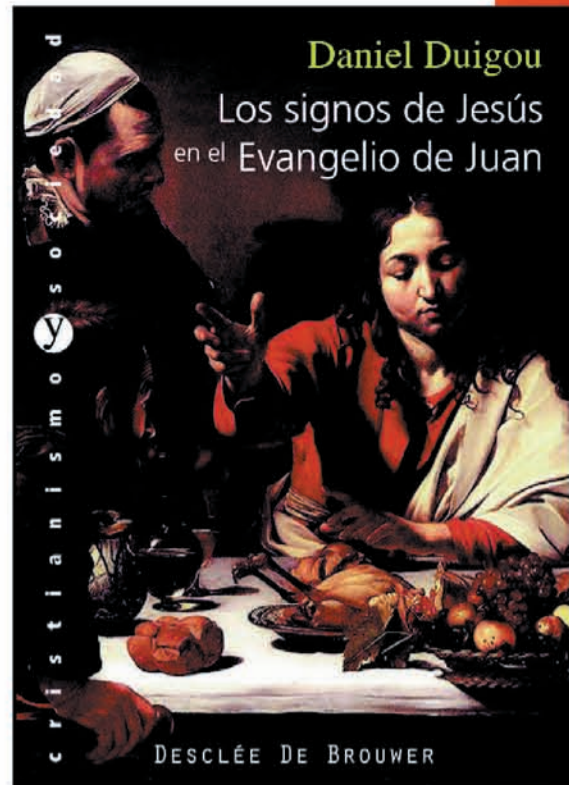
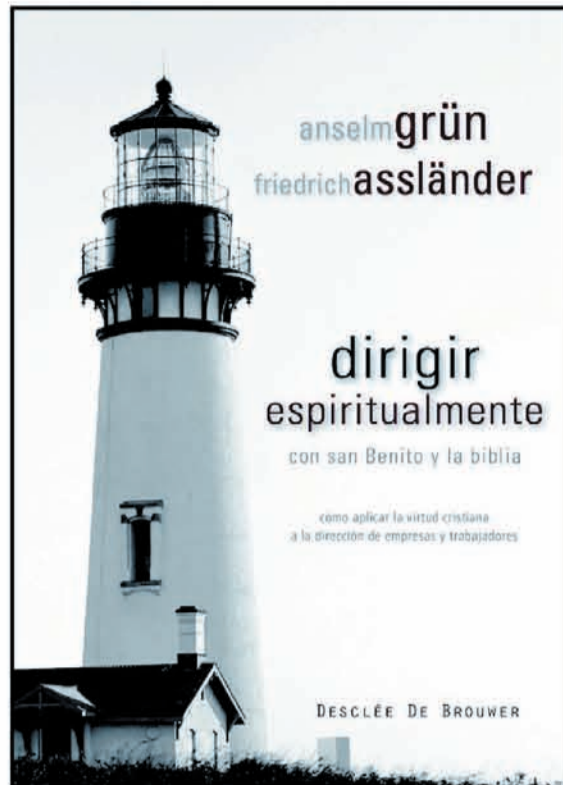
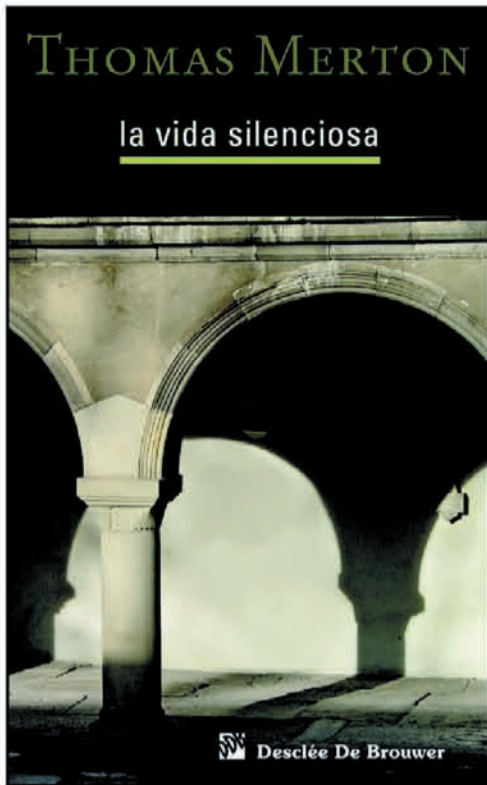
El dia de Sant Jordi també el trobaràs a l'estand de Catalunya Cristiana, situat davant del número 108 de la Rambla de Catalunya de Barcelona

RESIDÈNCIA DIOCESANA D'ANCIANS SANT MIQUEL ARCÀNGEL

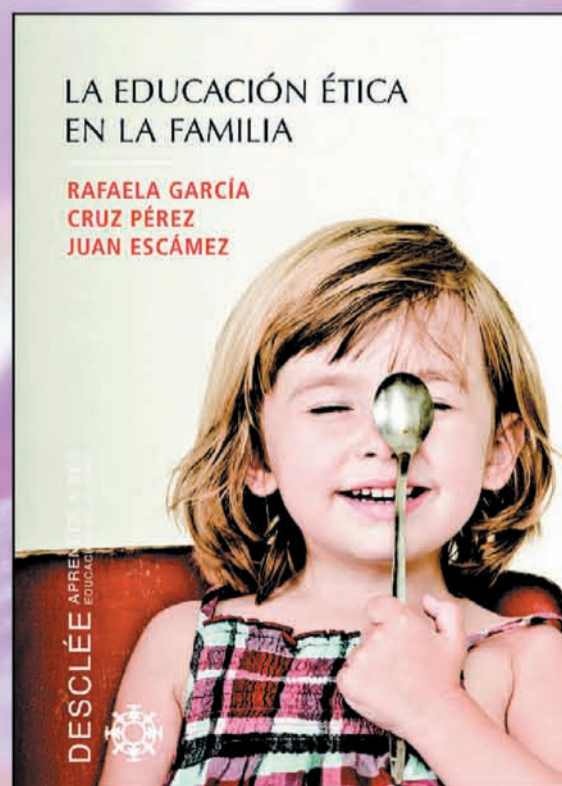
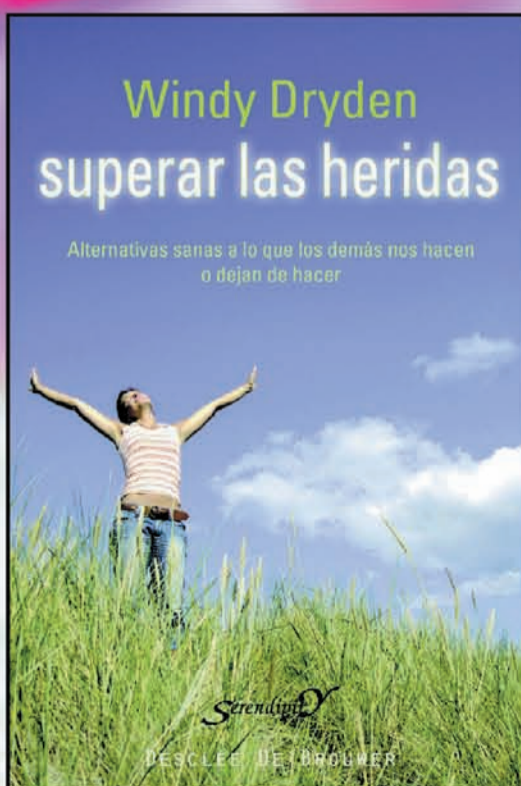
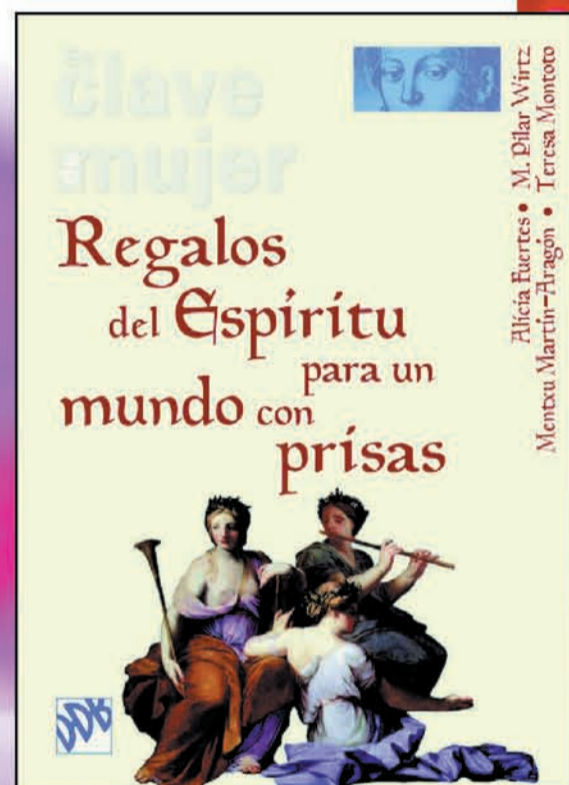
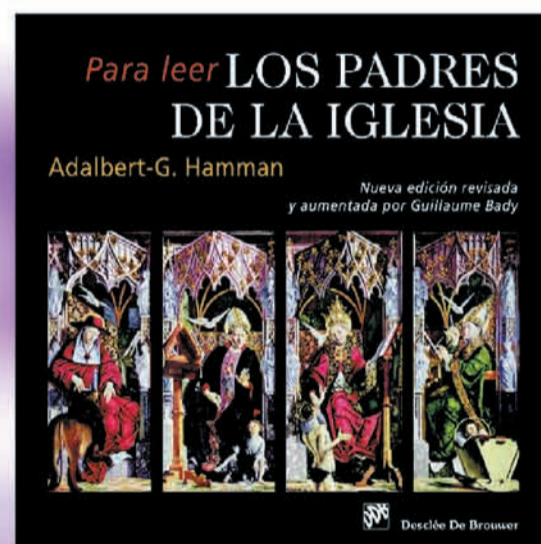
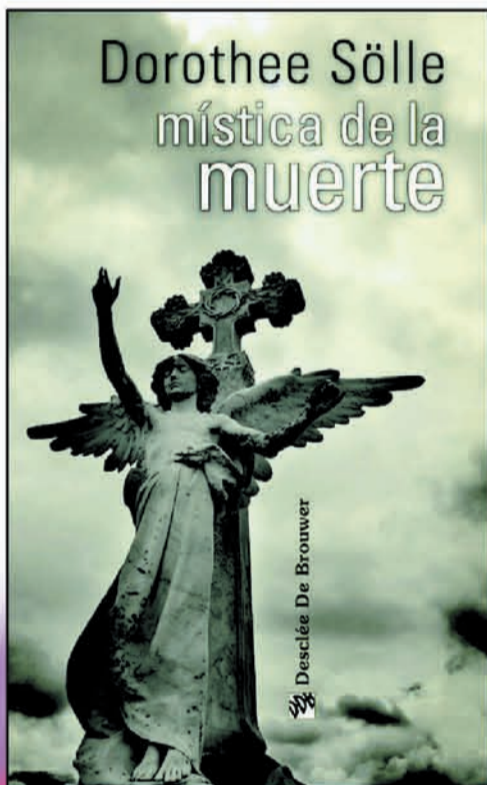
Servida per religioses.
Centre col·laborador ICASS

Ambient humà i cristià: horta i jardins.
Teràpies i activitats a càrrec de professionals.

TORTOSA, tel. 977 441 147 - a/e: resdio@terra.es

sant Jordi 09

THOMAS MERTON La vida silenciosa • ANSELM GRÜN Dirigir espiritualmente con san Benito y la biblia • DANIEL DUIGOU Los signos de Jesús en el evangelio de Juan • DOROTHEE SÖLLE Mística de la muerte • A.G. HAMMAN Para leer los Padres de la Iglesia • ALICIA FUERTES Regalos del espíritu para un mundo con prisas • WYNDY DRYDEN Superar las heridas • RAFAELA GARCÍA La educación ética en la familia

edesclée.com

EL GRUP D'ANIMACIÓ BUFANÚVOLS S'ENDINSA

Música i balls tr difondre la lleger

Samuel Gutiérrez

Arran d'una estada a la Vall de Núria, captivats per les seves llegendes i per la pau que es respira al voltant del santuari, els membres del grup d'animació Bufanúvols, encapçalats pel músic Pau Tarruell, van decidir ja fa un temps recrear la història de sant Gil i de la Mare de Déu en un espectacle teatral amb música i ball pensat per a grans i petits. Així es va concebre *Annuria*, l'última aposta artística d'aquesta emblemàtica formació catalana que aviat celebrarà el seu vintè aniversari.

En el seu primer any de representacions arreu de Catalunya, el nou espectacle de Bufanúvols ha tingut molta bona crítica i acollida. La tradicional història de la campana, l'olla i la creu, transmesa a través del ball, la música i fins i tot algunes pinzellades d'humor, ha colpit intensament la gent i ha permès redescobrir uns valors i una història plens de vigència. *Annuria* ha esdevingut també ocasió per difondre arreu una història ben catalana, que parla d'un dels indrets més emblemàtics del país, però que potser encara no es coneix prou.

A mig camí entre el teatre i la música, en un gènere que es podria anomenar «conte musical», l'espectacle *Annuria*, elaborat fidelment, tot i que amb certes llicències, a partir de la tradicional llegenda de sant Gil, destaca per la seva frescor i vitalitat. La música en directe, l'encertada posada en escena, l'aparició estel·lar dels capgrossos, el dinamisme dels

balls o l'originalitat de certs gags humorístics fan d'aquesta nova proposta artística de Bufanúvols una invitació gairebé imprescindible per conèixer i assaborir una de les històries més suggeridores de les terres catalanes. La incorporació de danses tradicionals de Grècia, els Balcans, Itàlia, França i Catalunya li donen un toc intercultural molt atractiu, a més de consolidar el grup en el seu afany per construir la pau a través de la cultura. El repertori inclou composicions pròpies i altres de més tradicionals recuperades per a l'ocasió, com ara l'*Ave Núria* o *Muntanya de Canigó*.

Més que una llegenda

El personatge central d'*Annuria* i fil conductor de tota la història és el viatger Gil, nascut a Atenes a finals del segle VII. Segons explica la llegenda, un bon dia Gil va emprendre un llarg viatge per diferents indrets del Mediterrani. En arribar als Pirineus procedent de la Provença francesa, on hauria fundat un monestir, va quedar absolutament captivat per les muntanyes de la Vall de Núria, antigament anomenades Annuria. Hi va trobar una cova, s'hi va quedar a viure i va encetar una estreta amistat amb els pastors de l'indret. Els cridava amb una campana i compartien plegats les farinetes de la gran olla que feia bullir. Tres anys més tard Gil va marxar novament cap a França i va deixar els tres símbols de la vall —la campana, l'olla i la creu— amagats juntament amb una imatge de fusta de la Mare de

Déu. L'amagatall no va ser trobat fins tres segles més tard i des de llavors aquests tres elements formen part del santuari i de les arrels cristianes dels Pirineus. De fet, continua sent avui tradició, quan es visita Núria, ficar el cap dins de l'olla on feien farinetes i tocar la campana com quan sant Gil cridava els pastors.

L'adaptació teatral de la llegenda de Núria compta amb la participació, a més del polifacètic Pau Tarruell, de Magali Sala, amb el violí, Míriam Tarruell, amb l'acordió cromàtic, i Clara Tarruell, amb la flauta travessera. Carmina Mas, ballarina i esposa de Pau Tarruell, ha col·laborat en el guió i l'elaboració de coreografies, i Jordi Gaspar i Joan Ramon Graells, procedents del món del circ, han ajudat a donar a la història una pinzellada d'humor. Tot plegat ha fet possible que *Annuria* esdevingui un espectacle ben original i gairebé únic, per a grans i petits, amb l'objectiu de difondre una història d'ahir i d'avui que permetrà entendre millor el pòsit cultural i religiós de Catalunya. Està previst també que l'espectacle serveixi de banda sonora per a un film que la Generalitat de Catalunya està realitzant actualment sobre la Vall de Núria.

PRÒXIMA REPRESENTACIÓ

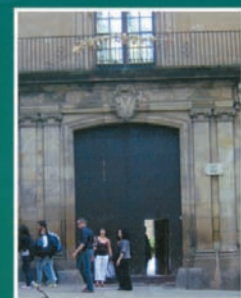
Sala Blava de l'Espai Tolrà de Castellar del Vallès
24 de maig, a les 12.00 h
www.bufanuvols.net

«LES MISTERIOSES CIRCUMSTÀNCIES DE LA MORT DEL DR. IRURITA»

Llibre de 300 pàg. (22 x 16 cm) Preu 15 euros (IVA inc.)
De venda a totes les llibreries religioses d'Espanya

L'autor, el P. Antonio Sospedra i Buyé, *cp.cr.*, està persuadit que el Dr. Manuel Irurita Almádoz, bisbe de Barcelona, fou mort per l'odi contra la fe i, sense prevenir el judici de l'autoritat eclesiàstica, el considera «sant bisbe màrtir» per l'heroïcitat del seu capteniment. El P. Sospedra reflecteix el sofriment dels darrers mesos de la vida del Dr. Irurita, des que hagué de fugir del Palau Episcopal, on volia romandre, fins a la seva detenció al domicili de la família Tort. El seu llibre recull diversos testimonis que posen en dubte el fet que el prelat fos afusellat al cementiri de Montcada la nit del 3 al 4 de desembre del 1936.

DISTRIBUEIX: CLARET, ROGER DE LLÚRIA, 5 - 08010 BARCELONA

Antonio Sospedra Buyé, CP. CR.

La misteriosa muerte del Santo Mártir Obispo de Barcelona
DOCTOR MANUEL IRURITA Y ALMANDOZ

A EN LES ARRELS CRISTIANES DE CATALUNYA AMB L'ESPECTACLE «ANNURIA»

Tradicionals per anda de sant Gil

PAU TARRUELL INTERPRETA SANT GIL
A L'ESPECTACLE «ANNURIA»

«Volem encomanar el missatge de confiança dels protagonistes»

—A grans trets, com ha estat el procés creatiu d'aquest peculiar conte musical?

—Primer vam acudir a les diferents fonts històriques, especialment al llibre del Dr. Marès i altres documents escrits recentment. Ens va agradar la idea de recuperar una història molt arrelada en aquelles valls però poc coneguda. Després d'haver realitzat diferents espectacles de temàtica intercultural, com ara *El bol de la felicitat*, d'origen oriental, o *El secret del pelegrí*, que és un conte africà, ens vam entusiasmar amb la idea de fer un nou espectacle que té els seus orígens a finals del segle IX però que té un ensenyament absolutament actual.

—Per què creieu que és interessant donar a conèixer d'aquesta manera als més menuts la història de sant Gil i la Mare de Déu de Núria?

—De fet, és un espectacle per a totes les edats i té lectures diverses: una per als més petits, que és l'aparició dels capgrossos, els gags, la participació dels infants picant de mans i responent a les preguntes que se'ls fa...; i una segona lectura per a joves i adults, que els permet gaudir dels detalls de la història de sant Gil. Al llarg de l'espectacle s'estableixen paral·lelismes entre la crida a deixar-ho tot per seguir Déu, que van sentir sant Gil i sant Amadeu, i la que podem sentir cadascun de nosaltres. En aquest darrer any ens hem adonat que aquesta història tan bonica és poc coneguda i que agrada moltíssim quan es coneix.

—Quin missatge voleu donar? És l'aposta per la música tradicional i religiosa el vostre signe d'identitat?

—El que realment volem és encomanar el missatge de confiança dels protagonistes i el desig que tenen de Déu i de la seva plenitud i pau. Com que som un grup de música tradicional d'arrel, a l'espectacle hi apareixen temes dels països de la Mediterrània per on va passar sant Gil. També alguna peça de música tradicional catalana i els goigs de la Mare de Déu de Núria.

—Amb quatre membres de la mateixa família a la companyia, podem parlar d'espectacles clarament familiars?

—La veritat és que sí. Ens agrada treballar junts i hem anat trobant una dinàmica que ens va bé a tots. Ens respectem, ens escoltem, ens tenim en compte els uns als altres. És un goig!

VINTÈ ANIVERSARI DE BUFANÚVOLS

El grup Bufanúvols, integrat per bona part de la família Tarruell-Mas, va començar a fer les seves primeres passes l'any 1990. La seva proposta, amarada amb naturalitat dels valors evangèlics, barreja la música tradicional d'arreu del món amb instruments i veu. El repte ha estat sempre «aconseguir una manera bonica i delicada de fer-ho passar bé a través de coreografies senzilles, així com la transmissió de valors». En la seva ja llarga història, encapçalada sempre pel músic i actor Pau Tarruell, el grup ha voltat arreu de Catalunya, Espanya i Europa. L'any 2002 va enregistrar també el seu primer CD titulat *Dances per la pau*, que és un recull de balls tradicionals d'arreu del món. A finals de 2005 es va publicar el seu segon treball discogràfic, *Núvol de dances*, que repetia l'experiència amb noves incorporacions. La trilogia es tancava l'any 2007 amb *Cel de dances*.

Rosa de jazmín,
que tienes tu aroma
esparcido por el jardín,
haz que me vuelva loca
y navegue viento en popa
cuando Sant Jordi asome
por la ventana del jardín.

Rosa que te asomas,
porque quieres ser protagonista,
deja que te forje artista
sólo con toques malabaristas
para que el día de Sant Jordi
brilles sin ausencias,
y renueves tus presencias
en los corazones del tiempo,
que laten sin cesar sonriendo
salvando todas las vidas.

María del Carmen Igualada Mas
Para los lectores de *Catalunya Cristiana*

Apartado 840 - 07080 Palma de Mallorca

TARRAGONA

Desè aniversari del santuari montserratí de Montferri

Redacció / Montferri

La joia modernista que és el santuari de la Mare de Déu de Montserrat a Montferri (Alt Camp) celebra enguany el seu desè aniversari. El diumenge 26 d'abril l'esplèndida ermita projectada per l'arquitecte modernista Josep Maria Jujol acollirà una gran diada de festa i espiritualitat en honor a la Mare de Déu.

L'aniversari vol ser també ocasió per donar a conèixer un edifici emblemàtic que tot i que es va iniciar a principis de la dècada dels 20, no seria fins a l'any 1999 quan es va acabar definitivament. L'obra, dissenyada per un dels deixebles més avantatjats d'Antoni Gaudí, compta amb molts elements que remetent inevitablement a la Sagrada Família. De fet, el santuari es va poder finalitzar gràcies a l'interès mostrat per Mn. Josep M. Jané, pel seu germà Joan, alcalde de Montferri, i per l'arquitecte Joan Bassegoda i Nonell, seguint els plànols de Jujol i amb l'assessorament de la Càtedra Gaudí i d'un equip d'arquitectes especialitzats en estructures i materials lleugers.

Per a Ramon Coca, historiador d'art i fill de Montferri, «aquesta obra, arrelada en la seva expressió més profunda, mostra una formació artística molt peculiar i gairebé podríem dir que representa la composició de plenitud de l'arquitecte Jujol». I afegeix: «D'alguna manera, en un indret de l'Alt Camp resta impresa una musculosa petjada modernista per promoure un art originari, una forma geològica artesanal de la mà de l'home per a la lloança i honor de la Moreneta.» «És tot un himne d'expressió cultural —afirma Coca emocionat—, intens i alhora espontani, una composició visible que brolla com una gran obra mestra.»

La primera referència a aquest santuari de Montferri es remunta a l'any 1922, quan el jesuïta Daniel Maria Vives, fill

L'edifici és de planta poligonal formada per un conglomerat de triangles de diferents proporcions, de les quals resulta un perímetre trencat format per vint-i-quatre segments. Les voltes es recolzen sobre quaranta-dos pilars i per damunt d'aquells i entorn de la fletxa central de vint-i-set metres d'alçada sobre de la qual s'alça una gran creu, Jujol va projectar trenta-tres petites cúpules imitant els roquissars de la muntanya de Montserrat. L'entrada principal, de cara al poble, presenta tres portals sota un porxo hexagonal.

Segons el projecte inicial, l'estructura del temple consistia essencialment en una gran nau de trenta metres d'alçada i un presbiteri amb un cambril elevat que penjaria en un espatat del terreny damunt d'uns arcs catenàrics.

L'edifici es va construir amb un material molt especial de gran efecte i baix cost, consistent en blocs fets, a peu d'obra, de morter de ciment pòrtland i sorra, molt pobra en ciment i barrejat

amb carbonet, per tal de donar-li un to gris montserratí, consistència i lleugeresa.

Fidel a la concepció arquitectònica gaudiniana, la construcció projec-

del poble, decideix emprendre la construcció d'una ermita dedicada a la Mare de Déu de Montserrat a dalt del cim del turó conegut com el Corralet. La primera pedra no es col·locaria fins a tres anys més tard, encara que per manca de recursos econòmics la construcció no acabaria de consolidar-se i s'aturaria anys després, coincidint amb la guerra civil. De fet, durant la postguerra bona part de les estructures van caure com a conseqüència de la climatologia adversa. Ben bé fins a mitjans dels anys 80 no es va reprendre amb garanties la reedificació i consolidació de l'obra que ja havia estat realitzada. Les aportacions populars van ser decisives i tot plegat va fer possible que l'any 1999 s'inaugurés oficialment un temple que ha esdevingut cabdal de l'arquitectura modernista a Catalunya. La consagració de l'ermita va tenir lloc el 30 de maig del 1999.

tada per Jujol presenta dues torres piramidals en perspectiva natural com a símbol de l'aliança entre la terra i el cel. L'esplendit de cupulins i pinacles encastats a l'exterior valoren les nervadures i els arcs rampants amb protuberàncies asimètriques que, en trobar-se simultàniament, es desglossen a l'interior, organitzant dues idònies claus de volta i una interessant decoració que plasma l'Anyell Diví. «És aquest un enfocament i una empremta —assegura Ramon Coca— que caracteritza uns ideals: origen, costums sentiments, creences, percepcions, afers i una clara continuïtat significat la unió de les arrels històriques.» I continua dient: «És una genuïna i elaborada arquitectura, clarament diferenciada per transmetre una visió memorable, una ciència mística molt profunda feta realitat.»

Des de la seva inauguració oficial l'any 1999, se celebren anualment a Montferri dos aplecs amb un marcat accent marià: el darrer diumenge d'abril i el 14 d'agost. Enguany aquestes dues jornades festives seran viscudes dins la commemoració del desè aniversari amb la voluntat de continuar millorant el conjunt escenogràfic del santuari. Està previst que els responsables del temple inaugurin pròximament l'habilitació de la cova natural, ubicada a prop del santuari, on es col·locarà una altra imatge de la Mare de Déu.

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alkilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

ALBA Residència d'Àvies
Centre de dia tots els dies de l'any

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

● RECONCILIEM-NOS! EN ELS 70 ANYS DE LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

Carles Cardó i la guerra civil

Cardó féu una aportació doctrinal quant a les grans qüestions religioses, socials i polítiques plantejades a Catalunya durant els anys vint i trenta. Al país corrien els dies del Directori de Primo de Rivera i els de la 2a República; a l'exterior, encara resonava la revolució russa mentre ara es covaven els totalitaristes europeus. En aquest context, Cardó entreveu l'espectre de la guerra, tant a casa com al món.

Des del presagi, fa retrets als catòlics espanyols i els diu: «Els catòlics, per contra, s'aferran a la incomprensió més hermètica, preparant dies tràgics per a l'Església d'Espanya, ja prou malmenada aquests anys darrers per imprudents simpaties directores» (juliol del 1930).

En arribar aquella hora fatídica, clergues i homes d'ordre pagaren el preu del vessament de sang, o suportaren captiveri, o bé s'hagueren d'amagar. Cardó sortosament fugí a l'exterior, i no pas a la zona dita «nacional». Ho descriu així: «El dia 2 d'agost de 1936 sortíem de Barcelona en un vaixell italià, que ens dugué a Gènova, prop d'un centenar de sacerdots i religiosos catalans salvats de les urpes de la FAI per les autoritats de la Generalitat. Allí [en el vaixell] acabàrem d'assabentar-nos de la destrucció o profanació quasi total dels temples de Catalunya i de la fi tràgica d'innombrables amics, sacerdots i seglars. Aquells primers dies vèiem l'èxode de molts egregis patricis carregats d'història catalanista que hagueren de fugir perquè Catalunya havia triomfat.»

Mn. Josep Dalmau descriu l'ànim d'aquell lluitador de la paraula, ara fugitiu: «Mentre sortien del port de Barcelona es miraven "la ciutat cremada", recolzats a la barana del vaixell, i el Dr. Cardó va agafar pel braç el Dr. Albert Bonet i li va dir: "Desenganyat, Albert, ens havíem equivocat."» Aquesta sensació de fracàs no fou un contagi crònic, al contrari, Cardó ràpid contragué un renovat compromís per la pacificació.

Lluny de Catalunya, s'implicà en la recerca de la pau pels mitjans al seu abast. Ho demostra el currículum epistolar d'aquesta època i, d'una manera especial, la correspondència creuada amb el professor Ramon Sugranyes de Franch (Ed. Claret, 2001).

Cardó es debaté, com altres, enmig de les contradiccions de la guerra. Se sent aïllat de tot contacte amb persones del món eclesial i polític, i viu inicialment de l'esperança que l'acció de Franco alliberarà Catalunya de la FAI i del comunisme, a qui acusa d'haver estimbat Catalunya en un abisme pitjor que el de Rússia (Carta a F. Cambó, maig de 1937).

Confessarà, però, que la seva confiança en la intervenció militar és il·lusòria i que no se'n poden esperar conseqüències del tot positives. Se sent dividit davant la paradoxa d'ha-

Lluís M. Moncunill Cirac*

ver d'unir la idea que aquest pugui ser el mitjà adequat per parar aquella situació caòtica amb l'intima convicció de la inconveniència i inutilitat d'un alçament militar.

Sempre havia estat un detractor de la teoria de la catàstrofe prèvia. No creia en els cataclismes socials com a condició prèvia per reconstruir la societat segons un motlle nou. Els catòlics havien d'estar avisats i no deixar-se endur per aquest principi. En conseqüència, la sortida d'aquella tragèdia només progressaria per les rutes del diàleg en sentit contrari al de l'entestament a favor de la catàstrofe prèvia com a única solució. El cardenal Vidal i Barraquer i Cardó s'avançaren, en la pràctica, a la teoria de Paul Preston, defensora d'una tercera via en el conflicte d'una Espanya persistentment enfrontada.

La defensa de la pau portà Cardó a redactar un llibre treballat des de 1936 a Torí, i que veié la llum pública el 1947 a París. Es tracta del llibre editat en català per Claret (1977), *Les Dues Tradicions. Història Espiritual de les Espanyes*. Ell mateix ens en dona la raó: «La idea d'aquest llibre em fou inspirada per la visió de l'Espanya del 1936, esquarterada per una guerra civil i una revolució que hom hauria pogut evitar, [...] em proposava una doble finalitat: primerament, mostrar als espanyols la necessitat de renunciar per sempre a la violència i estudiar els problemes nacionals (ètnic, social, religiós, i el problema de la llibertat) amb un esperit de comprensió i de caritat cristiana; la segona era defensar la memòria del cardenal Vidal i Barraquer, el qual, en nom de la Santa Seu, havia comminat l'any 1931 els catòlics espanyols d'acceptar pràcticament la República i sobretot d'abstenir-se d'apel·lar a la violència.» Aquest llibre fou per a Cardó tot un viacrucis.

Durant el període de l'exili ajuntà a la seva activitat literària i epistolar els múltiples contactes amb persones, com Jacques Maritain i Charles Journet, després cardenal, amb qui defensava la independència entre bàndols oposats en la guerra civil, amb una clara opció per la democràcia, inspirada en l'Evangeli.

La clau interpretativa de l'actuació de Carles Cardó, quant a la guerra civil, correspon al lema dictat pel cardenal Vidal als seus capellans: «Tot per Déu, res per la política.» Des que tornà de l'exili el 1954 fins a la mort, no deixà d'insistir en aquesta proclama.

* Autor de «Carles Cardó. Un clàssic del pensament» i de «A l'entorn de Carles Cardó. Diàleg d'exili amb Joan de Borbó, comte de Barcelona»

TARRAGONA

Un centenar de joves participen en la Jornada Esportiva arxiprestal

Redacció / Reus

El dimarts 7 d'abril, l'arxiprestat de Reus va organitzar una Jornada Esportiva per als nois i noies de les diferents parròquies de la ciutat. Un centenar de joves de confirmació i postconfirmació s'aplegaren a les instal·lacions del col·legi Pare Manyanet.

Els joves, provinents de les parròquies de Sant Bernat Calbó, Sant Francesc, Sant Joan Baptista, la Puríssima Sang i Sant Pere, acompanyats pels seus catequistes i mossens, van participar en les activitats esportives sota les modalitats de futbol i bàsquet.

A les quatre de la tarda, tot i el mal

temps, les ganes i la il·lusió es manifestaven en les cares dels joves, tot provocant imatges curioses, com sortir a córrer sota el cel plujós. Però, donada la insistència del mal oratge, la prudència va aconsellar de traslladar l'acte a una altra data. Aquest fet no va impedir que entre els joves es consolidés un clima d'amistat i alegria. Potser no hi va haver cap equip que guanyés el primer lloc, però tots junts van vèncer la por d'una climatologia adversa. I tal com afirmava el jove Francesc, «això s'ha de tornar a repetir!».

Tots els participants a la Jornada Esportiva van ser obsequiats amb una medalla recordant la seva participació en l'acte.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundaciontrasrafatima.org

LLEIDA

Presentació d'«El dietari del bisbe Josep Meseguer»

Jordi Curcó
Lleida

En vigílies de la diada de Sant Jordi i Dia del Llibre, la Sala Víctor Siurana de la Universitat de Lleida i antic Saló del Tron del que havia estat Seminari Diocesà en temps del bisbe Meseguer; va acollir el 15 d'abril la presentació del llibre *El dietari del bisbe Josep Meseguer i el Museu Diocesà de Lleida*, de Carme Berlabé i Isidre Puig. El llibre és prologat per Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, bisbe emèrit de Lleida i gran defensor de la unitat del fons del Museu Diocesà, que evoca la «rica personalitat eclesial del bisbe Meseguer», el seu fundador.

L'obra inclou també la presentació que de l'obra i dels seus autors fan els professors de la Universitat de Lleida Ximo Company i Francesc Fité. També l'aportació de Josep Casanova, professor de la Universitat de Barcelona, on qualifica el bisbe Meseguer d'«un exemple de bon fer i de bona fe».

El seus autors i historiadors de l'art, Carme Berlabé i Isidre Puig, van compartir taula en l'acte de presentació amb Joan Viñas, rector de la Universitat de

Josep Manel Prada

Mons. Piris va presidir l'acte acompanyat pels autors, l'editor i el rector de la UdL.

Lleida, i Lluís Pagès, director de Pagès Editors.

L'acte de presentació va ser presidit pel bisbe de Lleida, Joan Piris, que va manifestar que el bisbe Meseguer «és un model a seguir en la tasca pastoral», i va qualificar el llibre com un «testimoni viu», alhora que va dir que té el valor que té, encara que no se li hagi donat valor jurídic i que no l'hagin considerat com una prova determinant. També va dir que el bisbe Meseguer havia impulsat la creació del Museu Diocesà de Lleida amb un objectiu

molt elogiable, com va ser divulgar l'art entre els seminaristes i conservar el patrimoni d'art sacre de la seva diòcesi. El bisbe Piris va felicitar els autors del llibre

pel seu treball científic.

El rector de la Universitat de Lleida es va felicitar per la publicació del llibre, tot desitjant que «la veritat s'obri pas enmig de tants interessos i que els fets reals dels quals parla el llibre siguin tinguts en consideració».

El llibre transcriu i estudia el dietari en què el bisbe Josep Meseguer i Costa va anotar personalment les seves visites i accions pastorals entre el 1890 i el 1904. Prova que van arribar de forma totalment legal al Museu Diocesà les obres sacres ara en litigi, reclamades per la diòcesi de Barbastro-Montsó. Josep Meseguer i Costa, quan visitava les parròquies dels pobles de la diòcesi, tenia cura de les imatges, retaules i altres obres d'art religiós que no estaven en ús litúrgic i que romani- en arraconades i malmeses. Les comprava als rectors abans que fossin venudes, igualant el preu que oferien els marxants d'art o, a canvi, fent obres a les parròquies. Al dietari apareixen anotades totes aquestes gestions i com totes aquestes obres d'art passaven a formar part del fons del Museu Diocesà, tot salvant-les així d'una gairebé segura desaparició.

CARME BERLABÉ I ISIDRE PUIG

«Volem demostrar la integritat, bon fer i bona fe de Meseguer»

J.C.

Els autors del llibre, els historiadors de l'art Carme Berlabé i Isidre Puig, coneixen prou bé la història, les vicissituds i la realitat actual tant del litigi de les obres d'art com de l'actual Museu de Lleida, Diocesà i Comarcal. Carme Berlabé continua al Museu com a conservadora, mentre que Isidre Puig, que va formar part de l'equip del Museu Diocesà, és l'actual coordinador del Centre d'Art d'Època Moderna (CAEM) de la Universitat de Lleida, on treballa també com a professor associat.

—Què voleu demostrar amb la publicació del llibre?

—En aquest llibre només volem demostrar la integritat, bon fer i bona fe del bisbe Josep Meseguer, en tot el tema relacionat amb la incorporació d'obres al Museu Diocesà, que ell mateix va fundar el 1893. El seu comportament va ser legítim i impecable, va ser un home d'una sòlida formació acadèmica i eclesial, amb una gran sensibilitat artística i que sempre va actuar seguint les indicacions del papa Lleó XIII, que va recomanar als bisbes una major sensibilitat i preocupació pel patrimoni cultural religiós de la seva diòcesi. A partir d'aquest llibre i la transcripció del dietari, creiem que el bisbe tenia una forta personalitat, i un gran sentit de la rectitud. És, evidentment, una defensa i una prova del bon fer del bisbe Meseguer i de la pràctica habitual en tots els bisbats de l'Estat, fins i tot d'Aragó.

—Les anotacions que va fer Meseguer i les factures són una bona demostració de la propietat de les obres d'art per part del bisbat de Lleida?

—Les anotacions i factures del dietari no són només una part, són la part més important de la demostració de la propietat del bisbat de Lleida de les obres que van entrar en temps del bisbe

Meseguer. Hi ha altres obres que van entrar al museu amb els bisbes successors.

—Com és que tota aquesta documentació ha trigat tant a sortir a la llum com a prova?

—Aquest dietari ja es va utilitzar com a prova al Vaticà. El problema és que al Vaticà no han obert la caixa amb les proves. Només se'n van transcriure les línies corresponents a les obres en litigi. El que passa és que no havia sortit a la llum pública, ni s'havia transcrit tot sencer. Aquest llibre posa a l'abast de tothom aquesta important documentació.

—El vostre treball pot aportar més llum a tot aquest procés?

—Particularment creiem que, més que aportar més llum al procés, el que hem intentat és fer públiques gran part de les proves (amb imatges, factures, cartes...) que han estat entregades al Vaticà. La qüestió no és aportar-hi més llum, sinó que entri la llum al Vaticà i que revisin la documentació entregada per Lleida.

Us recordem que la rifa 2009 de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana està en marxa!

Demana el teu talonari a l'oficina de l'Associació, telèfon 934 092 700

PREMIS DEL SORTEIG 2009:

1r premi: un cotxe Renault Clio 3 p. 1.2-60 Campus.

2n premi: dues places per a un viatge a Terra Santa (període del viatge durant l'any 2009).

3r premi: val per 300 euros en compres en un centre comercial de la ciutat de Barcelona.

Premi especial: 3.000 euros per als compradors d'un talonari sencer.

BASES DEL SORTEIG:

- Entraran en el sorteig tots els talonaris enviats als venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris emesos per l'Associació no enviats als seus venedors.
- No entraran en el sorteig els talonaris retornats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- No entraran en el sorteig els talonaris no retornats i no venuts o no pagats abans de les 12 hores del dia del sorteig.
- El sorteig se celebrarà d'acord amb l'ordre establert tradicionalment: 1) unitats, 2) desenes, 3) centenes, 4) unitats de miler i 5) desenes de miler. Si el número sortint no existeix, es repetirà el procés.
- No entraran en el sorteig els números no venuts abans de les 12 hores del dia del sorteig, venuts però no ingressats als dos comptes de l'Associació que són: "la Caixa" 2100 1334 91 0200076078 i Caixa Penedès 2081 0100 12 3300010800.
- El sorteig se celebrarà davant notari el dia 24 de juliol, a les 17 hores a la sala de juntes de l'Associació. S'hi pot assistir.
- Els premis caducaran als 3 mesos del dia del sorteig —de data a data.
- L'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana publicarà els números premiats en el setmanari *Catalunya Cristiana* i es comunicaran a tots els venedors.

Vols estudiar a la universitat.
Saps què t'interessa.
Des del 10 de febrer ja pots fer la
preinscripció per a qualsevol de les
titulacions dels centres universitaris
Blanquerna-URL. I, si vols saber més
coses de la nostra Universitat, visita'ns.
Vine a una sessió de portes obertes.

Graus* de
**Psicologia, Logopèdia, Educació Infantil, Educació
Primària, Ciències de l'Activitat Física i de l'Esport**

**Dimarts, 12 de maig, 19h
Dissabte, 13 de juny, 11h**

Facultat de Psicologia, Ciències de
l'Educació i de l'Esport
c. Císter, 34. 08022 Barcelona
Tel. 93 253 30 06
sioefpcee@blanquerna.url.edu

Graus* de
Fisioteràpia, Infermeria, Nutrició Humana i Dietètica

**Dijous, 28 de maig, 19.15h
Dissabte, 20 de juny, 10.30h**

Escola Universitària d'Infermeria,
Fisioteràpia i Nutrició
c. Padilla, 326-332. 08025 Barcelona
Tel. 93 253 31 27
bsalutsioeinfor@blanquerna.url.edu

Graus de
**Periodisme, Cinema i Televisió, Publicitat i
Relacions Públiques**

**Dimarts, 28 d'abril, 19h
Dissabte, 23 de maig, 11h
Dijous, 25 de juny, 19h**

Facultat de Ciències de la Comunicació
c. Valldonzella, 23. 08001 Barcelona
Tel. 93 253 31 08
infofcc@blanquerna.url.edu

www.blanquerna.url.edu

Aprofita les teves facultats

 Blanquerna
Universitat Ramon Llull

 **ANIVERSARI
BLANQUERNA**

URGELL

Moment de la xerrada del P. Josep M. Feliu.

Trobada formativa dels preveres ordenats en els darrers deu anys

D.C. / La Seu d'Urgell

Els dies 6 i 7 d'abril va tenir lloc a la Casa Sagrada Família de la Seu d'Urgell la trobada formativa ja tradicional dels preveres ordenats els darrers 10 anys o que s'han incorporat a la diòcesi en aquests darrers anys, presidida pel bisbe d'Urgell, Joan Enric, acompanyat pel vicari general, Mn. Joan Pujol. Hi van poder ser presents 12 preveres. En aquesta ocasió la formació es va basar en una aportació dels dos delegats diocesans de Catequesi, Mn. Antoni Elvira, i de Mitjans de Comunicació Social, M. Cristina Orduña, sobre temes de les seves delegacions; una reflexió moral sobre la despenalització de

l'avortament a càrrec de Mn. Ignasi Navarra, i una projecció de la pel·lícula *Bella*, del director mexicà Eduardo Verástegui; una xerrada del missioner català i director espiritual del Seminari Major Interdiocesà de Bombai, P. Josep M. Feliu s.j., sobre *Les actituds pastorals de Jesús el bon Pastor*, compartint després un llarg i personalitzat diàleg amb el ponent; una aportació del vicari general, Mn. Joan Pujol, sobre les normatives del despatx parroquial i els temes econòmics més rellevants de la parròquia.

La jornada va comptar també amb la pregària de la Litúrgia de les Hores compartida i la presència del bisbe Joan Enric, obert al diàleg entre tots.

Es crea Càritas parroquial de Sort

David Codina
Sort

El dia 3 d'abril al vespre el bisbe d'Urgell va presidir la joiosa trobada que inaugurava els treballs del grup parroquial de Càritas a la parròquia de Sant Feliu de Sort. Acompanyat pel director de Càritas diocesana, Josep Casanova, i pel secretari, Jordi Moragues, va ser rebut pels mossens Antoni Elvira, arxiprest del Pallars Sobirà i rector de Sort, i Enric Prat, així com pel director del nou grup parroquial, Àngel Guiu, i un grup de gairebé quaranta voluntaris que col·laboraran en la caritat envers els germans necessitats a Sort i al Pallars.

També hi va assistir l'alcalde de Sort,

Agustí López, que els va dirigir un parlament molt elogiós i de molt bona cooperació mútua.

Durant la reunió, el director de Càritas diocesana va exposar les línies fonamentals del que és la missió i l'estructuració de Càritas parroquial i de Càritas diocesana, i el bisbe va destacar els motius d'esperança que significava un grup tan nombrós de voluntaris, i l'atenció que ens caldrà dispensar a les persones amb exclusió i necessitats, sempre amb respecte al nostre ideari catòlic, destinant el màxim dels recursos a l'atenció a les persones, i col·laborant amb les administracions públiques per al servei de la gent amb mancances, sobretot en aquests moments de crisi econòmica més forta.

Presentat el document sobre sant Pau a Ribes de Freser

D.C. / Ribes de Freser

El dilluns dia 30 de març el bisbe Joan Enric va presentar el recent document dels bisbes de Catalunya *Pau, apòstol del nostre poble* als habituals participants de l'escola catequètica de la vall de Ribes. A Ribes de Freser es reuneixen cada setmana, els dilluns, una trentena de persones que durant tot l'any dediquen un temps a la reflexió, la pregària, el diàleg i la comunió fraterna.

Mn. Melcior Querol i Mn. Joan Perra presentaren la temàtica i la persona del bisbe, i el bisbe d'Urgell va fer una presentació sintètica de la persona de

sant Pau, de les qüestions teològiques més importants que tractà en les seves cartes, i del temps complex i apassionant que a ell li va tocar de viure, implantant l'Església entre els pagans, i amb l'anhel de venir a Hispània, l'extrem de la terra llavors coneguda. És més que probable la vinguda a Tarraco de l'apòstol Pau, sembrador de la fe i que es troba als orígens apostòlics de les nostres Esglésies de la Tarraconense. Posteriorment el bisbe va presidir l'eucaristia a l'església parroquial de Santa Maria de Ribes i va compartir el sopar amb el Seminari del Poble de Déu que té cura pastoral d'aquella vall del Ripollès.

FRANCESC A. PICAS

Premi Martirial 2006
Creu de Sant Jordi 2007 (teatre nadalenc)

Saluda els amics i lectors amb motiu de les festes
de SANT JORDI
i els recorda els llibres

HISTÒRIA DE LA PERSECUCIÓ RELIGIOSA
A CATALUNYA

1936-1939 (4a edició a punt d'exhaurir-se)

LES LLÀGRIMES DEL CARDENAL VIDAL
I BARRAQUER

(66è aniversari de la mort del cardenal)

ENTRE L'ANGOIXA I L'ESPERANÇA

(Record del 70è aniversari que Catalunya recobrà la
llibertat religiosa)

LA FLOR DE NADAL - (Els Pastorets de l'Ametlla)

EL SANTCRIST DE LA COÇA

(Llegenda pirinenca recollida al peu del Pedraforca)

VENDA: Llibreria Balmes, Duran i Bas, 11.- Tel. 933 179 443
i a les principals llibreries
Distribuïdor per a Catalunya:
Nordest, c/ Alemanya, 19 - Figueres
Tel. 972 672 354 - a/e: nordest@tsai.es

Missa d'infants a la catedral

D.C. / La Seu d'Urgell

La coincidència de la festa de Rams amb la celebració mensual de la missa per a infants i joves que es fa a la parròquia de Sant Ot habitualment ha fet que enguany hagi estat una celebració molt lluïda. Hi van participar prop de cent infants i preadolescents de diverses

edats, i un grup de dansa va fer una petita actuació aportant una nota molt festiva a l'acte eucarístic a la catedral. A més, hi va

actuar un petit grup de cambra i un altre amb flautes, que van solemnitzar la vetllada.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans persones grans

El bé de les usuàries és el nostre motor

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

TORTOSA

El moviment infantil diocesà celebra 25 anys

Victor-Manuel Cardona
Tortosa

Va ser amb motiu del Sínode diocesà, celebrat a la diòcesi tortosina, i de l'any sant de la Redempció, que havia proclamat per al 1983-1984 el papa Joan Pau II, que el qui era en aquell moment bisbe de Tortosa, Mons. Ricard Maria Carles, va encomanar a Mn. Romà Casanova, avui bisbe de Vic, constituir un moviment diocesà per als xiquets i xiquetes. Aquest moviment s'encarregaria de la formació i animació de la vida cristiana en els anys de la postcomunió fins a la catequesi de confirmació. Així va néixer el MID (Moviment Infantil Diocesà).

Fa deu anys Mn. Tomàs Mor va prendre'n el relleu i ha estat el continuador d'aquesta obra catequètica diocesana que mou cada any una llarga colla de nens i nenes del segon cicle de primària i dels primers cursos d'ESO. Durant aquests darrers anys s'han impulsat amb força i han estat un gran èxit les trobades trimestrals, la Pasqua infantil i les colònies d'estiu. El Moviment Infantil Diocesà, conegut popularment com a MID, va celebrar el 29 de març la seva trobada anual, i amb ella, el seu 25è aniversari. La jornada va estar precedida per la reunió del consiliari del MID amb els mossens i catequistes de

La catedral de Tortosa es va omplir de colors.

cada zona per oferir el material que s'havia preparat per sensibilitzar els xiquets i xiquetes i perquè la trobada fos realment una catequesi que arribés al cor i a les vides dels participants.

L'amenaça de la pluja, que havia caigut amb abundància els dies anteriors, va fer patir els organitzadors. Però la seva confiança els va fer preparar les coses tal com havien estat programades, i va anar molt bé.

La jornada començava amb la concentració de més de 600 xiquets i xiquetes

d'arreu de la diòcesi a la plaça de la Immaculada de Remolins, on els esperaven una bona colla de monitors que els pintaven la cara, els feien cantar i els inscrivien a la jornada.

Després de la benvinguda, en la qual es va recordar la celebració de l'aniversari amb el lema «Gràcies!», es va anar a la catedral en una llarga marxa precedida per una colla de grallers i tambors que va animar la festa. La missa va ser encapçalada pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier

Salinas, i concelebrada per 10 sacerdots. Va ser una celebració dinàmica i catequètica, pietosa i participativa. La catedral estava guarnida amb cartells i globus de colors, que juntament amb els colors de la roba dels nens i dels fulards donaven una imatge viva i preciosa de l'assemblea.

El bisbe, centrant-se en les lectures bíbliques del diumenge, va animar els participants a continuar en la seva amistat amb Jesús i a viure un estil de vida d'acció de gràcies per tot el que som i tenim.

En acabar la missa la colla de tambors de Tivenys va fer retronar els arcs i els murs de la catedral, i es va iniciar així la marxa cap al Seminari, on es va fer el dinar.

Després de l'àpat del migdia va tenir lloc el festival de la tarda: l'actuació de la colla de gegants de Ferreries, un mag que va fer les delícies dels xiquets, l'escenificació de la cançó del MID per diferents grups parroquials i al final el gran tortell d'aniversari, amb els 25 ciris!

Així es va posar fi a la trobada anual del MID i a la celebració del 25è aniversari del moviment. Per aquest motiu, aquest any, s'hi van convidar també els nens i nenes que enguany rebran la Primera Comunió i els seus pares perquè veiessin la realitat d'aquest moviment i s'animessin a continuar.

EDICIONES PALABRA PALABRA HOY

Una visión nueva a los temas de mayor actualidad

**OCCIDENTE EN GUERRA
CONTRA EL YIHADISMO**
El papel de la fe
y de la razón
George Weigel

¿Tiene Occidente
aún fuerzas
y reservas morales
para sobrevivir
a este enemigo?

PVP: 15 €

UNA BELLA HISTORIA
La conversión de Eduardo
Verástegui y las vidas que
ha cambiado
Jaume Figa i Vaello
Tim Drake

Una conversión
"de cine"...
Una historia
de esperanza

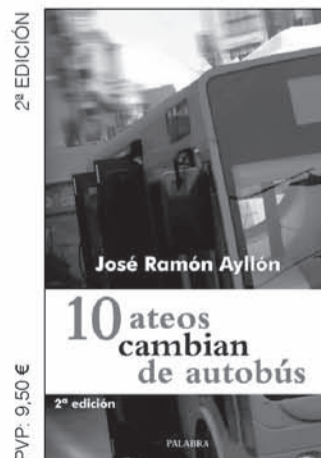
PVP: 11 €

ÁNGELES EN LA TIERRA
Experiencias
de madres valientes
Ondina Vélez Fraga
Pablo F. Gutiérrez

Madres a favor
de la vida
que hacen frente
a la presión del aborto

PVP: 12,50 €

**10 ATEOS CAMBIAN
DE AUTOBÚS**
José Ramón Ayllón

Los ateos piensan que
Dios no existe
Los agnósticos piensan que
Dios no habla
Los creyentes creen que
Dios NO CALLA

PVP: 9,50 €

SOLSONA

Noces d'or sacerdotals de Mons. Jaume Traserria

El bisbe de Solsona va rebre un càlid homenatge

Ramon Estany
Solsona

El 29 de març passat, una comissió de laics del bisbat de Solsona va organitzar una celebració d'homenatge amb motiu del 50è aniversari de l'ordenació sacerdotal del bisbe de Solsona, Mons. Jaume Traserria i Cunillera. Més de 150 persones es van reunir a les 5 de la tarda a la sala annexa del palau episcopal per assistir a un acte que va consistir en unes presentacions relacionades amb la pintura, la música i l'escriptura.

Francesc Cano i Raquel Bañeres, membres de la comissió organitzadora, van conduir la trobada. L'artista i pintor de la ciutat de Tàrraga, Josep Minguell, que ha elaborat alguns dels frescos que ornamenten les esglésies del bisbat, va dirigir unes paraules i va presentar la seva última pintura, una obra que formarà part del nou mural al fresc que està preparant a l'església de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga.

Francesc Cano va oferir seguidament una dissertació per part de Jordi Agustí Piqué sobre la música, que donà pas al segon regal de la vetllada: un petit concert a càrrec dels músics Joan Espina i Miriam Biosca. Finalment, Mn. Climent Forner, sacerdot poeta, va recitar un text de Sant Joan de la Creu i un poema propi dedicat al bisbe de Solsona. Es va tancar aquest tercer homenatge a la paraula amb una dissertació a càrrec de Mn. Ballarín sobre la bellesa, recordant l'amistat que l'uneix, des de fa anys, al bisbe. I com que la paraula per excel·lència és la Bíblia, es va presentar el tercer regal que els assistents van fer a Mons. Traserria: un exemplar de l'edició de col·leccionista de la Bíblia editada per Enciclopèdia Cata-

L'acte d'homenatge va ser eminentment cultural.

ana a partir de la traducció de la Bíblia Catalana Interconfessional i il·lustrada per Perico Pastor. Aquest regal li van lliurar Teresa Gené i Anna Vidal.

Dos joves del bisbat van fer arribar també el darrer obsequi al bisbe de Solsona, que va ser un recull de felicitacions i agraïments d'algunes persones que ex-

pressaven què els ha aportat el fet de conèixer-lo.

Finalitzat aquest acte, el bisbe va agrair a tots els assistents les mostres de felicitació, que sincerament no esperava, i va aprofitar per llegir la carta de felicitació que el Sant Pare li havia fet arribar amb motiu d'aquest aniversari. Després d'aquest acte, els assistents es van dirigir a la catedral de Solsona per participar en l'eucaristia presidida pel bisbe i concelebrada per diversos sacerdots de la diòcesi. En l'homilia, el bisbe de Solsona va recordar el dia de la seva ordenació i les persones que el van acompanyar en aquell moment, algunes de les quals ja no hi són. També va agrair a totes les persones que l'acompanyaven en el moment actual, la seva presència. Per finalitzar la jornada, les persones convidades a la celebració van poder acostar-se a Mons. Traserria per felicitar-lo personalment durant

un petit refrigeri que va tenir lloc a la sala abans esmentada.

La commemoració oficial del 50è aniversari es va fer el dia 6 d'abril durant la celebració de la Missa Crismal, missa en la qual s'acostuma a celebrar els 25 i 50 anys de sacerdoci dels preveres que els compleixen durant l'any.

TERRASSA

El bisbe Saiz celebra 25 anys de sacerdoci

Redacció / Terrassa

El 7 d'abril passat Mons. Josep Àngel Saiz va presidir la celebració de la Missa Crismal a la catedral de Terrassa tot coincidint amb la commemoració personal dels seus 25 anys de sacerdoci. Hi van concelebrar prop d'un centenar de preveres, tres diaques permanents i els seminaristes de la diòcesi, amb la participació d'un nombre significatiu de poble fidel.

En aquesta celebració de l'Eucaristia els preveres presents van renovar les promeses sacerdotals i el bisbe va beneir l'oli

dels catecúmens i el dels malalts i va consagrar el Sant Crisma. Juntament amb el jubileu sacerdotal del bisbe Saiz, també van celebrar els 25 anys de sacerdot Mn. Joan Nadal Garcia i Mn. Javier Villanueva Villanueva, mentre que Mn. Sebastià Heredia Bonilla i Mn. Joaquim Garrut Rigol commemoraven les seves noces d'or.

En l'homilia Mons. Saiz va recordar l'aniversari de la seva ordenació: «És per a mi un motiu afegit de goig i d'acció de gràcies celebrar aquest 25è aniversari de la meva ordenació presbiteral entre vosaltres. Juntament amb tot el presbiteri diocesà vull renovar la gratitud a Déu pel do immens que ens ha fet en el sacerdoci. Donem gràcies al Senyor per les meravelles que ha realitzat en la nostra existència i a través nostre. Demanem-li que puguem experimentar cada dia amb més intensitat el seu amor fidel, i que aquesta experiència ens ajudi a exercir el ministeri plens d'esperança, demanant a la vegada humilment perdó per les nostres febleses.» En el marc de l'actual Any paulí, el bisbe va glossar finalment dues referències concretes a la figura de sant Pau i a les actituds pròpies del prevere com a deixeble del Senyor. També va fer una crida a viure la comunió, fent de l'Església la casa i l'escola de la comunió. Mons. Saiz va acabar fent referència a la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi.

Després de la celebració va tenir lloc un àpat fraternal amb els preveres i seminaristes. En el context d'aquest dinar es va felicitar i obsequiar els sacerdots que celebraven el seu jubileu sacerdotal, els quals van adreçar també unes paraules als assistents. En el cas del bisbe, la diòcesi li va regalar un calze i una patena per a la celebració dels sagrats misteris.

import difusió

MOBILIARI PER A COL·LECTIVITATS

Cadires plegables

Directes de fabrica

Cadires per a sales polivalentes

Pissarres, taules i cadires per Biblioteques, Residències Escoles, Locals Parroquials, Asociacions

Prestatgeria i armaris «A MIDA»

Cadires apilables, metal·liques i polipropilè

Taules i Cadires per a restaurants, cafeteries Residències, geriatries...

Cadires amb pala, metal·liques fusta i polipropilè

Agt. Comercial: A. Pérez Sabaté

Tel. i Fax. 93 389 06 99
Tel. Mòbil 670 21 73 10

a.perez@coacb.com

BADALONA

PRESSUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

RESIDÈNCIA UNIVERSITÀRIA FEMENINA ISABEL LARRAÑAGA

- Habitacions individuals amb bany complet, telèfon i accés a Internet.
- Sala de televisió, vídeo i DVD, amb aire condicionat.
- Biblioteca, sala de treball i lectura.
- Bugaderia, gimnàs i cuina pròpia de qualitat.
- Capella.
- Jardí i terrasses enjardinades.

Situada al costat de l'estació de Tres Torres dels Ferrocarrils de la Generalitat i a prop de la zona universitària de Diagonal, IQS, Esade, Abat Oliba, UIC, etc.

Via Augusta, 289 - 08017 Barcelona

Tel. 932 032 362

www.residenciamadreisabel.org

cultura

«Els llibres són el primer pas per tenir criteri propi»

■ Montserrat Rico Góngora, autora del best-seller «L'abadia profanada» i, més recentment, «Pasajeros en la niebla»

Samuel Gutiérrez

L'èxit li va arribar per sorpresa després de la publicació el 2007 de *L'abadia profanada*, una novel·la sobre la recerca del Sant Greal per part dels nazis que, segons Montserrat Rico (Barcelona, 1964), responia a una recerca històrica feta a consciència. Voluntària de la Fundació Arsis de Badalona i excol·laboradora de Ràdio Estel, Rico concep la novel·la com un instrument per culturitzar les persones, tot i que en ocasions calgui recórrer a determinats elements esotèrics o pseudoreligiosos, com és el cas de la seva darrera obra, *Pasajeros en la niebla*.

—Com li va canviar la vida l'èxit de *L'abadia profanada*?

—La veritat és que no he volgut que me la canviï, continuo essent la mateixa. No obstant això, no podem negar que *L'abadia profanada* ha estat la novel·la que m'ha catapultat com a escriptora, amb més de 35.000 exemplars venuts i nou edicions. Es pot dir que vaig estar 25 anys escrivint fins que va tenir lloc el miracle de *L'abadia profanada*. Als dos dies de publicar-se estava concedint entrevistes arreu del món. Amb ella vaig obtenir el reconeixement del públic i de la crítica i a partir de llavors vaig fer un nou plantejament humà: que l'èxit no em canviés com a persona. He vist moltes persones que s'han degradat amb l'èxit i no volia acabar com elles. Continuo tenint la mateixa vida de mestressa de casa, esposa i mare dels meus dos fills. Continuo tenint, a més, ben definits els meus principis ètics.

—La pregunta que molta gent li deu haver fet és si la teoria reflectida a la novel·la és mera ficció o realment està fonamentada històricament, tal com vostè insisteix a declarar.

—La hipòtesi de la novel·la és que els nazis creien que Jesucrist era ari i crec humilment que l'he aconseguida documentar i demostrar històricament. Em vaig preocupar, a més, de deixar constància de tota la documentació consultada i de totes les cites. Crec que poques novel·les compten amb una bibliografia tan detallada. Amb la novel·la volia obrir una porta perquè el col·lectiu històric seguís en aquesta línia. De fet, jo pensava que el col·lectiu històric se'm llançaria a sobre però al final no ha estat així.

—En què basa la seva teoria?

—Per què cercaven els nazis, i això està molt documentat, les relíquies de Jesucrist mentre exterminaven el poble jueu i s'oposaven feroçment a l'Església? Per què hi havia aquesta contradicció? Perquè si algú cerca les relíquies d'una altra persona és perquè realment l'admira. A partir d'aquí, l'única explicació possible és que ells creguessin, no que Jesucrist fos jueu, sinó que fos ari. Amb aquesta hipòtesi entre mans em vaig posar a investigar la Bíblia a la

recerca de textos que per la seva ambigüitat poguessin donar peu a aquestes elucubracions dins de l'elit nazi. Vaig trobar possibles referències a Abdiel, i sobretot el capítol ambigü de Jacob i Esaú. Vaig subratllar tots els passatges que podien dur a aquestes ambigüitats però el gran descobriment va tenir lloc gràcies a l'entrevista que li vaig poder fer al P. Andreu Ripoll, monjo de Montserrat que el 1940 va ser obligat a rebre Heinrich Himmler i a ensenyar-li l'abadia. Ell em va corroborar que Himmler li va retreure que l'Església mai no havia volgut reconèixer que Jesucrist era ari. Himmler va portar a col·lació la història de Jacob i Esaú, i li va advertir que de Jacob descendia Jesucrist i tota la raça ària, i d'Esaú, els jueus, a qui ells perseguïen.

—Què feia, segons vostè, Himmler a Montserrat?

—Per a la jerarquia nazi, Montserrat podia ser el Montsalvat del cercle artúric, la muntanya del Sant Greal, com queda referida en alguns llibres de capçalera de la jerarquia nazi. Himmler va pujar a l'abadia cercant el greal.

—Més elements interessants d'aquella visita?

—Ripoll assegurava que l'obsessió de Himmler era sobretot veure la muntanya, la biblioteca... Quan Himmler i el seu cap personal van ser duts davant la Mare de Déu, Ripoll els va comentar el costum de besar la mà de la Mare de Déu. Ells li van engegar que no els interessaven els sants, sinó la naturalesa de la muntanya.

—Aquella trobada el devia marcar moltíssim...

—Efectivament. A l'entrevista Ripoll es mostrava lúcida com molts ancians que són capaços de recordar més episodis antics que recents. Aquell episodi el devia impactar molt perquè el recordava amb molt de detall. Com que era un dels pocs monjos

que llavors parlava i entenia l'alemany el van obligar a atendre una visita que ell de cap manera no volia rebre, però es tractava d'ordres superiors. Gairebé podríem dir que es va enfrontar a Himmler cara a cara i va defensar amb molt de valor la postura de l'Església.

—Malgrat les seves conviccions, hi ha qui critica que sovint s'intenti fer passar per històriques hipòtesis o fins i tot invencions...

—Jo crec, sincerament, que en el meu cas la mera hipòtesi s'ha pogut demostrar i a les meves novel·les queda molt ben delimitat el que és ficció i el que és realitat. Jo no pretenc enganyar ningú. Per a mi és molt important el rigor històric. Evidentment que a *L'abadia profanada* vaig haver de tocar també el controvertit tema de la possible descendència de Jesucrist amb Maria Magdalena, no perquè hi cregués, sinó perquè els nazis sí que ho creien, com ho

demonstra l'espòli del poble francès de Rennes-le-Chateau, on hi ha la famosa església que va donar origen a llibres com *El Codi Da Vinci*. És un tema que vaig haver de tocar, però no per morbo, sinó perquè són els nazis els que aixequen aquell poble molt abans que a algú se li acudís escriure *El Codi Da Vinci*.

—Dóna crèdit a l'obra de Dan Brown?

—En absolut. Aquest llibre no té solta ni volta. No ofereix ni una sola hipòtesi documentada històricament.

—Què creu que ha d'aportar una novel·la d'aquest tipus al lector? Simple entreteniment o vostè també busca convidar a la reflexió?

—Sempre he pensat que el gran pecat de la humanitat és la ignorància i per això és tan important culturitzar. La cultura, i molt especialment els llibres, són el primer pas per poder tenir criteri propi.

—Té pensat escriure algun dia una novel·la històrica sobre Jesús?

—És un personatge que m'atrau molt però potser cauria en allò tan vist. Jo no sóc teòloga i possiblement acabaria escrivint sobre el de sempre: va ser un personatge diví o humà?, cèlibe o casat? És un tema que s'ha tractat molt, tot i que no m'importaria fer-ho novament. El problema és com fer-ho des del respecte. Per a mi Jesús va ser un personatge excepcional, més humà que diví, però és que per a mi el que és realment diví és ser humà.

Tibidabo^{us} informa

Adoració Perpètua

Dia i nit el Santíssim Sagrament està exposat, sense interrupció, a la Capella de l'Adoració Perpètua. Us convidem una hora al mes a participar-hi.

Noces d'Argent Matrimonials

Dissabte dia 25 d'abril. Trobada i Convivència dels matrimonis que fa vint-i-cinc anys que es varen casar al Temple del Sagrat Cor de Jesús del Tibidabo, acompanyats dels seus fills i familiars.

123 Romeria del Ram

El diumenge dia 10 de maig es farà la 123 Romeria del Ram amb la celebració de l'Eucaristia i ofrena tradicional del Ram a l'Ermita primitiva. Hi haurà festa popular en música i balls regionals. A les 18 hores a la Basílica "13è Concert de Música Clàssica".

Vetlla Eucarística Mariana a Montserrat

Dissabte dia 25 d'abril. Vetlla Eucarística Mariana a Montserrat amb la participació de totes les seccions de l'Adoració Nocturna de Catalunya, masculina i femenina, de les 19.30 fins a les 23.45 hores. Informació telèfon 934 175 686.

Apostolat de l'Oració de Catalunya

Diumenge 17 de maig. Trobada anual de l'Apostolat de l'Oració de Catalunya. Assemblea, Eucaristia i Adoració Eucarística.

Festa de Maria Auxiliadora

Tradicional processó de Maria Auxiliadora pel cim del Tibidabo tindrà lloc el dissabte dia 23 de maig a les 9 de la nit. Celebració Eucarística i a continuació Processó. Durant tot el mes de maig: A les 18 hores. Sant Rosari, mes de Maria, Vespres i Benedicció Eucarística.

Viatges i Peregrinacions

- * Peregrinació a Lourdes: 5, 6 i 7 de juny.
- * Terra Santa: 22 a 29 de juny (últimes places).
- * Informació telèfon 934 175 686.

Fra Valentí Serra presenta el seu setè llibre

■ L'obra examina les aportacions dels caputxins a la pastoral i a la cultura catalanes

Mònica García
Barcelona

El frare caputxí Valentí Serra, de Manresa, va presentar el 31 de març al Seminari de Barcelona el seu setè llibre, dins de la Col·lectània Sant Pacià, acompanyat pel degà de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), Mn. Armand Puig; el Dr. Joan Bada, professor emèrit del Departament d'Història Moderna de la FTC; el Dr. Joan Ferrer, professor de Teologia de la Universitat de Barcelona, i el provincial dels Caputxins a Catalunya, Jacint Duran. *Aportació dels framenors caputxins a la cultura catalana: des de la fundació a la guerra civil (1578-1936)* és una aportació significativa a la història de la cultura i, particularment, a la història del pensament cristià i de la teologia a Catalunya.

A semblança dels sis volums anteriors, conté un apèndix gràfic i uns índexs de noms que converteixen l'obra en un autèntic pou de dades per al coneixement d'aspectes poc coneguts de la història de la cultura catalana. Entre els assistents hi havia el rector de la Universitat Abat Oliba, Dr. Josep Maria Alsina, i el director de la Reial Acadèmia de les Bones Lletres, Pere Moles, entre d'altres.

Tal com va manifestar el Dr. Joan Ferrer, es tracta d'un llibre «arriscat, complex, agosarat» per dues raons fonamentals: abas-

En primer terme, fra Valentí Serra, durant la presentació.

ta un període important de temps, que s'inicia fa més de cinc segles, i recorre la cultura i història catalanes des del microcosmos dels frares caputxins catalans. Va comparar fra Valentí Serra amb el P. Miquel Batllori per la seva «obra d'un abast cultural impressionant». El ponent va fer riure en més d'una ocasió els assistents en descriure els personatges de l'obra del caputxí com «sortits de la biblioteca d'Indiana Jones».

El Dr. Ferrer va assenyalar algunes de les anècdotes simpàtiques del singular món caputxí. També va posar en relleu la importància social dels fills de sant Francesc en la societat catalana de tots els temps. Així, va narrar el testimoni dels caputxins quan el 1879 es va produir una revolta popular i l'Ajuntament de Barcelona va sol·licitar l'ajuda dels frares. Els religiosos eren persones estimades, respectades i de

pau. «És una obra intel·ligent, un viatge amè per la història catalana a través d'una petita comunitat que interactua i aporta fruits culturals notables», va afirmar el ponent. El Dr. Joan Bada va valorar l'obra de fra Valentí, que «mostra l'arbre de la ciència històrica dels caputxins, fruit de la llavor plantada per fra Basili de Rubí». També va destacar la immensa tasca de recerca realitzada pel frare: la consulta de 25 arxius i biblioteques que han donat com a resultat 68 pàgines dedicades a les fonts de les 741 que conformen el llibre.

Per la seva banda, fra Jacint Duran va qualificar els estudis de fra Valentí com uns estudis de «qualitat, veracitat, varietat i seriositat». El va definir, abans de tot, com un frare. Un frare amb vida comunitària, d'oració, d'acció pastoral i també un frare pessebrista, jardiner i que renta els plats. Un home, en definitiva, fidel a la vida

i a la regla del seu pare sant Francesc. «Aquest llibre ens ajuda a tenir referents per continuar i crear, i saber acollir-ho tot, sense perdre la identitat, sinó reafirmant, fent un pont amb l'actualitat i compondre el nom de Déu», va reconèixer el superior caputxí.

En la seva intervenció, fra Valentí va agrair a la FTC l'acolliment de les seves obres i de l'acte; al seu provincial i antecessors, les seves paraules i l'encert d'intuir el seu servei; a Mn. Bada i al Dr. Ferrer, la seva presència i glosses; i al públic, la seva assistència, «signe de vitalitat». Va pronunciar «paraules d'acció de gràcies a Déu totpoderós; sense Ell no podria fer res del que faig». I va confessar que Déu li multiplicava les hores cada dia, que sentia la comunió dels sants i que notava la pregària de la gent. Per això podia, cada dia, fer pastoral, estudiar, fer vida comunitària... I va afegir: «Per tant, si algú no entén el Credo, que em vingui a veure.»

Mn. Armand Puig va tancar l'acte reconeixent fra Valentí com un home creador «d'alta cultura». El degà de la FTC va ressaltar també la importància de la recerca. D'una recerca que es nodreix de «competència, d'una humanitat profunda per sintonitzar amb la gent i plena de coratge i tenacitat sense la qual res no es faria». Enfront d'una societat *light*, «tenir un eclesíastic català que faci això és signe de molt bona salut», va concloure Mn. Puig.

**MAXIMA
ALÇADA**

PINTURA I DECORACIÓ
TREBALLS VERTICALS

- *Pintura decorativa, d'interiors
- *Rehabilitació i pintat de façanes, celoberts
- *Treballs d'alçada, de difícil accés sense bastida:

- Construcció i col·locació de claraboies
- Neteja de vidres, treballs a teulats, cobertes, campanars, etc.
- Canvi o reparació de canonades i baixants d'aigua, etc.
- Col·laboració per treballar en alçada amb altres empreses
- Sistemes anticolums

MOLT MÉS ECONÒMICS, NO MUNTEM BASTIDA!

Som una empresa jove però amb experiència.
Treballem per a esglésies, escoles, particulars, comunitats de propietaris...

PRESSUPOSTOS SENSE COMPROMÍS

Atenció al client:

JORDI: mòbil 650 362 169 - DANI: mòbil 639 853 472
Comercial: Antoni Pérez Sabaté, mòbil 670 217 310
Badalona. Fax: 933 890 699 - correu electrònic:
maximaalturascp@gmail.com

«Catalunya Cristiana» i Ràdio Estel
sortim al carrer per *Sant Jordi*

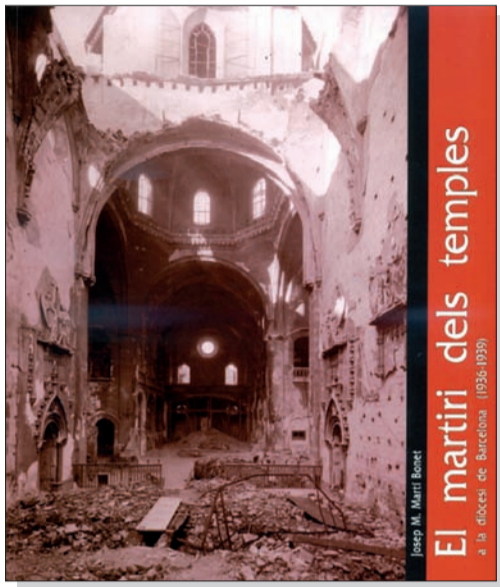
Visita'ns i viu
la nostra
programació
en directe a
la Rambla
Catalunya,
núm. 108, de
Barcelona

Al mateix estand signaran els seus llibres d'11 a 13 h

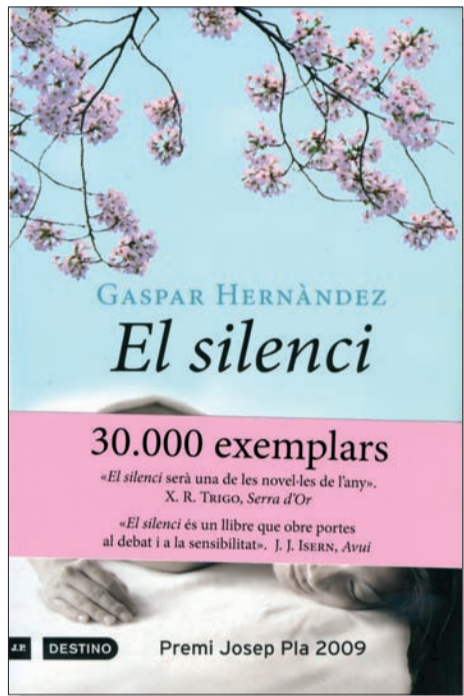
- ✓ FRANCESC ROMEU (*Què pensa Joan Carrera*)
- ✓ IGNASI MIRANDA (*Pregàries de tu a tu*)
- ✓ ANTONI M. ORIOL TATARET (*Nació i magisteri pontifici*)
- ✓ CECÍLIA ARANÉS (*Cosas de la vida*)

HAPPY BOOKS LA FORMIGA D'OR

Experts en llibres

Preu: 25 €

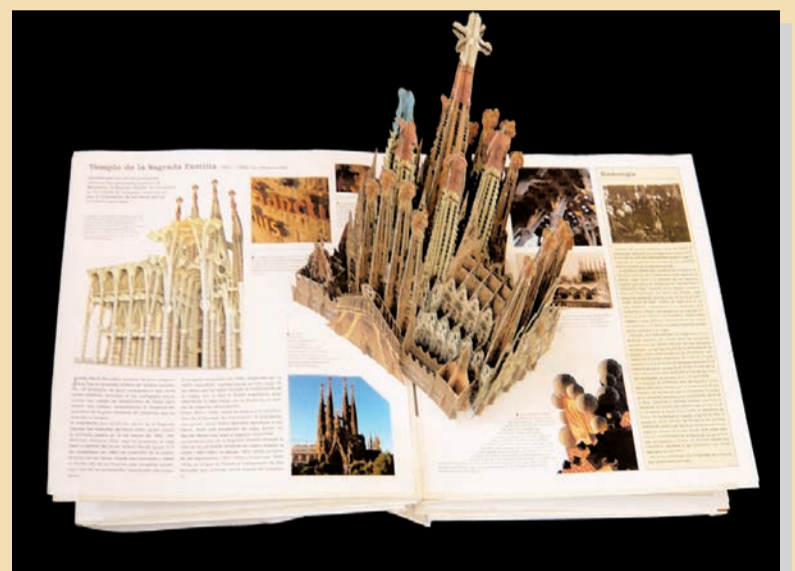

Preu: 20 €

El llibre visual del nostre arquitecte en procés de beatificació

Preu: 39 €

Més servei obert de 9.30 a 21 hores

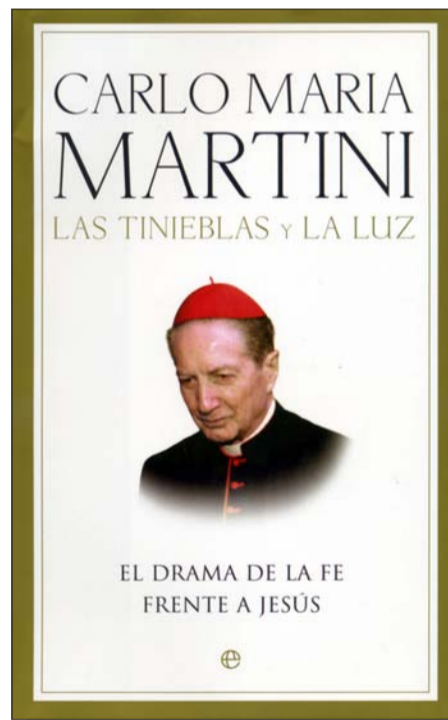
EL PENSAMENT DEL NOU BISBE AUXILIAR DE BARCELONA

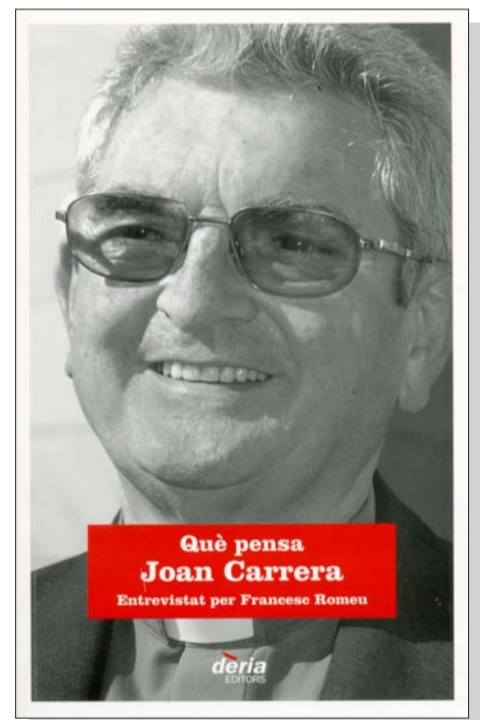
Preu: 19,95 €

Preu: 15 €

Preu: 21 €

Preu: 14 €

Dia del Llibre: 10% de descompte

Us esperem a:

HAPPY BOOKS

BARCELONA

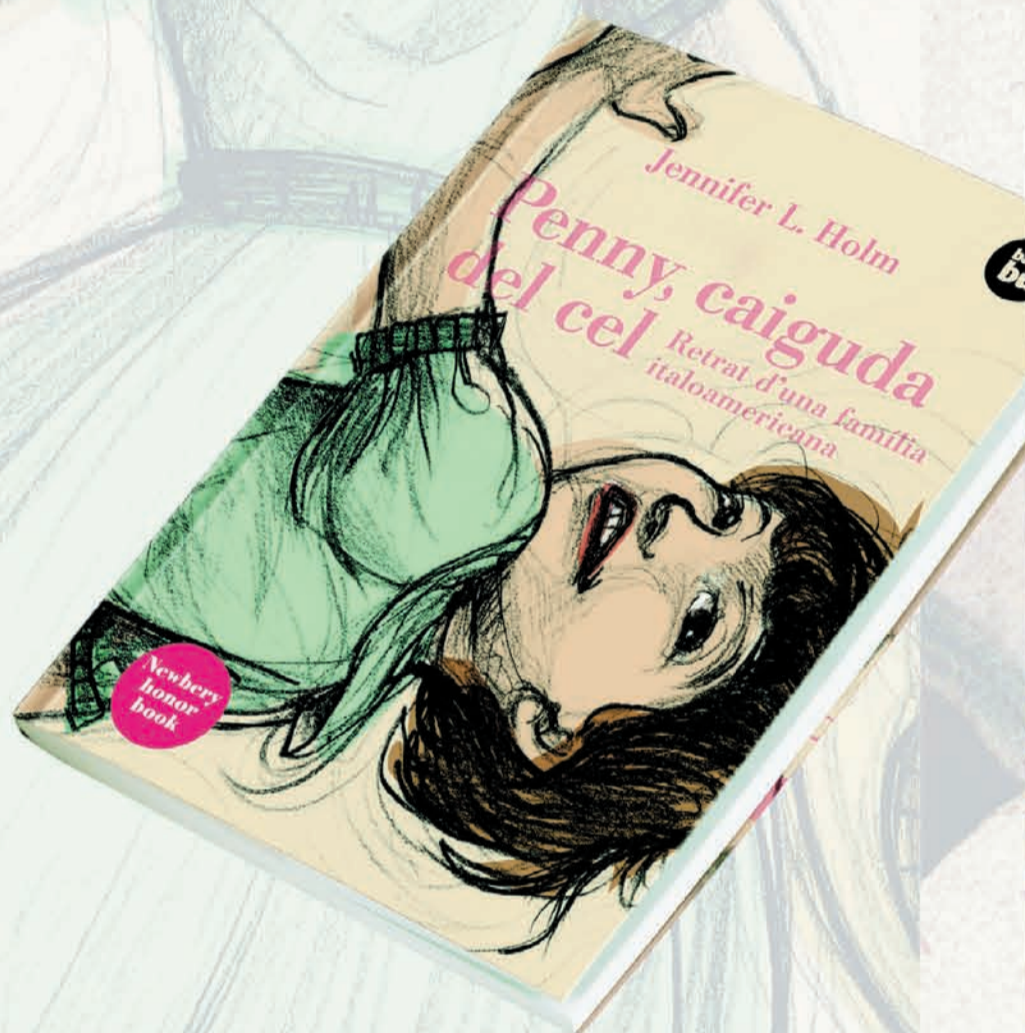
Pelai, 20
Tel. 933 170 768

LA FORMIGA D'OR
Portal de l'Àngel, 5
Duc, 12
Tel. 933 023 942

BOTIGA
DE LA CATEDRAL
Claustre de la Catedral
Tel. 932 684 002

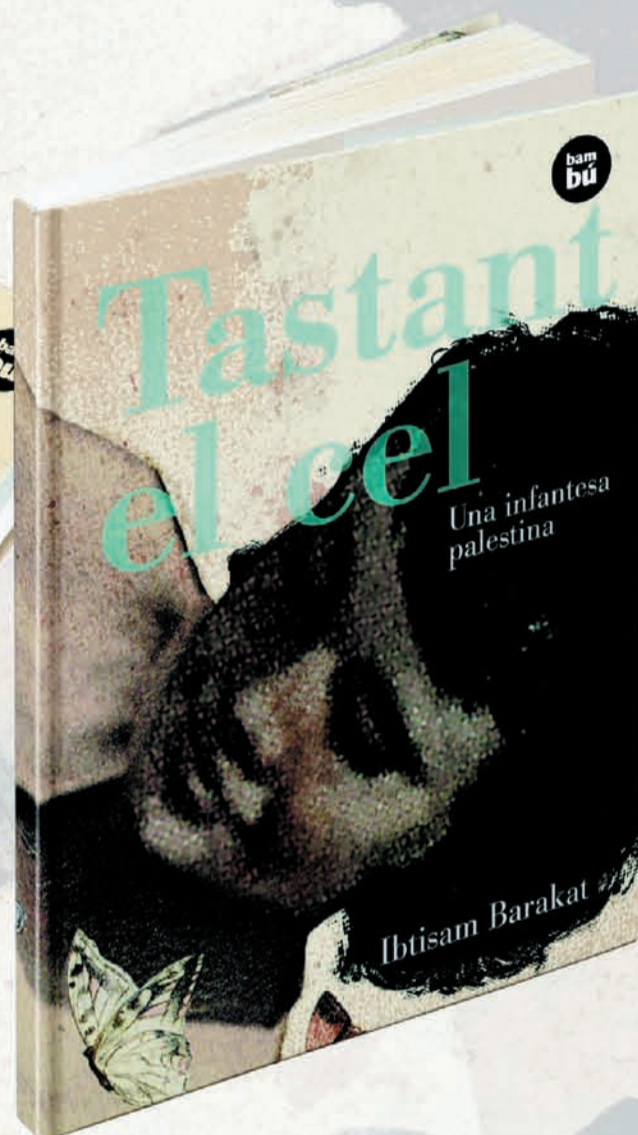
I a les nostres parades del carrer

Bambú Viscut

Penny, caiguda del cel
Retrat d'una família italoamericana

A través dels ulls de la Penny, una noia d'onze anys de família italoamericana, coneixem aspectes de la història recent dels Estats Units. **Una història de famílies: tot allò que les uneix i el que les separa.**

Tastant el cel
Una infantesa palestina

Poderoses i demolidores memòries que reflecteixen la infantesa de l'autora quan esclata la Guerra dels Sis dies. La fugida de casa, la separació de la família i la dura vida dels refugiats palestins. **Una obra essencial que ajuda a comprendre el conflicte actual.**

L'extraordinària història del cap de sant Jordi

■ La sagrada relíquia es troba avui dia a la basílica de San Giorgio Maggiore

La basílica de San Giorgio Maggiore, a Venècia.

Agustí Esteve i Orozco de Nájjar *

Si en té, de magnetisme, la figura de sant Jordi perquè gent tan important com l'eminent professor medievalista Kenneth M. Setton, que és especialista de la història antiga del Pròxim Orient, a la Universitat de Princeton, faci un seguiment d'anys en la crida i cerca del cap de sant Jordi. Com que la història sempre és apassionant, del llibre que va escriure aquest professor en traiem un fragment resumit, amb una part del final feliç.

Aquest professor va començar a interessar-se pel tema gràcies a un llibre-relíquia titulat: *Catalan Domination of Athens 1311-1388*, que es troba també en els textos complets d'Antoni Rubio i Lluch, *Diplomatari de l'Orient català*.

Al començament del decenni del 1380, en què es va fundar l'Orde de Sant Jordi a Livàdia, a la Grècia central, el rei Pere IV d'Aragó (Pere III de Catalunya) va decretar que els seus membres, tots nobles, portessin un mantell blanc amb una creu vermella. Però cal dir una cosa sobre la història de la Gran Companyia Catalana: els mercenaris que lluitaven contra els turcs a l'Àsia Menor eren catalans i aragonesos al servei del govern bizantí, des del 1303 fins al 1305.

En aquella època, el cap, tan buscat, era evidentment la relíquia principal de Livàdia, on suposo que havia romàs almenys des de la quarta croada. La Gran Companyia l'obtingué durant la conquesta de la banda oriental de Grècia central el 1311, i la relíquia figura de manera destacada en els documents, fins i tot després que els catalans perdessin Atenes el 1388 i l'illa d'Egina el 1451.

El desig de possessió

El cap de sant Jordi de Livàdia és esmentat en més d'una vintena de documents catalans, provinents de la cancelleria reial entre el 1354 i el 1409, i basant-nos en aquests documents podem deduir fàcilment com era d'important aquesta relíquia per als reis de la corona catalanoaragonesa.

Pere va escriure als consellers i síndics dels municipis catalans de Grècia. A cada carta expressava el desig ardent d'obtenir la possessió del cap de sant Jordi, que aleshores era al castell de Livàdia. Si les autoritats catalanes a Sicília i llurs compatriotes de Grècia lliuraven la testa, el rei faria valer tota la seva influència a Avinyó per tal que fos aixecada la interdicció al ducat d'Atenes, car la Companyia havia actuat, amb casuals remissions, sota l'excomunió de l'Església d'ençà de la seva primera ocupació de la Beòcia i l'Àtica. Pere considerava els seus compatriotes, arreu on fossin, com a súbdits lleials i, per consegüent, no hi veia cap mal a demanar als catalans de Grècia que lliuressin la relíquia pel bé de la seva pàtria.

Martí I no va ser el darrer monarca catalanoaragonès que va maldar per obtenir el trofeu egineta, si hem de creure un informe aplegat pels bol·landistes a l'*Acta Sanctorum*. Es refereix a un miracle, i cal ser una mica crèduls. Alfons V el Magnànim, rei d'Aragó i Sicília i finalment de Nàpols, coneixedor de l'existència del tresor d'Egina, va alimentar el mateix desig de posseir-lo que els seus predecessors, estimant-se més emprar el tacte i els diners que no pas la força. Alfons, tanmateix, va enviar un corsari anomenat Bernat de Vilamarí a l'illa.

Aquest darrer explica la missió que duia als astorats illencs, els quals van cedir a allò que els grecs en diuen la força disfressada de persuasió. Lliuraren el cap de sant Jordi, acceptant (suposem) els diners del rei, i el corsari va carregar curosament la relíquia a bord de la galera. Tot just havia iniciat el viatge cap a occident, quan sobrevingué una tempesta que va arrabassar la llum del dia a la seva tripulació, fent presagiar la caiguda de les tenebres. Com que semblava que la mort s'abatia sobre ells, recorregueren a la testa de sant Jordi per demanar-li protecció. El cap havia desaparegut, però Bernat de Vilamarí i la seva tripulació van aconseguir d'alguna manera desplegar les veles per adreçar-se cap a Egina. Després d'arribar sans i estalvis, van narrar als illencs el que s'havia esdevingut.

Però l'estupefacció va ser encara més gran quan s'adreçaren al lloc on havia estat guardat el *caput sanctissimum*. Cal que us digui que havia estat miraculosament retornat al seu lloc de costum? Sant Jordi no tenia pas intenció d'abandonar Egina. Bernat de Vilamarí va partir amb la nau buida, tot preguntant que sant Jordi mantingués la mar en calma i que el perdonés per la seva insolent temeritat. Queda demostrat que les mans profanes mai no haurien de tocar les relíquies sagrades.

Tresor molt preuat

La noble família catalana d'Aliot de Caupena, que posseïa la testa de sant Jordi, conserva l'illa d'Egina i la fortalesa principal de Piada durant tota la primera meitat del segle XV, darrer vestigi de la dominació catalana a Grècia. El 1425 els Caupena van sol·licitar i van rebre la protecció dels venecians.

Els venecians eren grans col·leccionistes de relíquies, però sembla que hagué de passar un decenni perquè s'assabentessin que un tresor preuat com el cap de sant Jordi era al seu abast. El senat va

Relíquia amb el crani de sant Jordi.

presentar una moció per tal que la relíquia anés a parar a Venècia per tots els mitjans prudents i sense violències, i fos dipositada a l'abadia benedictina de San

DUES EMPRESES, DUES GENERACIONS
UN SOL SERVEI
RIFER
CAMPANES RELLOTGES MEGAFONIA

US DESITJA UN BON SANT JORDI

C/ Canonge Dorca 37
Tel. 972.22.01.55
17005 Girona
www.rifersl.com

C/ Llull nº321 Edifici Cinc 22@
Tel. 93.311.72.01
08019 Barcelona
info@rocafer.com

Delegació Terrassa
Tel. Mòbil: 616.90.90.01
Terrassa
info@rifersl.com

Giorgio Maggiore, en una illa més petita que Egina.

I així, finalment, el cap de sant Jordi va deixar Grècia i no va anar a raure a Barcelona sinó a Venècia, on el 13 de desembre del 1462 va ser rebut solemnement, quan un estol de vuit naus venecianes van arribar a l'abadia després d'un viatge de vint-i-dos dies. El so de trompetes va espantar els benedictins, però el seu temor es va transformar en joia quan s'adonaren que arribava la sagrada relíquia. Fins aquí sembla que tot està bé, però Napoleó vengué els venecians en el Tractat de Campoformio, l'octubre del 1797, i la República Sereníssima va deixar d'existir. Els dominis italians s'anaren desmembrant, entre ells la Santa Seu, i també li va tocar rebre de valent a San Giorgio Maggiore.

A San Giorgio Maggiore va tenir lloc, el 1800, l'elecció del cardenal Barnaba Chiamonti com a papa Pius VII. Uns sis anys més tard, va suprimir l'abadia; per tant, els manuscrits i les obres d'art quedaren esgarriats. El 1851, els austríacs van dominar el Vèneto i el seu pas va ser nefast, ja que van convertir els edificis en quarter general d'artilleria. San Giorgio va ser profanada i aquesta gent van fer les quadres per als cavalls on els va semblar i van convertir les dependències en un cau de brutícia i escombraria.

Afortunadament, el comte Vittorio Cini va rescatar l'illa d'aquell vergonyós estat en què es trobava. Això no vol dir que la tornada dels benedictins a San Giorgio fos gaire nombrosa perquè el maig del 1971 tan sols dinou n'havien de tenir cura per atendre les tasques diàries i els serveis religiosos.

A la recerca de la relíquia

Kenneth M. Setton seguia amb la dèria de la recerca de la testa de sant Jordi i anava lligant caps, tant per l'interès dels reis d'Aragó per aconseguir la relíquia (i es preguntava si s'hauria salvat de la brutal espoliació), com per saber si la famosa testa era conservada i amagada o oblidada en un racó.

Ell hi va tornar una vegada més i, en veure tres monjos davant de l'altar dedicat a sant Jordi, els va preguntar el que ell cercava. Li van contestar que ells mai no havien sentit parlar si la relíquia havia estat allà.

Ell va tornar a insistir-hi el 1959 i el 1961, i es va descoratjar. Va confessar que

Detall del crani, encerclat per una cinta d'or.

«Va ser un moment únic, culminant d'un llarg camí, d'una obsessió d'anys, tenir a la mà el crani de sant Jordi»

havia perdut l'esperança de trobar la testa, però la seva obsessió no baixava de nivell i el 1971 hi va tornar juntament amb la seva dona, que ja es divertia amb el que feia. Una vegada més, va tornar a preguntar a diversos monjos per la testa de sant Jordi i un darrere l'altre li van dir que no en sabien res.

Ell va continuar insistint-hi: «No tindreu pas una col·lecció de relíquies?» En efecte, en tenien. I va continuar preguntant: «No hi hauria pas un *Custus Reliquiarum*?» I aquí van dir: «Sí, n'hi havia un», i el van adreçar a dom Tarsicio Panizzolo, un jove caputxí d'allò més amable que es va mostrar ben diligent i disposat a buscar relíquies. Va agafar un manat de claus i els va convidar a seguir-lo. Van travessar sales i van pujar escales fins que van arribar a una capella superior anomenada la «sala del conclave» pel fet que va ser l'escenari de l'elecció papal del 1800.

A l'esquerra de l'altar hi havia un armari gran tancat amb clau, i els prestat-

ges eren plens de relíquies. La cosa anava bé, ja que Setton va veure que hi penjava una tela de Carpaccio que representava sant Jordi matant el drac, una rèplica de la que hi ha a la Scuola degli Schiavori.

El jove Tarsicio li va ensenyar una relíquia de sant Jordi, un bocí d'os molt porós de la grandària aproximada d'un puny. Ell no tenia grans coneixements d'anatomia per identificar diferents ossos, però el que estava mirant no era pas cap os d'una testa. Tarsicio va manifestar molt discretament que lamentava aquesta decepció. Van estar mirant altres relíquies, però naturalment a Setton només li interessava la de sant Jordi. El més greu és que no es veia cap reliquiari d'or o argent. Ja donava per suposat que els metalls preciosos devien haver desaparegut a començaments del segle XIX.

Dom Tarsicio va estirar un enorme reliquiari de fusta daurada de la dreta del prestatge de dalt. Si per un sol moment ens poséssim dins de la pell d'aquest investigador, podríem sentir els batecs, una vegada més, davant de la presència d'aquest nou reliquiari. Però no, ell ja no recorda què era, però no era pas el cap de sant Jordi.

Un moment emocionant

Aleshores es va adonar que hi havia un altre reliquiari, també de fusta daura-

da, a l'esquerra del prestatge superior. Era molt difícil d'abastar, fins i tot per al jove caputxí, però al final el va baixar amb penes i treballs. Tot i que li va agrair l'esforç, li semblava que era inútil.

Mentre baixava el reliquiari i se'n feia visible el contingut, a Setton sí que se li va accelerar el pols, i amb tota la raó, ja que era la part superior d'un crani encerclat per una cinta d'or. Almenys una mica d'or van deixar els rapinyaires del passat! A la cinta hi havia una inscripció en caràcters grecs que, amb la pressa, va creure que eren del segle XV. La recerca s'havia acabat. La inscripció identificava la relíquia com el crani (*nxapa*) de sant Jordi. Eureka!

Va ser un moment únic, emocionant, sense paraules per expressar tot el que passa en el moment culminant d'un llarg camí, d'una obsessió d'anys, i que per fi arribava l'instant irreplicable de tenir a la mà el crani de sant Jordi.

Kenneth M. Setton va explicar a dom Tarsicio l'extraordinària història d'aquella relíquia i li va demanar que anés a dir als patriarques tot el que li havia comentat. De tota manera, Setton, quan va arribar a casa, els va enviar fotocòpies de tots els documents més rellevants, tant els publicats com els inèdits.

Dom Tarsicio els va fer recórrer l'abadia, i van partir molts satisfets i també pensatius. Embarcats en el Vaporetto, els va dur a la Riba degli Shiovoni. Van travessar la plaça de San Marco, entre la gent que sempre s'aplega en aquell indret, i amb la sensació diferent, pel que fa a tots els presents, de saber que ells eren els qui havien descobert el cap de sant Jordi.

Tot i que ara ja no és l'època del romanticisme històric, quants dels presents serien capaços de valorar un descobriment tan important! I el fet de tornar a posar el reliquiari en la seva pròpia història! Aquest cap que l'any 1355 va despertar un interès desmesurat en el rei Pere IV d'Aragó, el qual volia construir un monestir allà on es trobés, a Sicília o a Grècia.

Tots els que tenim inquietuds «jordianes», mai no agrairem prou a aquest contemporani nostre el que ha fet per tots nosaltres. Jo, personalment, encara sóc capaç d'emocionar-me en llegir el que va escriure Kenneth M. Setton al seu llibre *Recerca i troballa del cap de sant Jordi* (1974), d'Edicions Proa i Aymà.

* *President del Cercle d'Investigació i Documentació Medieval de Catalunya*

EM DIC CHIARA LUBICH
La vida de Chiara és plena d'aventures, riscos... Una gran dona del nostre temps que ha sabut mantenir-se ferma en les dificultats i està sempre atenta a les necessitats de la Humanitat. (12-14 anys)

EM DIC PAU DE TARS
Vida plena d'aventures i valentia, model per a les nostres vides. Les paraules de Pau ens fan entendre que la nostra missió és la d'anunciar la Bona Nova. (12-14 anys)

Edicions STJ té el plaer de convidar-vos a la presentació del darrer llibre de: **MARIA VICTÒRIA MOLINS**

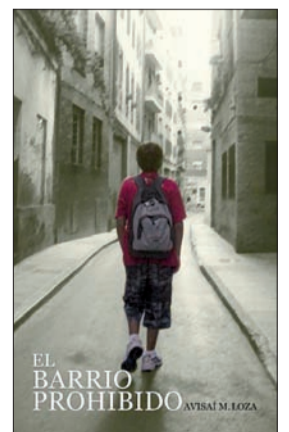

“A los pobres los tendréis siempre con vosotros”

Dimarts 21 d'abril a les 19 hores a la sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret, carrer Roger de Llúria, 10 de Barcelona.

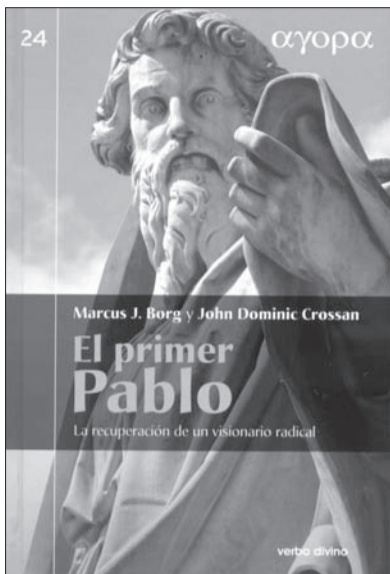

L'ESTIU D'EN JIMMY
L'Alba Sariola té 12 anys i és l'autora d'aquest llibre que agradarà als nois i noies d'aquesta edat per a les seves aventures i per als diàlegs realistes, propis de la vida quotidiana d'avui. (11-13 anys)

EL BARRIO PROHIBIDO
Entretinguda novel·la juvenil, plena d'aventures, ambientada en la Sevilla actual. De segur que els teus fills es divertiran alhora que descobriran un món de valors com el perdó, la veritat, la bona educació... (11-13 anys)

Llibres

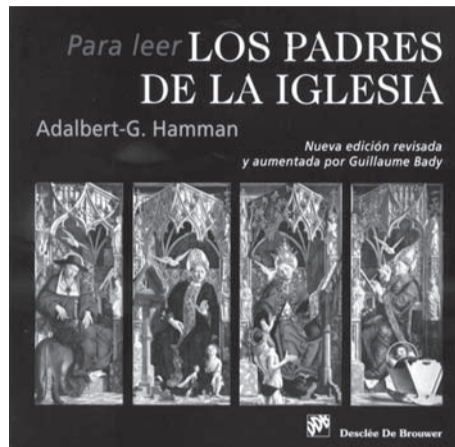
Místic cristià

En aquest volum, dos prestigiosos biblistes (Marcus J. Borg i John Dominic Crossan), ens ajuden a entendre més bé la veritable figura de Pau i el seu missatge radical. «Després de Jesús, Pau és el personatge més important dels orígens del cristianisme», afirmen tots dos en el llibre. Pau, «un místic cristià jueu», definia la seva identitat com una identitat «en Crist». Una experiència que li va canviar radicalment la vida: el Saule perseguidor de Jesús es va transformar en el Pau que anunciava Jesús.

Marcus J. Borg y John Dominic Crossan, *El primer Pablo. La recuperación de un visionario radical*. Editorial Verbo Divino, Col·lecció *Αγορα*, Estella 2009, 239 pàg.

Orígens de la fe

Els Pares de l'Església són aquells escriptors cristians (teòlegs, místics, monjos, preveres, bisbes, laics i màrtirs) dels vuit primers segles després de Crist que van donar forma a la litúrgia, l'espiritualitat i les institucions de l'Església. Aquesta guia del religiós franciscà Adalbert-G. Hamman es proposa prestar una ajuda per redescobrir aquests «primogènits» de la fe i adonar-se que la seva lectura és vital. El biblista Guillaume Bady s'ha encarregat d'aquesta nova edició, revisada i augmentada.

Adalbert-G. Hamman, *Para leer los Padres de la Iglesia*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció *Biblioteca Manual Desclée*, Bilbao 2009, 152 pàg.

Una visió renovada de la consagració

Els monjos i els religiosos són persones batejades igual que la resta dels cristians, cridats també a la santedat i a la caritat, però compromesos a testimoniar la radicalitat de l'Evangelí en el celibat i en la vida en comunitat. En aquestes pàgines brolla una visió renovada de la vida religiosa. Partint de l'experiència de la comunitat monàstica ecumènica i mixta que va fundar a Bose (Itàlia), Enzo Bianchi comparteix amb els lectors les seves conviccions i les seves intuïcions en aquesta matèria.

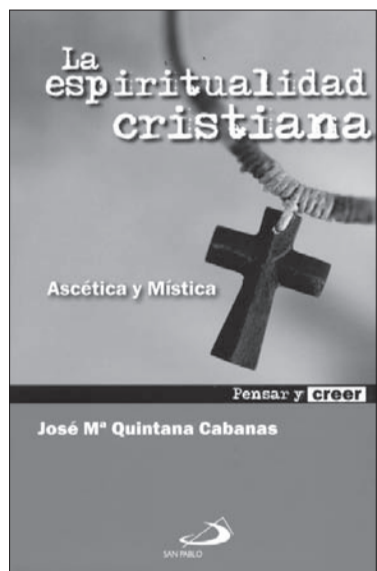
Enzo Bianchi, *No som pas millors. Una visió renovada de la vida religiosa*. Editorial Claret, Col·lecció *Savieses*, Barcelona 2009, 322 pàg.

Seguir Déu

Aquest és un llibre que ens interpel·la: Déu no crida també avui a una vida presbiteral o consagrada? Molts dels qui són convocats han deixat la pregària i el diàleg que discerneix i acompanya potser per por o per comoditat? Mn. J. Bosco Faner, rector del Seminari diocesà de Menorca, ens acompanya a estimar i valorar la vocació al presbiterat i a la vida consagrada. En el fons de cadascuna de les trenta cartes que integren aquest volum hi ha una invitació constant a seguir Déu.

J. Bosco Faner, *El cor te'n parla. Trenta cartes*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció *L'Espiga*, Barcelona 2009, 207 pàg.

L'espiritualitat com a font de vitalitat

Són molts els qui desitgen emprendre una nova aventura espiritual, però no saben per on començar ni cap a on caminar. Davant la confusió i la dispersió, aquest llibre pretén complir amb la funció pràctica d'orientar aquestes persones, tant aquells cristians que tenen inquietuds espirituals, com aquells que s'inicien en una vida de fe. El pedagog i filòsof José M. Quintana proposa un retorn a les arrels de l'espiritualitat cristiana, a la font de la vitalitat que, com que és autèntica, continua essent vàlida.

José M. Quintana Cabanas, *La espiritualidad cristiana. Ascética y mística*. Editorial San Pablo, Col·lecció *Pensar y Creer*, Madrid 2009, 245 pàg.

Resistència al nazisme

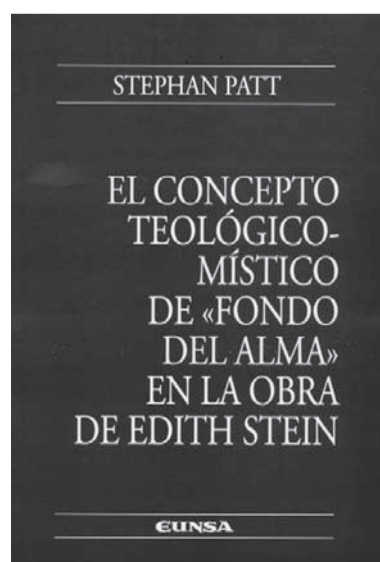
Clemens August von Galen, recentment proclamat beat, és un símbol de la resistència alemanya a Hitler. Va desafiar obertament la violació dels drets humans, els crims i la barbàrie del nazisme. Aquest llibre, escrit per la periodista Stefania Falasca, reconstrueix amb detall aquest període tràgic i presenta per primer cop l'epistolari entre el bisbe de Münster i Pius XII. Es tracta d'una correspondència inèdita que revela l'esforç comú per enfrontar-se a la bogeria nazi.

Stefania Falasca, *Un obispo contra Hitler*. Ediciones Palabra, Col·lecció *Arcaduz*, Madrid 2009, 300 pàg.

Estudiant Stein

Per a Edith Stein, el concepte teològic-espiritual de «fons de l'ànima» és el «lloc més personal del jo» dins de la profunditat inefable de l'ànima humana. Allà és on es prenen les decisions existencials més bàsiques. Segons observa el teòleg Stephan Patt, Stein distingeix entre «jo» i «ànima», així com entre «fons de l'ànima» i el «jo». Aquestes nocions, però, es troben relacionades entre elles. La contribució principal de Stein en aquest camp és l'«antropologia de la distinció i de la unitat».

Stephan Patt, *El concepto teológico-místico de «fondo del alma» en la obra de Edith Stein*. Ediciones Universidad de Navarra (EUNSA), Col·lecció *Teològica*, Barañáin 2009, 206 pàg.

A favor de la pau

Amb motiu de la commemoració dels 50 anys de l'arribada del moviment dels Focolars a Catalunya, es publica aquest llibre, prologat pel P. Josep M. Soler, abat de Montserrat. Aquesta obra constitueix un document d'especial interès, perquè els autors són Chiara Lubich (1920-2008) i Igino Giordani (1894-1980), fundadora i cofundador, respectivament, dels Focolars. Segons el P. Soler, es tracta d'«un moviment molt actiu en el món del diàleg entre les religions i a favor de la pau».

Chiara Lubich i Igino Giordani, *«Eren temps de guerra...» En les albrors de l'ideal de la unitat*. Editorial Ciudad Nueva, Madrid 2009, 284 pàg.

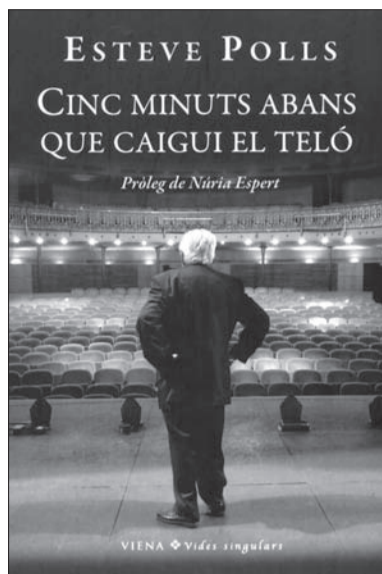
Llibres

Viatge apassionant

Aquest volum és un viatge apassionant a una època en què la vida pública —i també la submergida— transcorria als cafès i als primers restaurants. N'hi havia d'obrers, de burgesos i d'artistes. S'hi tancaven negocis, s'hi feia política, periodisme, música i, en segons quin, la revolució... I és que als cafès de Barcelona s'hi concentraven, en definitiva, les manifestacions més diverses de la condició humana. El llibre, l'autor del qual és l'escriptor Paco Villar, compta amb més de 200 il·lustracions.

Paco Villar, *La ciutat dels cafès. Barcelona 1750-1880*. Edicions La Campana, Barcelona 2008, 515 pàg.

Tot pel teatre

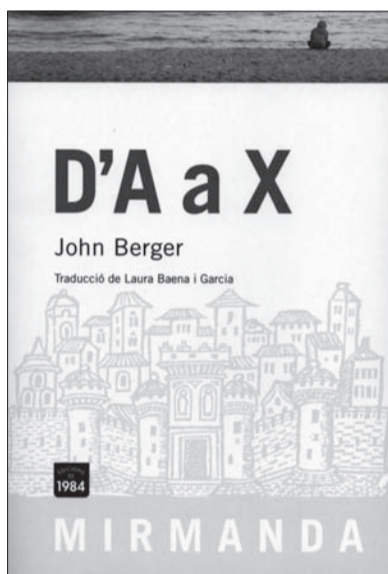
Director teatral des de fa 65 anys, Esteve Polls ha fet de la seva vida professional el motor de la seva existència. En una època difícil en què el panorama cultural a Barcelona vivia ofegat pel pes del franquisme, va saber trencar amb la pobresa que imperava a les arts escèniques i oferir produccions espectaculars i innovadores que li van valer el reconeixement sincer del públic. Aquest volum recull les memòries d'aquest personatge que ha sabut viure la direcció d'escena amb il·lusió i entusiasme.

Esteve Polls, *Cinc minuts abans que caigui el teló*. Viena Edicions, Col·lecció Vides Singulares, Barcelona 2009, 945 pàg.

A la recerca de l'esperança

Les coses petites que ens passen cada dia, els fets intrascendents poden prendre una importància inimaginable quan ens roben la persona que estimem. Aquest llibre de l'escriptor John Berger tracta sobre un amor profund, però impossible de materialitzar perquè el protagonista, Xavier, és a la presó per insurgent. A través de les cartes que la seva estimada, A'ida, li escriu, l'autor ens parla de com la humanitat es reafirma en la lluita i de com podem trobar l'esperança en el dolor i en la fragilitat de la vida quotidiana.

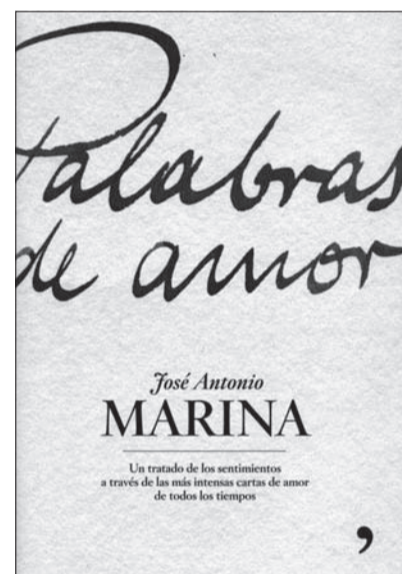
John Berger, *D'A a X*. Edicions de 1984, Col·lecció Mirmanda, Barcelona 2008, 197 pàg.

Històries d'amor

El filòsof José Antonio Marina ha explorat la manera en què nombroses parelles han viscut els triomfs i fracassos experimentats en voler convertir una emoció fulgurant en una vida intensa i constant. L'autor analitza en aquesta obra més de mil cartes d'amor de personatges il·lustres o desconeguts per, a través del llenguatge dels enamorats, explicar les diferents estratègies que l'ésser humà ha fet servir al llarg de la història per tal d'integrar i conciliar les dues metes d'una mateixa carrera.

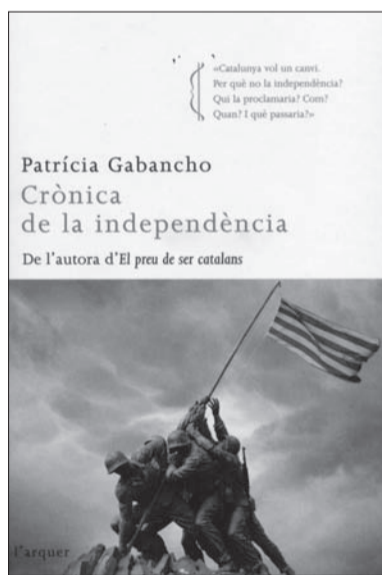
José Antonio Marina, *Palabras de amor*. Ediciones Temas de Hoy, Madrid 2009, 447 pàg.

Univers musical

El gener del 1959, Lluís Serrahima va publicar *Ens calen cançons d'ara* a la revista *Germinal*. Amb el temps, s'ha considerat aquest article com el manifest fundacional de la Nova Cançó. Al llarg dels anys seixanta es va produir una autèntica eclosió de grups i cantants en català: Els Setze Jutges (amb Pi de la Serra, Serrat, Bonet, Llach...), el Grup de Folk (amb Sisa, Pau Riba, Xesco Boix...), Raimon, Núria Feliu, Guillem d'Efak... Un univers musical que ha tingut continuïtat al llarg de cinquanta anys.

Joaquim Vilarnau, *50 anys de la cançó. Els Setze Jutges, Raimon i els seus contemporanis*. Cossetània Edicions-Grup Enderrock, Valls 2009, 111 pàg.

Ficció periodística

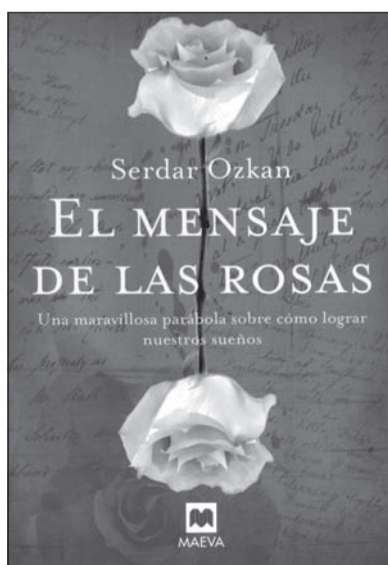
L'any 2037, Daniel F. G., un científic català que viu al Canadà, rep l'encàrrec d'escriure un balanç sobre Catalunya per commemorar els trenta anys de la seva independència. Aquest llibre edita els papers que en Daniel aplega durant la seva comesa. L'escriptora Patrícia Gabancho és l'autora d'aquesta ficció periodística amb la màxima versemblança i un ull posat en la realitat actual. Els personatges són reals i coneguts per provocar en el lector la il·lusió d'estar vivint els fets en temps real.

Patrícia Gabancho, *Crònica de la independència*. Columna Edicions, Col·lecció L'Arquer, Barcelona 2009, 275 pàg.

Una paràbola meravellosa

Arran de la mort de la seva mare, Diana rep una sorprenent notícia que canviarà el curs de la seva vida: té una germana bessona, Mary, de la qual va ser separada tot just néixer. A través de les cartes que Mary va escriure a la seva mare, Diana s'assabenta que la seva germana va conèixer a Istanbul una dona fascinant, Zeynep Hanim, que tenia el do d'escoltar les roses i entendre'n el missatge. Aquest llibre de l'escriptor Serdar Ozkan és una paràbola meravellosa sobre com aconseguir els nostres somnis.

Serdar Ozkan, *El mensaje de las rosas*. Maeva Ediciones, Madrid 2009, 215 pàg.

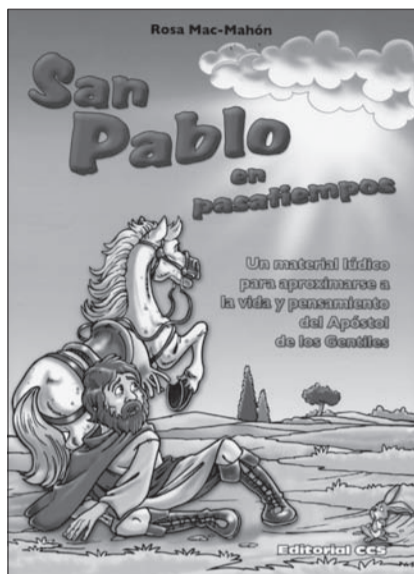
Dos grans encontres

Aquesta narració presenta l'experiència trasbalsadora d'una infantesa, alhora lliure i apassionada, així com de l'experiència formadora de l'Àfrica. Com dos països somiats, desitjats, esperats, la bellesa d'aquesta obra resideix essencialment en dos fets: l'encontre amb el pare i amb Àfrica. Un relat íntim i sincer que il·lumina tota l'obra del premi Nobel de Literatura del 2008. L'Acadèmia sueca va qualificar Le Clézio com a «investigador d'una humanitat per sota i per sobre de la civilització actual».

J. M. G. Le Clézio, *L'africà*. Edicions 62, Col·lecció El Balancí, Barcelona 2008, 223 pàg.

Llibres per als més joves

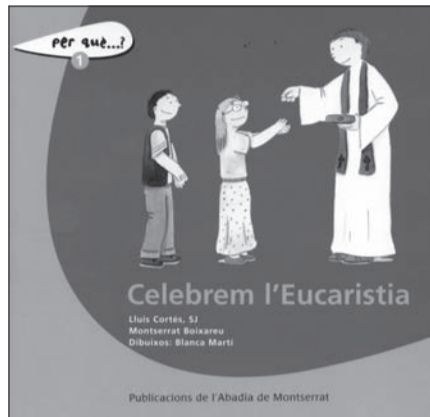
Passatempms paulí

Amb motiu de l'Any de Sant Pau (del 28 de juny del 2008 al 29 de juny del 2009), l'Església catòlica ha fet un gran esforç d'estudi sobre la figura de l'apòstol dels gentils. S'han escrit molts llibres per commemorar el bimil·lenari del naixement de sant Pau, però calia crear un material que donés a conèixer la seva persona i obra d'una altra manera. Amb aquest objectiu han sorgit aquests passatempms (mots encreuats, trencaclosques, columnes movedisses, etc.) adreçats a petits i grans.

Rosa Mac-Mahón (text) i Daniel M. Simón (il·lustracions), *San Pablo en pasatiempos*. Editorial CCS, Col·lecció Abba, Madrid 2009, 144 pàg.

El camí de la fe

Aquesta nova col·lecció de llibres s'adreça a nens i nenes que es comencen a preguntar sobre el sentit de les celebracions, els sagraments i altres aspectes de la vida cristiana. Es poden llegir a casa amb la família, a l'escola o a la catequesi per tal d'ajudar-los a iniciar el joíós camí de la fe. En aquesta ocasió, el tema central és el sagrament de l'Eucaristia. S'hi explica que, cada diumenge, Jesús es fa present enmig nostre en la partició del pa i el vi, i que Jesús ens hi convida i li volem donar les gràcies.

Lluís Cortés i Montserrat Boixareu (text) i Blanca Martí (il·lustracions), *Celebrem l'Eucaristia*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Per Què...? Barcelona 2008, 24 pàg.

Viure la Bíblia

Cada llibre d'aquesta col·lecció es planteja seguint el mateix esquema: una sèrie de sis relats bíblics que fan referència a un tema comú i que van acompanyats d'una gran varietat de propostes didàctiques. Aquestes propostes parteixen de l'experiència humana, aprofundeixen en el relat bíblic i, posteriorment, tornen a incidir sobre l'experiència humana, aquesta vegada ja a la llum del missatge revelat. També s'hi inclouen dos tallers bíblics.

Ángel Ayala i Carles Such (text) i Miquel Palomar i Antonio Aragüez (il·lustracions), «Érase una vez...» *Historias de la Biblia para niños de 5 años*. Editorial Verbo Divino, Editorial Luis Vives, Col·lecció Biblia y Escuela, Saragossa 2009, 48 pàg.

Història sagrada

Aquesta acurada edició de la Bíblia recull alguns dels episodis més importants i representatius de la història sagrada: la creació, Noè i el diluvi, Moisès i el poble elegit, Jonàs i la balena, el naixement de Jesús, les noces de Canà, la conversió de Pau, etc. Les narracions senzilles i adaptades, que segueixen fidelment el text bíblic, van acompanyades d'il·lustracions atractives que fan que aquesta sigui una obra ideal per a tota la família. Hi ha annexos amb personatges, mapes i llocs de la Sagrada Escritura.

Paloma Orozco (text) i M. Ángeles Maldonado (il·lustracions), *La Biblia. Una historia sagrada*. Editorial San Pablo, Madrid 2009, 160 pàg.

El patró de Catalunya

En aquest llibre es relata l'aventura llegendària de sant Jordi, el patró de Catalunya. Una de les històries més populars de la nostra cultura es presenta ara en un conte amb escenes espectaculars, desplegable meravellosos i textos rimats... amb molt sentit de l'humor! El cavaller, la princesa i el drac són els tres grans protagonistes d'aquesta història universal, en què també s'explica l'origen de la tradició catalana d'obsequiar una rosa a la dona estimada. Sens dubte, un bon regal per a aquest Sant Jordi!

Lluís Farré (text) i Mercè Canals (il·lustracions), *La llegenda de sant Jordi*. Combel Editorial, Barcelona 2009, 14 pàg.

La catifa rebel

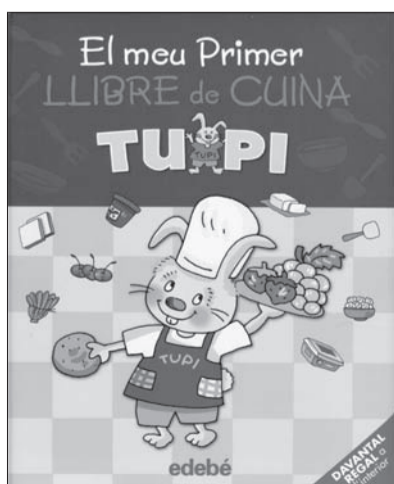
La bruixa Brunilda sempre havia volgut tenir una catifa voladora. Però la catifa voladora que li havien regalat no valia per a res. Ella va decidir donar-li una nova oportunitat. Un dia, el seu gatet, en Bru, hi va pujar d'un salt i al cap d'uns segons ja roncava. De sobte, molt a poc a poc, la catifa es va enlairar i va sortir disparada per la finestra. Com s'ho farà la Brunilda per salvar el seu gatet? Doncs, amb l'ajut de la seva escombra voladora, molt de valor i... una mica de màgia!

Valerie Thomas (text) i Korky Paul (il·lustracions), *La catifa voladora de la Brunilda*. Editorial Blume, Barcelona 2009, 26 pàg.

Aprentants de cuiner

Aquest és un llibre per divertir-se i aprendre amb els aliments, seguint els consells d'en Tupi. Inclou deu simpàtiques receptes de cuina per celebrar els millors moments de l'any: dia de la mare, dia del pare, aniversari, carnestoltes, Nadal... Són tan fàcils de preparar que els més petits de la casa podran fer-les amb els ingredients més divertits i saborosos (llesques de pa, mermelada, llaminadures de colors, bastonets de xocolata o crispetes) i sorprendre els seus amics. Dins del volum hi ha un davantal de regal.

AA.DD. (text) i Mercè Arànega (il·lustracions), *El meu primer llibre de cuina Tupi*. Editorial Edebé, Barcelona 2009, 64 pàg.

Un misteri sorprenent

La Martina és la veu narradora de la novel·la del «club d'incompresos», el qual es dedica a defensar els altres alumnes de l'escola, igualment incompresos. Però, amb el temps, cada membre del club ha anat desenvolupant interessos propis que els aparten de la resta. Quan sembla que el club està condemnat a desaparèixer, un nou misteri els farà tornar-se a unir per intentar solucionar-lo. El professor i escriptor Àngel Burgas va obtenir amb aquest llibre el premi La Galera Joves Lectors 2008.

Àngel Burgas (text), *Segon trimestre*. La Galera, Col·lecció Grumets, Barcelona 2009, 204 pàg.

Crítica literària

Cristóbal Sàrrias

Turisme rural?

Premi Carlemany de Novel·la, *La papallona negra* aprofita l'anomenat «turisme rural» per ordinar un argument de drama tradicional, a pesar de la novetat aparent de l'escenari. Antoni Pladevall ha acumulat en aquesta història tots els elements que calen per mantenir l'interès a través de les denses pàgines de la seva obra. M'explico.

Una masia que amenaça ruïna, en un camp cada vegada més abandonat, l'esperança de «fer pa de les pedres», uns coberts convertits en apartaments confortables, l'arribada dels turistes de cap de setmana, el contrast camp/ciutat i les conseqüències d'aquesta nova realitat en els ambients familiars. En una paraula: el caldo de cultiu per poder desenvolupar una història plena d'encontres i desencontres, amb la possibilitat de muntar un drama que Déu n'hi do, sense cap originalitat, i amb la temptació urgent d'acumular paraules per camuflar la pobresa real de l'argument.

Perquè *La papallona negra* és sobretot un exercici de recerca verbal que, això sí, demostra la riquesa del llenguatge que utilitza l'autor i que manifesta, sobretot, el que els clàssics van anomenar «el tresor de la llengua». I ressaltem sobretot aquest aspecte, perquè ens sembla impressio-

nant el coneixement que Pladevall té de la llengua catalana i de les seves possibilitats expressives, de vegades, fins a l'excés.

Però *La papallona negra* resulta una obra amb un argument que es bifurca, acumula històries sense cap originalitat, per conduir-nos finalment a la «papallona» que és la clau de la tragèdia, que porta a l'aniquil·lació a qui resulta ser-ne l'autèntic i principal protagonista.

Una primera part parla dels recels, renyines, il·lusions, projectes i fracassos de les famílies patriarcales del camp, en la qual veiem transformar els graners i els estables en refugis per a ciutadans estressats. Assistim als petits drames íntims de famílies que han canviat la seva manera de viure, i que veuen envaïts els seus territoris de gent que els proporciona fonts d'ingressos econòmics, però que no entenen el que és per a ells una vida on imperen les tradicions de la terra que van

heretar dels seus pares.

I, de sobte, sorgeix la darrera part, la coda final d'un argument que, sens dubte, és on trobem el nucli autèntic d'aquesta obra, i a la qual arribem, no sense fatiga, a causa de la proximitat de recursos estilístics i de les descripcions acurades de detalls marginals que n'entorpeixen la lectura.

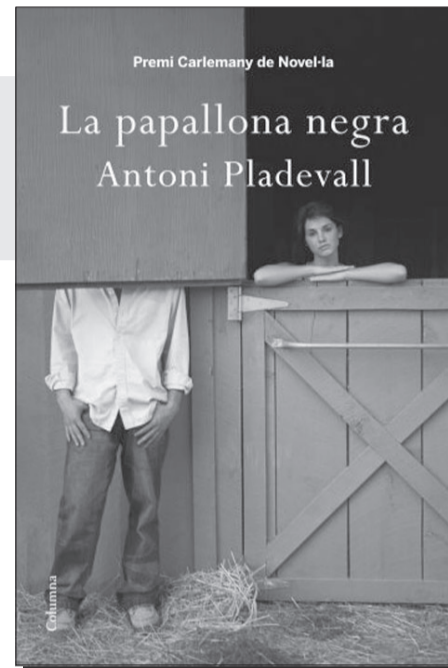
No podem explicar la raó per la qual, en aquest darrer i definitiu tram final, s'utilitza i s'abusa de descripcions que són d'un to sexual pujat i gratuït. Potser les podríem admetre en una obra de sèrie pornogràfica, però no tenen cabuda en una narració com aquesta. Resten valor a la intuïció del que pot suposar la col·lisió

entre la concepció que un home del camp té de la vida, i la frivolitat egoïsta d'una noia consentida de la ciutat. No calia la visió prolongada dels racons de la dificultat de supervivència del món rural, per acabar amb la descripció

de les relacions íntimes esbojarrades dels protagonistes.

La papallona negra és l'intent de narració dramàtica d'una realitat possible fet amb un esforç d'originalitat estilística i de riquesa verbal que deixa un regust estrany i, en alguns moments, desagradable, que demostra les possibilitats del seu autor, si sap dominar la temptació del que és excessiu.

Antoni PLADEVALL
La papallona negra
Columna, Barcelona 2009, 239 pàg.

Crítica cinematogràfica

Peio Sánchez

«The Visitor», quan l'hospitalitat dóna la vida

Director del departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

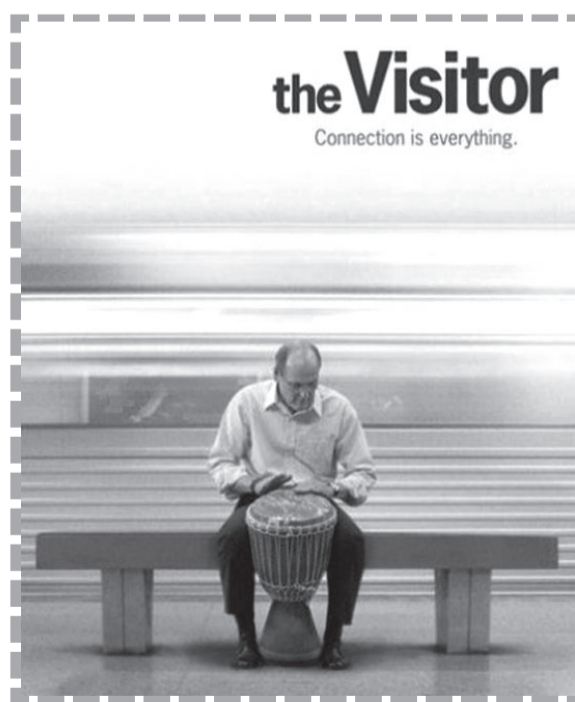
THE VISITOR

DIRECTOR: Thomas McCarthy.
INTÈRPRETS: Richard Jenkins i Haaz Sleiman.
DRAMA. 104 minuts. / EUA., 2007.

The Visitor pot passar massa desapercebuda entre nosaltres, però és una pel·lícula de marca espiritual. Profundament antropològica, intensament actual, es presenta com una invitació a obrir possibilitats més enllà de les barreres i de les diferències culturals i polítiques. Com diria un personatge de Wim Wenders quan li pregunten d'on és, «casa meva són les persones».

L'actor Tom McCarthy va passar a l'altra banda de la càmera amb la molt interessant *The Station Agent* («Vías cruzadas») (2003). Pel·lícula rodada amb senzillesa però carregada d'humanitat, ens presenta tres personatges entranyables dels quals el nan Fin reclama en nosaltres una invitació a cercar la felicitat. Amb tot, *The Visitor* (2007) representa un salt de qualitat cinematogràfica i de reconeixement, ja que ha participat en importants festivals i ha rebut la nominació d'un Oscar al millor actor, en aquest cas per un treball esplèndid de Richard Jenkins.

Interpreta Walter Vale, un professor universitari vidu que arrossega una vida avorrida i rutinària, i que un dia quan arriba al seu apartament a Nova York, en el qual no hi viu, s'hi troba un matrimoni «invasor». El jove siríà Tarek (Haaz Sleiman) i la seva promesa senegalesa Zainab (Danai Jekesai) han estat enganyats per un estafador però decideixen marxar-ne immediatament. No obstant això, el professor, quan els veu al carrer amb les

maletes, els ofereix que es quedin unes quantes nits, per humanitat. Però, a poc a poc, creix una veritable amistat entre l'ancià professor i el jove musulmà. Un procés que el porta a canviar la vida al ritme del djembé africà.

Amb el marc d'una denúncia de la situació de la immigració il·legal als EUA, ens presenta la ciutat de Nova York en el seu mestissatge constitutiu. La trobada de les dues cultures es manifesta en dues músiques contraposades genialment destacades en la banda sonora del polonès Jan A.P. Kaczmarek. El solemne piano que el

professor no aconsegueix tocar, també representa un món que teoritzava sobre els problemes, aquesta és precisament la seva responsabilitat universitària, però s'ha oblidat de viure. D'altra banda, hi ha la música il·legal del tambor de Tarek, el so de l'alegria de sobreviure. Tots dos ritmes, tots dos personatges, es troben des de l'acollida mútua.

Aquest itinerari de sintonia cap a una melodia comuna ens enfronta al desarmament dels prejudicis, a l'alliberament del propi interior, al descobriment de la sorpresa de l'altre, al compromís social ineludible, al descobriment de la veritat personal des de «sentir amb» a «posar-se al costat». Amb una direcció d'actors excel·lent en la senzillesa i l'eloqüència ens mostra la transformació possible.

La perspectiva d'universalitat (Occident, Orient i Àfrica) i la veracitat dels personatges, als quals se suma en l'últim tram la mare de Tarek (enigmàtica i interessant Marian Seldes), representen la dignitat i el millor de l'ésser humà. Així el film ens ofereix la dimensió de trobada des de l'obertura oxigenada als diferents. Aquest dinamisme de transcendència de l'àmbit tancat i propi té una significació espiritual implícita.

Marcada per l'esquema de la visitació, que tanta ressonància cristiana conté, ens mostra fins a quin punt l'hoste ens pot canviar la vida i permetre'ns tornar a començar.

Una pel·lícula indicada, doncs, per als qui esperen possibilitats, per als qui obren les portes, per als qui s'atreveixen a tocar música encara que no sàpiguen solfeig, per als qui no tenen por i per als qui cerquen sorpreses. Però també indicada per als qui s'han assentat, per als qui se senten marcats pels prejudicis, per als qui porten una temporada una mica grisa. En fi, una pel·lícula per a tots els públics.

Actualitats científiques

Un altre informe que fa pensar

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Es tracta del que ha redactat l'Institut Worldwatch, dels Estats Units, dedicat a la recerca ambiental. Amb el nom *State of the world 2009* exposa l'estat actual del nostre planeta. El que hi diu fa referència sobretot a l'avaluació feta per l'IPCC (Intergovernmental Panel on Climate Change), que és un grup de l'ONU que estudia els canvis climàtics i reuneix experts mundials sobre la matèria. En resum ve a dir que ja no hi ha cap dubte d'un canvi climàtic cap a un escalfament global que està augmentant clarament.

Les xifres que s'hi aporten susciten de debò preocupació. Onze dels dotze darrers anys han estat els més càlids des del 1800. Les causes? No es pot deixar de banda les emissions de gas serra. El 2007 van ser de 31 mil milions de tones de diòxid de carboni, que vol dir un 37% més que el 1990 (que foren de 22,6 mil milions). Però no és només l'emissió d'aquest gas, s'ha d'afegir també que la desforestació tropical causa cada any la destrucció d'uns 31 milions d'hectàrees de bosc que absorbirien bona part d'aquell gas.

Hi ha zones del planeta que estan rebent de manera irreversible l'impacte del canvi climàtic: de 75 milions de

persones a l'Àfrica mancades d'aigua es calcula que es passarà a 250 milions cap al 2020; molts països patiran una baixada del 50% de la producció agrícola i el drama de la fam explotarà amb violència al món; a l'Índia i a la Xina la desertificació augmentarà notablement i poblaci-

ons costeres es veuran inundades.

Hi ha punts de no retorn, *tipping points*, que ja no es podran fer tornar enrere per restablir-hi l'equilibri. Es troben en dependència del canvi que farà el corrent del Golf i de l'acidificació dels oceans.

Cal dir, però, que l'informe de Worldwatch no es limita a exposar les desgràcies, sinó que vol ser constructiu i proposa suggeriments per intervenir a remeiar la cosa per tal de no comprometre la supervivència de futures generacions. Un objectiu que proposa és aturar l'augment de temperatura a 1,4 graus per sobre de la que teníem abans de la revolució industrial, crear energia no contaminant i renovable i millorar l'eficiència energètica. A part del Protocol de Kyoto i la Convenció de Bali del 2007, tindrem ara, el desembre del 2009, una Conferència de l'ONU a Copenhaguen i potser al tercer cop no falla i les Nacions Unides es desvetllaran per aplicar d'una vegada una orientació política eficaç de debò.

Diguem que, si bé hi ha qui diu que hi ha incertesa científica respecte de les causes del canvi climàtic, no seria just que poséssim en risc el futur de la humanitat deixant de banda el que els fets amb gran probabilitat ens mostren.

Cosmologies actuals i fe cristiana

55 Quin argument és donat per la cosmologia a favor d'un Creador?

No podem dir que fe i ciència siguin dos camins totalment paral·lels sense cap mica de connexió. La raó humana pot arribar al coneixement de l'existència de Déu a partir de les coses creades. Sobre aquest punt el Catecisme de l'Església catòlica ens diu, al n. 286: «La intel·ligència humana té la capacitat indubtable de trobar, a hores d'ara, una resposta a la qüestió dels seus orígens. En efecte, l'existència de Déu creador pot ser coneguda amb certesa a través de les seves obres, gràcies a la llum de la raó humana [això fa referència al que declarà el Concili Vaticà I: *De Rev. Can. I*] fins i tot si aquest coneixement sovint és enfosquit i desfigurat per l'error. Per això ve la fe a confirmar i a il·luminar la raó en la seva justa comprensió d'aquesta veritat: "Per la fe compremem que el món fou creat per la paraula de Déu, de manera que això que es veu que té una causa invisible" (He 11,3).»

Podem dir, doncs, que una reflexió raonada sobre el que la cosmologia actual ens ha fet saber ens ha de portar al coneixement de Déu creador. No podem estar d'acord amb els qui diguin que la ciència és un camí tan independent de la teologia que només la fe ens pot parlar de l'existència divina. És cert que la ciència *sola* (la ciència positiva) no arribarà fins a Déu, perquè el seu objecte és tan sols allò que es pot observar o experimentar. És veritat que no hi pot haver una prova purament científica de l'existència de Déu, que és transcendent. El científic sincer ha de dir que no es pot demostrar ni negar amb els mitjans de què disposa. Però la intel·ligència humana, que no es troba limitada a les coses sensibles, pot veure-hi més

enllà per la reflexió filosòfica a partir de les dades científiques; és a dir *raonant* adequadament. Expliquem-ho.

Subterfugis dels que no accepten el Transcendent

La cosmologia és un tema científic. En principi els cosmòlegs haurien de limitar-se a exposar què es pot dir a partir de les dades d'observació. Però curiosament la majoria dels que escriuen sobre el tema es fiquen també en disquisicions filosòfiques. I com que n'hi ha que són del parer de voler donar explicacions ulteriors però al mateix temps no accepten la idea d'un Creador (potser els sembla que seria anti-científic), addueixen raons per excloure'l. Citem-ne alguns:

Quentin Smith (a *The uncaused beginning of the universe*, Oxford 1993) diu: «El fet és que la creença més raonable és que procedim del no-res, per no-res i per a no-res.» Idea que completa el que havia dit a *The felt meanings of the world* (Lafayette 1986): Aquest món «no existeix per cap raó en absolut». Aquest autor no creu en el principi de raó suficient i nega el principi de causalitat.

Adolf Grünbaum (a *The pseudo-problem of creation in physical cosmology*, article a *Philosophy of Science*, 1989) fa aquest raonament: «La prioritat causal implica prioritat temporal (la causa ha de ser anterior a l'efecte), i com que no hi havia temps abans de la Gran Explosió (el temps començà alhora amb el Big Bang), es dedueix que la Gran Explosió s'esdevingué sense cap causa.» Quin principi filosòfic diu que ha d'existir ja el temps

abans de l'acció de la causa? La prioritat causal no implica pas la prioritat temporal. Déu és atemporal, si per «temps» entenem la mutabilitat de les coses i que s'inicia amb el Big Bang.

John Gribbin, a *In search of the Big Bang* (New York 1986) assegura que l'origen de l'univers, per ell mateix, a partir del no-res no planteja cap problema perquè l'energia positiva associada a la massa és compensada exactament per l'energia negativa associada a la gravitació, de manera que l'univers no és *quelcom* per no-res, sinó *no-res* per no-res, ja que la suma de tot és zero. I com es pot separar l'energia negativa de la positiva? I què vol dir energia negativa? Que ens ho expliqui!

Marius Bunge, a *Treatise on basic philosophy* (Dordrecht 1985), s'adona que no es pot negar el principi que del no-res no en pot sortir res i afirma que el que cal és negar un origen de l'univers; admetre'l «no seria científic, perquè la ciència s'atés als principis que no hi ha res que procedeixi del no-res o que es transformi en no-res... tot passa segons una llei, no per miracle». Aleshores d'una manera o altra s'ha de dir que l'univers ha existit sempre. És clar que per resoldre una dificultat no va bé establir-ne una altra: què vol dir univers etern?, no va contra la ciència?

La nostra argumentació

Encara podríem citar més científics d'aquest estil. Però, gràcies a Déu, no tots ho veuen així. El que d'altres creuen, i creiem nosaltres, és que no es pot negar el principi de causalitat que diu que «tot allò que comença a existir o bé existeix contin-

gentment (és a dir, no té en ell mateix la raó de la seva existència) té una causa que l'ha portat a l'existència». A partir d'aquest principi metafísic, però ben clar a tota ment humana, l'argument es pot enunciar així:

És cert que tot el que comença a existir posseeix una causa de la seva existència. L'univers ha començat a existir. Per consegüent té una causa de la seva existència. Ara bé: això vol dir que existeix un Creador, que ha de ser transcendent a l'espai i al temps, que implica ser immutable i immaterial, i omnipotent per crear on no hi havia res (*ex nihilo sui et subiecti*, deien els escolàstics). Ha de tenir en ell la raó de la seva mateixa existència, no causat, sense principi, dotat d'intel·ligència i voluntat (o sigui, personal). Ara bé aquest Creador sabem que és el Déu de la Revelació que adorem (i estimem) els cristians.

L'objecció que de vegades posa la gent senzilla és: i Déu, qui l'ha fet? Si hom creu que *tot* ha de ser causat pot posar aquesta objecció, però el principi de causalitat diu que només allò que comença a existir (o bé que és contingent) ha de tenir una causa. Si Déu és l'Ésser necessari i etern no depèn d'una altra causa. Si tot hagués de ser causat caldria pensar en una sèrie infinita de causes, i això és inconcebible (no hi hauria una primera causa però hi hauria causes!). Cal, doncs, admetre una primera Causa.

D'una manera més vulgar el nostre argument es podria dir així: Ara existeix el món que veiem i que va començar a existir. Si hi hagués hagut un «moment» en què no hagués existit absolutament res (ni Déu), ara no existiria el món, perquè del no-res no en pot sortir res sense l'acció d'algú. Per consegüent, eternament ha d'haver existit Algú que ha estat la causa del que veiem. Aquest «Algú» és Déu. I si s'hi posa l'objecció de Marius Bunge, que pot ser que l'univers no tingués inici sinó que existís des de sempre, ja hi respondrem en el capítol següent.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
 08.00-09.30 El primer cafè
 09.30-13.00 Radiofórmula
 13.00-13.08 Cant de la Salve i el Virolai
 13.08-17.50 Radiofórmula
 14.55-15.00 Espurna d'alba
 15.30-15.35 Evangeli
 15.00 i 21.00 Comentari general
 22.00-23.00 Finestra oberta

Dilluns

19.00-20.00 Vida sana
 21.00-22.00 Coneixes Jesús?
 23.00-00.00 Planeta blau
 00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
 01.00-02.00 Resson
 02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
 02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 Parlem d'empresa
 21.00-22.00 Buscant la llum
 23.00-00.00 Paraules d'amor
 00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
 01.00-02.00 Resson
 02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
 02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
 19.00-20.00 De cap i de nou
 21.00-22.00 Temps d'escolta

00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
 01.00-02.00 Resson
 02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
 02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dijous

19.00-19.20 Estel solidari
 19.30-19.45 Els germans orientals
 19.45-21.00 Radiofórmula
 21.00-22.00 Mirades
 23.00-00.00 Projectes
 00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius

Divendres

02.00-02.00 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
 02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula
 18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
 19.00-20.00 Catalunya sense barreres
 20.00-21.00 Radiofórmula
 21.00-22.00 A peu de carrer
 23.00-00.00 Amb llum pròpia
 00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius

Divendres

01.00-02.00 Resson
 02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
 02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dissabte

06.50-07.30 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
 10.00-10.30 A tota costa
 10.30-12.30 Trotamundos
 15.00-15.05 Cuina a Ràdio Estel

16.00-16.05 Llibres a l'abast
 17.00-17.05 Clip de teatre
 18.00-20.30 Vida sana
 00.00-00.15 Parlem d'empresa (R)
 01.00-02.00 Completes des de Santa Maria de Solius
 02.00-02.10 Resson
 02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
 02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

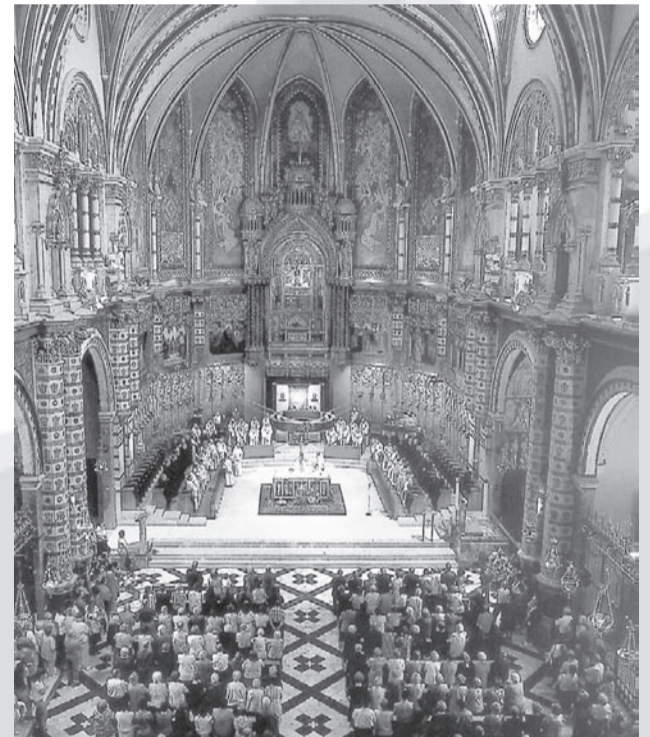
Diumenge

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
 08.00-09.00 La Cantata i Dietari
 09.00-10.00 Tot sardana
 10.00-10.05 Avui és festa
 10.30-11.00 La taula de l'Evangeli
 11.00-12.30 Missa de Montserrat
 12.30-14.30 Rutes per Catalunya
 15.00-15.05 Cuina
 16.00-16.05 Llibres
 17.00-17.05 Crítica de teatre
 18.00-18.30 La taula de l'Evangeli
 18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor amb la carta dominical (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
 20.00-20.30 Església Viva
 20.30-21.00 El campanar
 00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
 00.30-01.00 Jazz
 01.00-02.00 Resson
 02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
 02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

«De Montserrat, estel»

us ofereix en directe des de la basílica de la Mare de Déu de Montserrat

de dilluns a diumenge, a les 7.30 h, la pregària de Laudes

Cada diumenge, a les 11.00 h, la Missa conventual

I ara cada dia, de dilluns a divendres, a les 13 h, Cant de la Salve i el Virolai a càrrec de l'Escolania de Montserrat

- Barcelona 106.6
- Lleida 91.5
- Tarragona 100.6
- Tortosa 90.1
- Catalunya Central 93.7
- Garraf 96.8
- Girona 103.4
- Vic 91.3
- Cerdanya 104.4
- La Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

09.30 Informatiu matí
 20.00 Un dia més

Dimarts

09.30 Informatiu matí
 20.00 Un dia més

Dimecres

09.30 Informatiu matí
 10.30 2/4 de salut
 20.00 Un dia més
 23.00 Arsènic per compassió

Dijous

09.30 Informatiu matí
 20.00 Un dia més
 21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

09.30 Informatiu matí
 10.30 La nostra Església
 20.00 Un dia més

Dissabte

12.30 2/4 de salut

Diumenge

10.30 La Taula de l'Evangeli
 18.00 La Taula de l'Evangeli

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, Objectiu, l'home
 Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» del Dr. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe metropolità de Barcelona. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge 26

08.45 Shalom
 Programa de la comunitat jueva.
 Director: Benito Garzón.
 09.00 Islam hoy
 Programa de la comunitat islàmica.
 Director: Mohamed Chakor.
 09.15 Buenas noticias TV
 Programa de la comunitat evangèlica.
 Director: José Pablo Sánchez.
 10.00 Últimas preguntas
 Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
 Directora: M. Ángeles Fernández.
 10.25 Testimonio
 Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
 Director: Isidro Catela.
 10.30 Santa Missa
 Amb la participació d'una coral convidada.
 Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.
 11.20 Els camins de la calma
 Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
 Director: Ferran González.
 11.30 Pueblo de Dios
 Programa de reportatges en què es pretén donar a conèixer l'acció missionera de l'Església, el sentit de la vocació religiosa, la importància del voluntariat i el destí dels diners procedents de la solidaritat, canalitzats a través d'ONG i entitats.
 Director: Julián del Olmo.

TV-3

Diumenge 26

09.00 Signes dels Temps
 Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.
 Director: Francesc Rosaura.

TVM (televisió de Mataró)

Cada divendres

21.00 Creure avui
 Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió. El programa es repeteix el dissabte a les 13.00 h i el diumenge a les 13.00 i a les 22.00 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents
 Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
 El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 13.00 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes, a les 17.00 i diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.00 h; Televisió Costa Brava, dilluns, a les 00.30 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 9.00 h; Canal Català Girona (Banyoles), dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

**ABRIL ÉS EL MES
CONSAGRAT ALS
DOLORS I SOLEDAT DE
LA MARE DE DÉU**

INTERNET

• **SANT EFREM.**— La web www.sanefren.es està dedicada a aquest sant del segle IV i doctor de l'Església, que recull els treballs de recerca i traducció fets durant 25 anys per l'arquebisbe de Granada, Mons. Javier Martínez.

ALTRES BISBATS

• **TORRECIUDAD.**— El 3 de maig tindrà lloc a Torreciudad la 9a Trobada de Pobles d'Amèrica. Informació per peregrinar al santuari: Fernando Barrachina, tel. 687 554 451, a/e: barrachina.fer@gmail.com.

• **UNIVERSITAT.**— Del 24 al 26 de juny, IV Trobada de professors universitaris, investigadors i professionals catòlics, a Sevilla, amb el tema *La universidad actual ante el reto de la unidad y la fragmentación del saber*. Més informació: tel. 913 439 708, fax 913 439 602, a/e: universidades@conferenciaepiscopal.es.

• **CURS DE COMUNICACIÓ SOCIAL.**— Organitzat per la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la CEE, la Confer i la Facultat de Comunicació de la Universitat Pontifícia

de Salamanca. Serà del 6 al 10 de juliol sobre *Comunicar para incrementar la conciencia social. Reputación, responsabilidad social e imagen de marca*. Més informació: tel. 923 282 357, fax 923 282 747, a/e: mmanzanobo@upsa.es.

BARCELONA

• **CURS ALPHA.**— El 25 d'abril, Entrenament Global Alpha a l'església evangèlica Trèvol (c/ Trèvol, 9-15 - Barcelona). Més informació: tel. 606 373 502.

• **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigit per fra Valentí Serra, caputxí. La propera sessió serà el 27 d'abril, a les 18.15, a la parròquia de la Concepció (c/Llúria, 70 - Barcelona, tel. 934 576 552, web: www.concepciobcn.com).

• **MUSEU NACIONAL D'ART DE CATALUNYA.**— El 28 d'abril, Anna Castellano i Tresserra, conservadora en cap del Museu Monestir de Pedralbes, parlarà sobre *Espai sagrat, espai quotidià: el monestir de Pedralbes*. Més informació: tel. 936 220 360, fax 936 220 374, a/e: mnac@mnac.cat, web: www.mnac.cat.

• **FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA.**— El 29 d'abril, a les 12.10, *Celestial Sant Sopar*, poemari de Carles Duarte. Acompanyament musical del violoncel·lista Miquel Pujol. C/Diputació, 231 - Barcelona.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 29 d'abril, a les 18.30, *Com donar suport a les famílies dels malalts mentals*, conferència d'Anna Serra (psicòloga clínica de la Unitat de Psiquiatria de l'Hospital Mare de Déu de la Mercè). Serà al Centre d'Estudis Pastoral, c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona. Més informació: tel. 933 171 597.

• **FUNDACIÓ CLARET.**— Els dies 4 i 11 de maig, de 19.30 a 21.00, Albert Florensa imparteix les sessions sobre *L'aportació de la ciència i la tècnica a la pau*, dins del cicle «Filosofia, tecnociència, religió: camins de pau?». Més informació: c/ Nàpols, 346, 1r 2a - Barcelona, tel. 934 761 450, fax 934 761 451, a/e: info@fundacioclarer.org, web: www.fundacioclarer.org.

• **GRUPS D'ORACIÓ I AMISTAT.**— El 5, 12, 19 i 26 de maig, de 18.15 a 19.15, Escola de Pregària dirigida per Mn. Pere Montagut (director de l'Institut de Teologia Espiritual). Més informació: Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **FAMÍLIA.**— El 7 i 8 de maig, Jornada *Família i valors humans i cristians*, amb la participació entre altres del cardenal Ennio Antonelli (president del Consell Pontifici per a la Família i la Vida). Més informació: www.arconet.es/familia.

• **EXPOSICIÓ BÍBLICA.**— Fins al 8 de maig es pot visitar a l'espai «Arts i Lle-

**SANTUARI DE
MONTSERRAT**

• **VETLLA JOVE.**— El 26 d'abril, a les 21.00, vetlla de pregària per a joves amb el títol *Deixa't perfumar x Montserrat*. Més informació: a/e: joventut@bisbatsantfeliu.org, web: www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove.

tres» de Premià de Dalt l'exposició «Bíblia i cultura». Més informació: tel. 937 522 878.

GIRONA

• **FONT SANTA (JAFRE).**— El 27 d'abril, a les 19.00, missa al santuari de la Mare de Déu de la Font Santa amb motiu del Dia de la Família.

• **CÀRITAS.**— El 29 d'abril, a les 21.00, al local parroquial de Santa Coloma de Farners, *La resposta de Càritas davant la crisi*, xerrada de Salvador Maneu (secretari general de Càritas diocesana de Girona).

• **FOCOLARS.**— De l'1 al 3 de maig, trobada familiar per celebrar el 50è aniversari dels Focolars, al Centre Mariàpolis Loreto (Castell d'Aro). Més informació: tel.933 320 640.

**RENOVACIÓ CARISMÀTICA
CATÒLICA A CATALUNYA**

RECÉS MENSUAL DE LLOANÇA I ADORACIÓ

Casa d'espiritualitat Betània
C/ Bonavista, 37 - Cornellà de Llobregat
Metro línia 5. Estació Gavarrà

Dies 2 i 3 de maig

Convidat:

P. DAVID GASCÓN

Adoració durant tota la nit de dissabte

Per als que es queden a dormir:

Estada els dos dies: 57 €

Només dormir: 20 €. - Només àpats: 12 €

Trobada gratuïta i oberta a tothom

**Tel. Inf. José Antonio Godina,
coordinador regional: 934 196 355**

Víctor Gregorio: 696 963 816

WEB: <http://es.geocities.com/catalunyarcc>
a/e: joseant.gm@gmail.com

**ASSOCIACIÓ CRISTIANA DE
PERSONES SEPARADES I
DIVORCIADES**

Acrisdi, associació fundada pel P. Jordán Gallego, dominic, amb seu social al c/ Bailèn, 10 de Barcelona (pares dominics).

És una entitat seglar amb el compromís d'acollir, ajudar i compartir amiatat amb les persones que, a causa de separació o divorci, desitgen superar els problemes que comporta la seva situació.

Local social: Pares Dominics c/ Bailèn, 10 - 08010 Barcelona
Horari d'oficina dilluns i dimecres de 18 a 20 h

Tel. 932 323 482 - 932 314 807

Local d'esbarjo: Orfeó Gracienc c/ Astúries, 83 - 08012 Barcelona
Tots els dies feiners de 19 a 22 h

a/e: acrisdi@suport.org

web: xarxabcn.net/acrisdi

ENS NECESSITES I ET NECESSITEM!

TRUCA'NS

Joan Martí Alanis
Arquebisbe-bisbe
emèrit d'Urgell

Religió i crisi social

Al quadern 159 de *Cristianisme i Justícia* diferents persones exposen el seu camí de retorn a l'Església. Una monja contemplativa que vivia una vida desordenada pel consum i comerç de drogues és empresonada. «Vaig sortir de la presó —diu— completament renovada en el cos i en l'esperit.» Núria Delgado explica com es va allunyar de Déu i de l'Església. L'any 1989 va anar a Moscou i, visitant el panteó de Lenin, va rebre un sotrac espiritual que la portà al camí de retorn. A la Vetlla Pasqual d'enguany a Anglaterra van ser rebudes a l'Església 3.636 persones, unes pel baptisme i, altres, per la reconciliació. Bonic.

L'altra cara, més greu certament, és que a Europa són molts els que abandonen la pràctica religiosa i els valors cristians. El sociòleg Lluís Oviedo i Torró n'ha fet un breu estudi i escull com a indicadors l'assistència setmanal a l'eucaristia, la freqüència de la pregària personal i els matrimonis no religiosos amb la seqüència dels divorcis. Els resultats són desoladors.

Com a sociòleg pensa que el declivi religiós haurà de parar arribats a un punt determinat. Hi ha un dispositiu com un relé, diu, que es dispara en passar uns límits. Com un amortidor, ja que la dimensió religiosa serveix per compensar efectes socials negatius, que serien greus per a la societat.

Mentre les persones se senten còmodes i segures, diu, no senten necessitat d'ajut religiós. La religió, però, pot donar esperança i coratge per encarar temps dolents, i més les religions de salvació, com el cristianisme.

El canvi de cicle és lent i es produeix quan s'esdevé algun esdeveniment històric o traumàtic. Allò que es diu: les coses han d'anar molt malament perquè se n'inverteixi el curs. Aquesta explicació sociològica no és suficient, naturalment, quan es tracta de la religió. La fe és un do de Déu. És Ell el qui en dispara el relé quan vol. Totes dues convertides, una a la presó i, l'altra, al mausoleu de Lenin. Qui ho hauria dit! Cal pensar, però, en el que diu Oviedo i Torró.

Rauxa

Sant Jordi com a model

Eduard Brufau

A finals de l'edat mitjana la llegenda de sant Jordi es va difondre notablement entre la societat aristocràtica de l'Europa cristiana i el culte se'n va veure molt reforçat. A Catalunya i a tota la Corona d'Aragó la figura del sant va servir com a model de virtuts adreçat especialment a aquesta classe social, i més en concret als cavallers: la fe, la noblesa i la valentia, però també la serenitat i l'equilibri n'eren les qualitats que es volien fer valdre entre un estament que començava a entrar en crisi davant de les transformacions socials

que es produïen. El nostre món actual es troba igualment desconcertat, atemorit i mancat de referències a causa dels canvis continus en què viu immers. Algunes de les qualitats que segles enrere s'atribuïen a sant Jordi avui són de les que més trobem a faltar en aquest món voluble i insegur. Per això el model humà de sant Jordi no va quedar esgotat fa cinc-cents anys, sinó que continua sent vàlid actualment malgrat el pas del temps. En aquesta diada de Sant Jordi demanem al patró de Catalunya que ens doni totes aquelles qualitats que com a persones i com a poble més ens manquen.

Pensant-ho millor

- Integrat a l'entorn del Parc Natural
- Accés còmode, ràpid i respectuós amb el medi ambient
- La millor manera d'arribar a Montserrat.

902 31 20 20

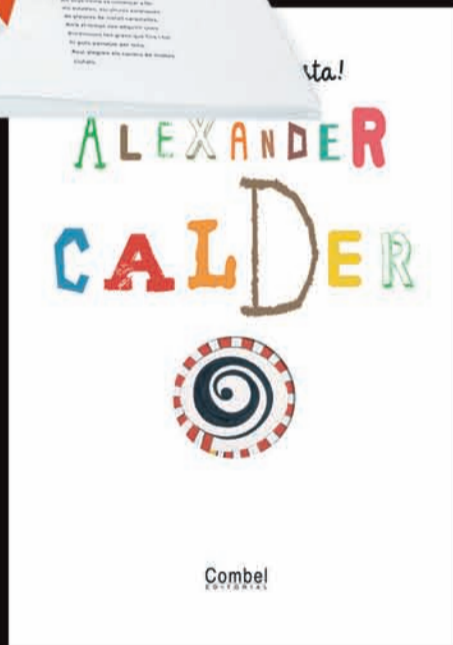
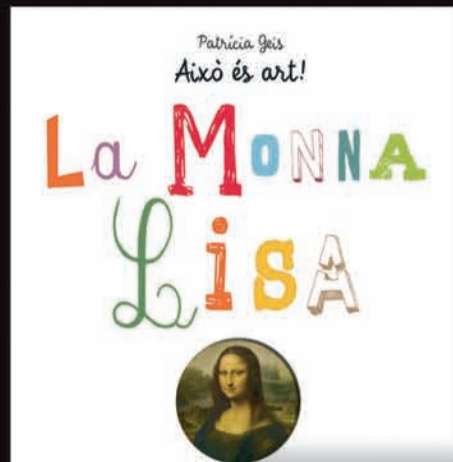
www.cremallera demontserrat.cat

P GRATUÏT a Monistrol

No es contemplen processos industrials indirectes.

Això

Dos llibres
pop-up!

és art!

Combel
EDITORIAL
902 107 007